

BOŽIA

LÁSKA
SPRAVODLIVOSŤ
ZÁKON
SÚD
TREST
A MILOŠŤ

KORNELIUS NOVAK

Kornelius Novak

Božia láska, spravodlivosť, zákon, súd, trest a milosť

Prvé slovenské vydanie © Advent-Orion, Vrútky 2014

Original title: **Gottes Gerechtigkeit, Gericht und Gnade**

© Kornelius Novak, vydaného nakladateľstvom Lichtzeichen Verlag,
Elisabethstr. 15, 32791 Lage, Deutschland

Biblické citáty sú použité zo Slovenského ekumenického prekladu (SBS 2011),
podľa ktorého uvádzame aj skratky biblických kníh.

Nepredajné!

BOŽIA

LÁSKA
SPRAVODLIVOSŤ
ZÁKON
SÚD
TREST
A MILOST'

KORNELIUS NOVAK

BOŽIA

**LÁSKA
SPRAVODLIVOSŤ
ZÁKON
SÚD
TREST
A MILOŠŤ**

KORNELIUS NOVAK

OBSAH

Predhovor	11
Kapitola 1	
Božia láska	13
Kapitola 2	
Jadro Božej lásky	14
Kapitola 3	
Antináboženský Boh	20
Kapitola 4	
Božia spravodlivosť	26
Kapitola 5	
Ako sa stal človek nespravodlivým	32
Kapitola 6	
Ako Boh nakladá s našou vinou?	37
Kapitola 7	
Satanova vláda a vplyv	42
Kapitola 8	
Boží zákon	45

Kapitola 9	
Boží charakter zákona	50
Kapitola 10	
Zmysluplné usporiadanie Desatora.....	54
Kapitola 11	
Boží súd.....	56
Kapitola 12	
Boží trest za hriech.....	58
Kapitola 13	
Trest – zrkadlo dôležitosti prikázaní.....	66
Kapitola 14	
Dôvody, prečo Boh potrestá hriešnika	71
Kapitola 15	
Chybný výklad Božej zhovievavosti a trpezlivosti.....	79
Kapitola 16	
Pozvanie a príkaz	85
Kapitola 17	
Falošná milosť	88
Kapitola 18	
Ako môžeme byť zachránení?	93
Kapitola 19	
Spravodlivosť prostredníctvom zastúpenia	96
Kapitola 20	
Budú omilostení všetci ľudia?	106
Kapitola 21	
Božia milosť a súd	109

Kapitola 22	
Čo znemožňuje udeliť milosť?	120
Kapitola 23	
Predpoklady omilostenia	128
Kapitola 24	
Zámer milosti	131
Kapitola 25	
Podmienečné prepustenie	133
Kapitola 26	
Svätý Duch ako pomocník pri podmienke	141
Kapitola 27	
Omilostený a zákon	146
Kapitola 28	
Obrátenie	154
Kapitola 29	
Omilostenie vedie priamo k posväteniu	161
Kapitola 30	
Svätosť v nebi	167
Kapitola 31	
Viera pôsobí vďačnosť	171
Kapitola 32	
Žiť v pravde	174
Kapitola 33	
Čo robiť, keď sme napriek tomu znova zhrešili	182
Dôležité informácie na záver	191

PREDHovor

Mnohí ľudia sa pýtajú: „Ako mám veriť, že Boh je láska, keď vidím kruto trpieť tisíce ľudí?“ Alebo: „Ak je Boh spravodlivý, prečo nezošle blesky na všetkých, ktorí svojou nespravodlivosťou a zlobou prinášajú iným nekonečné utrpenie?“ Touto knihou by som chcel odpovedať na tieto otázky.

Pôjde tu o Božiu lásku, spravodlivosť, zákon, súd, rozsudok, trest, milosť a o tému posvätenia. V mnohých kruhoch moderného kresťanstva sa už niektoré z týchto tém príliš neuznávajú, čo vedie k tomu, že aj ostatné oblasti sa chápu jednostranne, alebo dokonca úplne nesprávne a dôsledky sú fatálne. Stále znova počujeme slová „láska“ a „milosť“, ale často sa chápu a kážu v zmysle, ktorý je vzdialený od biblickej pravdy. Ak oddelíme témy Božieho súdu a trestu od jeho lásky, vzniká úplne chybný Boží obraz. Ak Božiu lásku zbavíme Božieho súdu, nepochopíme ju tak, ako si to praje Boh. Takisto nikdy nepochopíme, čo v skutočnosti znamená „milosť“, ak neporozumieme, čo je „rozsudok“ a „trest“. Pred žiadnym svetským súdom sa nebude hovoriť o milosti, ak nie je istý rozsudok a nie je známa výška trestu. Rovnako je to s Božou „milosťou“, a to musí byť znovu pripomenuté.

V mnohých zboroch a cirkvách mi ľudia potvrdili, že nasledujúce biblické pravdy ešte nikdy nepočuli. Keďže s takouto spätnou väzbou sa v poslednom čase stretávam čoraz častejšie,

rozhodol som sa týmto výkladom ponúknuť pomoc tým, ktorí chcú Boha pochopiť tak, ako sa zjavuje v Biblii.

Kazateľ je Boží posol. Mal by odovzdávať Božie slovo. Čo by sme si pomysleli o poštárovi, ktorý otvára listy, prispôsobuje ich obsah vlastnému názoru a až potom ich hodí do schránky? Môžem čitateľov uistiť o tom, že v tejto knihe chcem predstavovať názor Biblie, nie názory teológov či filozofov.

Čo sa týka štýlu, akým je kniha napísaná, chcel by som podo-
tknúť toto: Pri čítaní Biblie je čitateľovi jasné, že Boh sa k urči-
tým veciam vyjadruje často veľmi priamo a bez obalu. Reč a ob-
sah Biblie nie sú vždy „vrúcne“ či „romantické“, sú konkrétne
a jednoduché, niekedy dokonca ostré. Čitateľ by preto nemal
byť prekvapený, keď taký štýl nájde aj v tejto knihe. Hovoríme tu
o vážnych témach a tomu zodpovedá aj štýl písania. Ale netreba
mať strach. Verím, že keď čitateľ pochopí obsah, bude naplnený
pravou radosťou.

BOŽIA LÁSKA

KAPITOLA 1

Jedna z najdôležitejších otázok v živote je, ako rozumieť Božej láske. Ak sa budeme mýliť v tomto, potom sme v nebezpečenstve, že budeme úplne nesprávne rozumieť aj Bohu a všetkému ostatnému, pretože:

„Boh je láska.“ (1Jn 4,16)

Najznámejšia kresťanská pravda znie: Boh je láska. Čo to však znamená, že Boh je láska? Tu sa už názory výrazne líšia a nechávajú mnoho otáznikov. Sedí Boh na ružovom obláčiku a rozplýva sa blahom, zatiaľ čo my trpíme? Alebo je zaslepený láskou a nevidí, čo sa na Zemi skutočne deje? Mnohí zamilovaní vidia milovanú osobu cez ružové okuliare a sú slepí k jej prípadným slabostiam, či dokonca zlovykom. Dcéra nadšene básni o svojom priateľovi: „Ten je taký sladký!“, kým rodičia z toho možno dostávajú záchvat... Takto máme chápať Božiu lásku? Robí Boha láska takým slepým, že nevidí realitu zla a nespravodlivosti na tomto svete? Má Boh, zaslepený láskou, „slepú potrebu harmónie“? Božia láska naozaj znamená to, že všetci môžu robiť alebo nerobiť, čo chcú, pretože Boh je láska? Nie. Biblia dáva iný, realistickejší obraz Božej lásky.

JADRO BOŽEJ LÁSKY

KAPITOLA 2

Božia láska má mnoho dimenzií. Pri každom dobrom kázaní môžeme objaviť nejakú novú dimenziu Božej lásky. Boh je láska, a preto je celé jeho bytie, myslenie a konanie preniknuté láskou. Preto stále znova počujeme o Božej pomoci, úteche, dobrých daroch, milosti... a „vdaka Bohu“ to nikdy nevyčerpáme, pretože Božia láska je nevyčerpatelná! Skôr prečerpáš oceán náprstkom, ako by si vyčerpál Božiu lásku, pretože Boh nielen miluje, on je láska!

Napriek tomu musíme podstatnej časti Božej lásky rozumieť, lebo inak nebudeme rozumieť Bohu – a tým ani ničomu inému. Túto ústrednú časť Božej lásky som nazval „jadro Božej lásky“.

Jadrom Božej lásky je Božia morálka.

Možno si tu očakával niečo iné. To by mohlo znamenať, že to najlepšie na Bohu si ešte vôbec nepoznal. Vysvetlím to, aby si porozumel, čo tým myslím. Čo je Božia morálka? Chcem ju definovať takto:

Božia morálka je pozitívny záväzok Boha voči tomu, čo je dobré a správne.

Boh je zaviazaný voči tomu, čo je dobré a správne, pretože je morálnym Bohom. Práve preto je dobrý! Iba preto je Boh láska!

Premýšľaj o tom. Čo by vlastne bolo na Bohu také dobré a „hodné lásky“, keby nebol zaviazaný voči tomu, čo je dobré a správne? Čo by bolo na Bohu také dobré, keby sem-tam urobil niečo zlé alebo nesprávne? Čo by bolo na Bohu také dobré, keby bol nemorálnym Bohom a dovoľoval by mi klamať ti a podvádzať ťa? Potom by sa z Boha stal diabol! Boh je však opakom diabla! Boh je láska! Má záväzok voči tomu, čo je dobré a správne, pretože je morálnym Bohom.

Mnohí ľudia sa tvárrou v tvár všetkej krutosti vo svete pýtajú, ako môže byť Boh spravodlivý? Zaujímavé je, že tým sa nevedomky dovolávajú Božej morálky. Očakávajú, že Boh má záväzok voči tomu, čo je dobré a spravodlivé. Je však paradoxné, že tí istí ľudia často nechcú počúvať o téme „morálka“. V Nemecku existuje nadávka „apoštol morálky“. Beda ti, ak v tomto smere povieš niečo, potom budeš dokonca aj v cirkvi považovaný za skeptika a odpadlíka a odpísaný ako „zákonník“. To však príliš nepomáha tejto dileme. Zostáva skutočnosťou, že Božej láske neporozumieme, kým neuznáme, že jadrom Božej lásky je Božia morálka. Boh sa zaviazal voči tomu, čo je dobré a správne pre všetky živé bytosti a celé stvorenie. Boh chce pre celý svet to najlepšie!

Ľudia, ktorí pre nespravodlivosť vo svete spochybňujú Božiu spravodlivosť, zjavne očakávajú, že Boh zasiahne súdom. Neskôr uvidíme, že Boh to skutočne robil, robí a bude robiť naďalej. Ale aby sme to pochopili, musíme mať najprv určité informácie, na pozadí a základe ktorých môžeme stavať. Inak nepochopíme ani Boží súd a trest a obviníme Boha z nespravodlivosti. Ale poďme po poriadku.

Ak nerozumieme téme lásky, nepochopíme správne žiadnu tému Biblie. Tému útechy, pomoci, požehnaní, milosti alebo záchrany... Žiadna téma Biblie nebude správne pochopená, ak ju oddelíme od Božej lásky a morálky.

Priznávam, že téma „morálka“ znie tak trochu suchopárne, akoby bez citu. Človek pri téme „láska“ očakáva viac citu. Ale aj tu ide o city! Boh cíti lásku. Boh Biblie je emocionálny Boh. Nie

je to však ten ružovými okuliarmi zaslepený pocit harmónie, ani to nie sú erotické pocity. Tu ide o niečo iné.

Urobil si už niekedy niečo pre druhých a zažil tú radosť, ktorú môžeme zakúsiť iba vtedy, keď z nesebeckých pohnútok urobíme niečo dobré? Ak áno, tak to bola „láska v akcii“, možno láska k blížnemu. Neexistuje nič, čo by nám prinášalo viac radosti než robiť radosť druhým. To je tá čistá láska, ktorú prežíva Boh. Alebo si už niekedy zažil radosť z čistého svedomia? Ten pokoj, blaho... to prežíva vo svojej láske Boh. Má hlbokú radosť, ktorú môžeme mať iba vtedy, ak konáme dobro z nesebeckých pohnútok a prežíva blaženosť čistého svedomia, lebo nikdy nekonal v protiklade k svojej morálke a ani to nikdy neurobí. V Biblii sa nám Boh nezjavuje ako ľahostajný a nedotknutý nespravodlivosťou, ale ako ten, kto s nami súcíti. Občas sa vie aj skutočne rozhnevať – pretože Boh chce dobro a spravodlivosť a nemôže „stripieť“, keď niekto koná pravý opak! Bolo by zlé, keby Bohu bolo jedno, že my ľudia trpíme nespravodlivosťou!

K téme „pocity“ by som chcel pridať ešte nasledujúcu poznámku: Pocity nasledujú myšlienky práve tak, ako prívies nasleduje vlečné vozidlo, lebo je k nemu pripevnený. Keď myslím na svoju prázdnu peňaženku, cítim sa adekvátne k tomu. Keď sedím hladný pred plným tanierom, radujem sa. Keď vidím niečo, čo mi naháňa strach, budem sa cítiť primerane k tomu. Pocity nasledujú vždy za tým, čo si myslíme, čomu veríme alebo čo vnímate. Tak je to aj u Boha. Raduje sa z dobrého a správneho, ale je rozhnevaný, keď musí zakúsiť niečo zlé a nesprávne. Božia láska teda nie je žiadny slepý pocit. Boh prežíva veci podľa toho, čo vidí a zakúša. To by sa nedialo, keby bol Boh nemorálny. Jadrom Božej lásky je Jeho morálka.

Boh je všemocný, ale nemôže všetko. Nemôže napríklad klamať a ani to nikdy neurobí. Boh má záväzok voči pravde a nikdy sa nezmení, pretože vždy bol, je a naveky zostane v súlade so svojou morálkou. Ježiš bol, je a zostáva stále ten istý. Nemení sa (Heb 13,8).

Božia morálka je pozitívny záväzok voči dobrému a správne-
nemu. Nie je to však tak, že by Božia morálka bola len neja-
kou naprogramovanou funkciou. Boh sa voči svojej morálke
zaviazal slobodne a z presvedčenia. Vie, čo je dobré a čo zlé,
čo je správne a čo nesprávne, čo je pravda a čo nie, pretože je
vševediaci; ako to Boh vidí, tak to aj zostane. A práve toto je
na Bohu dobré. Predstav si, že by svoje názory a hodnoty me-
nil. Predstav si, že by včera niečo nazval hriechom a dnes by
to odporúčal... Potom by Boh bol svojvoľný a ľahostajný. Bol
by nemorálny a nespravodlivý. Včera niekoho potrestal za ne-
jaký hriech a dnes za rovnaký čin udeľuje odmenu?! Z neba by
sa stal blázinec! Ako by sa v takom prípade mohol človek za-
vďačiť tomuto nevypočítateľnému Bohu? Vidíme, že taký Boh
by bol nespravodlivý a už vôbec by sa nedalo hovoriť o Božej
láske. Predstav si, že by nás vševediaci Boh nevaroval, hoci vie,
akým škodám povedie nejaká vec! Jednoducho by nás nechal
ísť do záhuby! Potom by Boh už nebol len svojvoľný a ľahostaj-
ný, ale aj krutý a zlý. Ale taký On nie je. Boh je láska, vie, čo je
dobré a čo zlé a hovorí to celkom jednoznačne. Ukazuje nám
dôsledky svätého života a nezatajuje dôsledky života v hriechu.
Každý, kto číta Bibliu, môže celkom jasne vidieť, ako Boh na-
zerá na jednotlivé veci.

Dnes mnohí hovoria o tolerancii. Bezpodmienečne chcú, aby
bol Boh tolerantný vo svojej láske. On však taký nie je. Aké by to
malo následky, keby bol Boh tolerantný? Potom by hovoril takto:
„Klamte, ale len málo, príliš jeden druhému nekradnite, smilstvo
už neexistuje, pretože tým najdôležitejším je „láska“, nebite sa
príliš tvrdo – alebo aspoň nie tak často...“ Úplný nezmysel, vý-
smech! Takúto „tolerantnú lásku“ nachádzame u satana!

V Biblii je satan pomenovaný aj „diablos“. V preklade to zna-
mená „pôsobiaci zmätok“. Je diabolským cieľom satana, aby sme
my ľudia mali pokrivený obraz Boha, a tým aj pokrivené chápanie
spravodlivosti a nespravodlivosti, správneho a nesprávneho, zla
a dobra. Jednou z jeho stratégií je práve tolerancia, pomocou

ktorej nás čoraz viac odcudzuje Božím hodnotám a bytiu, až je nakoniec akýkoľvek hriech „normálny“!

Pozrime sa do sveta, aký „hodnotový chaos“ tu vládne! Biblia výslovne hovorí, kto za tým stojí. Čitateľ Biblie zreteľne vidí, že Boh nám jasne oznamuje, čo je správne a čo nesprávne, čo dobré a čo zlé. Nikto nemusí premýšľať o tom, že to treba vysvetliť, alebo že by sa o tom malo diskutovať. Nie. Biblia nie je napísaná v tomto štýle. Je úplne jasná. Boh nie je tolerantný, ale absolútne netolerantný. Nebudem sa snažiť Boha nejako uhladiť alebo ho urobiť príjemnejším pre ľudí s humanistickým svetonázorom, tým by sme iba opäť uviazli vo svojich ilúziách o Bohu. My sa naopak musíme usilovať, aby sme Bohu porozumeli. Je dokonale dobré, že Boh je netolerantný! Neodchyľuje sa ani o stupeň od toho, čo je dobré a správne a neprijíma ani milimeter toho, čo je zlé a nesprávne. A to je skvelé!

V určitom zmysle je Boh aj tolerantný. Nerobí napríklad žiadny rozdiel medzi farbou pokožky alebo spoločenským postavením, ale chce rovnakým spôsobom to najlepšie pre všetkých. Ale ani tu nie je slovo „tolerantný“ použité správne. Tolerancia by znamenala, že Boh má nejakého „favorita“, ktorému nadržiava, napríklad belochov alebo bohatých – a že prosto všetkých ostatných toleruje... Tak to však nie je. Tolerancia vlastne znamená, že človek má nejaký názor a potom je sem-tam pripravený urobiť kompromis, lebo nevidí veci stojace mimo jeho názoru tak jednostranne, a je schopný prenechať aj ostatným názorom rovnoprávnosť. Ale taký Boh nie je. Nenecháva žiadneho hriešnika zotrvať v hriechu, ale všetkých volá, aby sa obrátili. Boh nie je tolerantný, ale absolutistický! Vie, čo je dobré a správne a vie aj to, čo dobré a správne nie je, a hovorí to celkom jasne.

Predstav si lodného kapitána, ktorého cieľom je preplávať šíry oceán, a pritom dovolí kormidelníkovi už od prístavu jednostupňovú odchýlku od kurzu. To by mohlo znamenať, že sa na konci loď minie s cieľom o niekoľko kilometrov! Boh vie, že kto nastaví svoj životný kompas chybné o jeden stupeň, ten na konci minie

cieľ o niekoľko kilometrov! V tom je ten problém! Preto Boh neprijíma odchylenie od svojich cieľov, hodnôt a noriem ani o jeden stupeň. Mali by sme mu byť za to vďační, pretože chce, aby sme dosiahli večný cieľ. Preto nás neustále volá k náprave kurzu!

Mnohí ľudia si zamieňajú Božiu zhovievavosť a trpezlivosť s toleranciou. Myslia si, že keď Boh hneď nezasiahne, znamená to, že veci (už) nevidí tak „malicherne“ – ale tak to nie je! Boh je trpezlivý a zhovievavý, lebo chce, aby sme sa obrátili. Nikdy to nie je preto, že by mu medzitým začalo byť jedno, ako žijeme! Viac o tom neskôr.

ANTINÁBOŽENSKÝ BOH

KAPITOLA 3

Názor, že všetky náboženstvá majú na mysli rovnakého Boha, je nesprávny. Napriek tomu majú všetky náboženstvá niečo spoločné: všetky odvádzajú od jediného pravého Boha.

Všetky náboženstvá vznikli a vznikajú vždy prostredníctvom ľudí bez Boha, ktorí si predstavujú, aký by Boh mohol byť. Z toho sa vyvíja učenie, primerané rituály, vznikajú tradície, a to všetko môže preniknúť celé kontinenty. Ale aj keď pri návšteve nejakej krajiny vidíme pôsobivé chrámy a rituály, vždy tam bola na začiatku chyba, ktorá sa ďalej rozvinula. **Na začiatku bol človek bez Boha a výsledkom je „bezbožný Boh“.** Viera v takéto modly nevedie k Bohu, ale preč od neho, a to bez ohľadu na pompéznosť rituálov alebo na to, ako opravdivo modloslužobníci praktizujú svoju vieru.

Niektorí ľudia tvrdia, že Bohu je jedno, v akého Boha veríme. Tento názor je úplne nedomyslený, povrchný, jednoducho klamný. Každý totiž vie, že to, čomu človek verí, od základu ovplyvňuje jeho život. Tu ide o životné ciele, priority, hodnoty, motívy...

Ten, kto tvrdí, že nezáleží na tom, v akého Boha veríme, tvrdí tiež, že Bohu je úplne jedno, ako žijeme!

Biblia učí práve o opaku.

Bohu nemôže byť jedno, čo si o ňom myslíme! Mnohí veria, že majú Bohu obetovať ľudí. Minulý týždeň (2012) som čítal, že sú opäť prinášané ľudské obete! Iní si myslia, že v mene svojho Boha majú druhých vyhadzovať do vzduchu... Je Bohu všetko vhod?

Biblický Boh je antináboženský v dvojakom zmysle. „Anti“ znamená „proti“. Boh je proti náboženstvu vo dvoch smeroch. Po prvé, absolútne nemôže zniesť, keď ľudia žijú v ilúzii o tom, aký je a tieto ilúzie odovzdávajú ďalej – je „proti tomu“. A ďalej – biblický Boh koná „protiklad“ toho, o čom je náboženstvo. Biblický Boh nie je výsledkom žiadnych ľudských predstáv, ani sa nemení kvôli našim predstavám, ale predstavuje sám seba!

Opakom náboženstva je: zjavenie.

Boh zjavuje sám seba v Biblii: svoju osobu, hodnoty, ciele – všetko. A vyzýva na zmenu myslenia a obrátenie. Boh je antináboženský. Nikto, kto číta Bibliu, to nemôže poprieť. Biblia jasne opisuje, ako Boh nechal vyhladiť pohanské národy pre ich vieru v modly, keď sa nechceli k nemu obrátiť. Mnohí v tom vidia iba úklady krutého Boha. Ale pozor! Uvedom si, že tieto pohanské národy kvôli „náboženstvu“ prinášali svojim modlám ľudské obete, zaživa upaľovali deti, zabíjali a jedli svojich nepriateľov – zvrhlosti a ohavnosti vzniknuté z „vlastných predstáv“ o Bohu sú nepredstaviteľné. Boh, ktorý je zaviazaný voči tomu, čo je dobré a správne, je donútený urobiť takejto zvrátenosti koniec, preto ich volá k obráteniu! Keď sa ľudia nechcú obrátiť, potom je jeho povinnosťou urobiť koniec tejto perverznej bezbožnosti iným spôsobom – a to je veľmi dobré! Alebo sa má Boh ľahostajne dívať na to, ako sú ľudia jeden po druhom tisícročia mučení, zabíjaní a jedení? Boh je zhovievavý a trpezlivý, ale jeho trpezlivosť má určité hranice, pretože je dobrý a musí vyžadovať dobro! Chcel by som hneď na začiatku citovať jeden Boží výrok a opakovať ho stále znova, aby zostal v našich srdciach. Boh hovorí:

„Nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa od svojich zlých spôsobov života! Prečo máte vymrieť?“ (Ez 33,11)

Biblia nie je náboženská kniha. To znamená, že Biblia nie je výsledkom ľudských predstáv o Bohu. Žiadny autor Biblie nespísal svoj náboženský názor o Bohu. Opak je pravdou. Títo autori boli čiastočne náboženski, to znamená, že žili s vlastnými predstavami o Bohu, ale Boh sa im zjavil a skorigoval ich predstavy. Abrahám bol napríklad modloslužobník – tak sa píše v Biblii – predtým, ako sa mu Boh zjavil. Keď sa mu však zjavil, musel úplne opustiť prostredie, v ktorom žil, pretože celé to prostredie bolo ovplyvnené náboženskou, ktorá mala vplyv na všetky oblasti života. Boh chcel, aby Abrahám usporiadal nanovo celý svoj život s ním, preto musel úplne opustiť prostredie, v ktorom žil. Pavol bol náboženský. Žil podľa svojich interpretácií Písma, a tým konal opak toho, čo Ježiš chcel. Ježiš sa musel Pavlovi zjaviť a Pavol sa musel nechať vo všetkom zásadne zmeniť. Boh je teda „antináboženský“. Najlepším prostriedkom proti ľudským náboženstvám je Božie zjavenie v jeho Slove, ktoré by sme mali brať vážne! Žiaľ, kresťanstvo sa na mnohých miestach stalo náboženstvom. Ľudia držia v rukách Bibliu, ale žijú podľa ľudských tradícií alebo vlastných pochoopení a výkladov Božieho slova.

Možno si myslíš, že môže prísť ktokoľvek a tvrdiť: „Najprv som mal vlastné predstavy o Bohu, ale teraz sa mi Boh zjavil!“ To už samo osebe nie je vierohodné, pretože to tvrdia takmer všetci bludári. A predsa nám Boh vo svojom Slove podáva jedinečný dôkaz o tom, že sa ľuďom naozaj zjavil. Dal im totiž posolstvo pre budúcnosť, teda prorocké posolstvo. Naplnenie týchto výrokov dokazuje, že za posolstvom stojí niekto Vševediaci a Všemocný. Všimnite si napríklad Jeremiáša. Keď vo svojej dobe vyzýval ľudí, aby sa obrátili a hovoril, že ho poslal Boh, ľudia mu neverili, zbili ho a uvrhli do väzenia. Prečo však dnes milióny ľudí

veria tomu, že Jeremiáš bol naozaj poslaný od Boha? Je to úplne jednoduché. Jeremiáš nedostal posolstvo len pre ľudí svojej doby, ale aj prorocktá, ktoré sa naplnili v priebehu dejín. Kto to vidí, jasne v tom rozpoznáva, že posolstvo Jeremiáša pochádza od Vševediacého a Všemocného.

Boh je vševediaci, môže predpovedať budúcnosť a je všemocný, takže sa postará o to, aby sa jeho rozhodnutia naplnili.

Táto súvislosť medzi prorokovaním a naplnením je jedinečná. Žiadne náboženstvo s tým nemôže držať krok. Ani tu nemôže byť reči o nejakých „šťastných náhodách“; boli predpovedané štyri svetové ríše v ich presnom poradí (prorok Daniel) a ďalšie udalosti až do dnešnej doby! Z počtu 31 176 biblických textov má 6 408 prorocký obsah! Preto Boh hovorí:

„Pamätajte na predchádzajúce veci od večnosti, lebo ja som Boh a iného Boha niet a nikto nie je ako ja. Od počiatku oznamujem budúcnosť, od pradávna to, čo sa ešte nestalo. Hovorím: Môj zámer trvá, všetko, čo chcem, urobím.“ (Iz 46,9–10)

Ľudia chcú od Boha zázrak, ak v neho majú uveriť. Tu je ten zázrak! Ten, kto pozná Bibliu a číta noviny, tento zázrak vidí! Súčasné udalosti sú v Biblii konkrétne predpovedané. Kto to vidí, ten sa nemôže prestať diviť. Biblia je inšpirované Božie Slovo a mali by sme ju brať vážne!

V predchádzajúcom texte Boh veľmi jasne hovorí, že niet iného Boha. Boh neprijíma iné náboženstvá. Prostredníctvom prorocktiev a cez ich naplnenie dokazuje, že je jediným Bohom a vyzýva na obrátenie a odvrátenie od každej náboženskosti, pretože každé náboženstvo vedie ľudí preč od Boha, do bludu.

Už v Desatore Boh hovorí:

„Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Neurobíš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou!“
(Ex 20,3–4)

„Podobu“ by sme tiež mohli vyjadriť slovom „ilúzia“ o Bohu. Prečo? Pretože Boh taký nie je a pretože to má fatálne dôsledky na všetky oblasti života!

Je nebotýčny rozdiel medzi vierou v Boha Biblie a nábožen-skosťou. Existuje tiež „kresťanská religiozita“. Tu sa hovorí o Bohu a Ježišovi, ale v skutočnosti sa tým Boh či Ježiš nemyslí taký, ako sa zjavuje v Biblii, ale ide o vlastné ľudské predstavy. Skutočnosťou je, že skoro vo všetkých náboženstvách človek zneužil meno Ježiš. Hovorí o „Bohu“ a chce to myslieť úprimne, ale Biblia je v tomto bode veľmi jasná. Ježiš hovoril s nábožen-sky aktívnymi ľuďmi, ktorí si mysleli, že slúžia pravému Bohu, ale Ježiš im povedal, že ich otcom je satan, a nie Boh (Jn 8,44). Pavol nazýva satana bohom tohto sveta (2Kor 4,4) a jasne hovorí, že za vlastnými predstavami o Bohu stoja démoni, ktorí sú tým uctievaní (1Kor 10,20). Biblia tiež zrozumiteľne učí, že všetky náboženstvá sú diabolskou napodobeninou, ktorou chce satan zabrániť tomu, aby sa ľudia obrátili k živému Bohu – a čo je „ob-rátenie“ bez pravého poznania Boha? Čo je „obrátenie“ bez no-vého nasmerovania života? Ako by nás Boh vôbec mohol vyzývať na obrátenie, keby mu bolo jedno, čomu veríme a ako žijeme? Ale Boh nás volá, aby sme sa obrátili! Vyzýva všetkých ľudí, aby opustili svoje náboženstvá a filozofie o Bohu a obrátili sa k nemu (2Kor 6,14–16; Sk 17,30). Môže sa ti to zdať extrémne, nemôžeš však poprieť, že Biblia tak hovorí!

Je klamom myslieť si, že Boh sa uspokojí s tým, keď veríme, že existuje. Adam to vedel tiež, a predsa bol na ceste zlým sme-rom. Démoni tiež veria, že je len jeden Boh, ale neobracajú sa k nemu! Tu vidíme, že viera v Boha bez morálneho obrátenia

a nového nasmerovania života je satanský blud. Jediný pravý Boh, ten, ktorý zjavuje sám seba v Biblii, je milujúci, morálny Boh a očakáva od všetkých ľudí morálne obrátenie! Boh je antiánaboženský.

Keď sa vzdialime od Božej morálky, od jadra Božej lásky, potom už z jeho lásky nezostáva vôbec nič. Zdôrazňujem teda, že jadrom Božej lásky je Božia morálka. Boh sa zaviazal voči tomu, čo je správne, a práve preto je Boh dobrý, spravodlivý a „láska“.

Iba preto, že Boh je morálny, je Bohom lásky!

Môže sa stať, že tá táto kapitola rozčuluje, ale pri čítaní Biblie zistíš, že práve také je jej stanovisko. Či s tým súhlasíš, alebo nie, je to tvoja vec. Ak s týmto výkladom nesúhlasíš, potom musíš aspoň pripustiť, že to nepochádza z môjho chorého mozgu, ale že je to tak napísané v Biblii. Sám pre seba som preskúmal tému proroctiev a ich naplnenie a zreteľne vidím, že v Biblii sa zjavuje vševediaci a všemocný Boh, ktorý vo svetových dejinách dosahuje svoje ciele. Rozhodol som sa brať toto zjavenie vážne a usporiadať svoj život podľa Božieho Slova. Potom, keď som spoznal, že vševediaci a všemocný Boh sa vierohodne zjavuje, naliehavo som potreboval pochopiť aj Božiu lásku a spravodlivosť tak, ako ju Boh zjavuje vo svojom Slove. Teraz sa budeme venovať téme „Božia spravodlivosť“.

BOŽIA SPRAVODLIVOSŤ

KAPITOLA 4

Už sme videli, že Boh je zaviazaný voči tomu, čo je dobré a správne. Božia svätá spravodlivosť má svoj pôvod v Božej svätej morálke. Boh má konkrétne a správne predstavy o dobre a zle, správnom a nesprávnom a tieto meradlá zostanú po celú večnosť nenné. Ale tému „spravodlivosť“ musíme zvážiť aj z inej stránky.

Keď v západnom svete počujeme pojem „spravodlivosť“, okamžite myslíme na zákony, porušenie zákona a s tým spojený súd a zaslúžený trest. Ale:

Spravodlivosť je v prvom rade vzťahový pojem.

Spravodlivé a nespravodlivé konanie sa totiž odohráva vo vzťahoch. Uvediem príklad: Keď mi pri dverách zazvoní nejaký cudzí človek a bude chcieť u mňa bývať, nebudem nespravodlivý, ak ho pošlem do hotela. Keď však „zaklope“ moja manželka a ja ju pošlem do hotela, je to celkom určite „nespravodlivé“. Ukazuje to, že vo vzťahu niečo nehrá. Keď si počíname spravodlivo, správame sa inak k policajtovi a inak k priateľom, inak k šéfovi a inak k príbuzným. Ku všetkým ženám sveta sa správam inak ako k svojej manželke, bez toho, aby som bol nespravodlivý... Vidíme teda, že spravodlivosť je vzťahový pojem a nie je možné akékoľvek spravodlivé konanie formulovať do zákonov!

Dôležité je, že Boh je spravodlivý. Správa sa spravodlivo vo všetkých vzťahoch, nikdy nekoná nespravodlivo.

Teraz pokročme o krok vpred a premýšľajme o nasledujúcej skutočnosti:

Spravodlivé myslenie a konanie je zamerané osobne na Boha.

Ako vzťahové bytosti sa učíme a zameriavame na druhých, čo sa týka spravodlivého a nespravodlivého konania. Musíme však pochopiť, že v prvom rade sa potrebujeme zameriavať na Boha, respektíve na Ježiša. Mali by sme žiť ako Ježiš:

„Kto hovorí, že zostáva v ňom, má aj sám žiť tak, ako žil on.“ (1Jn 2,6)

Mali by sme byť svätí, tak ako je Boh svätý:

„Budte svätí, lebo ja som svätý.“ (1Pt 1,16)

Pozrime sa na to dôkladnejšie.

Po stvorení neba a zeme Boh stvoril ľudí, aby s nimi spoločne žil. Boh stvoril ľudí na svoj obraz! To okrem iného znamená:

Človek je stvorený na Božej úrovni. Človek je však tiež stvorený pre vzťah s Bohom. Človek potrebuje Boha, aby bol človekom! Z človeka ako verného Božieho obrazu sa bez Boha ako vzoru stáva karikatúra!

Boh stvoril ľudstvo tiež so slobodnou vôľou, s inteligenciou, svedomím a morálnou podstatou. Len preto sme schopní lásky! Pretože Boh nás zaviazal voči tomu, čo je dobré a správne. Môžeme dobrovoľne a z presvedčenia robiť to, čo je dobré a správne. Môžeme sa tešiť z dobrého a správneho života, tak ako sa raduje sám Boh. Boh miluje nás ľudí ako sám seba, pretože Božia láska je oslobodená od sebecka či egoizmu. Potom nie je priveľa požadovať, aby sme milovali Boha a svojich blízkych ako sami seba – a pritom sa radovali nebeskou radosťou!

V raji neexistovali pre ľudí žiadne písané prikázania ako: „Nebudeš klamať, nepokradneš...“ Znamená to, že Boh jednoducho prenechal morálny vývoj nám ľuďom? Nie. „Spravodlivosť“ je vzťahový pojem!

Človek, ako Boží obraz, by sa mal vo všetkom orientovať podľa Boha!

Často sme služobne na cestách a hostia nás rôzni ľudia. Pri tej príležitosti sme asi ešte nikdy nezažili, žeby nám niekto strčil do ruky napísané pravidlá svojej domácnosti. Robíme teda ako hostia všetko, čo sa nám zapáči? Nie! Je to

nepísaný zákon,

že host' sa orientuje podľa pána domu. Keď si domáci pri dverách do bytu vyzuje topánky, urobíme to tiež. Jednoducho čakáme na to, kam si môžeme sadnúť, a neobslúžime sa sami z chladničky... To je predsa normálne – a to je

„norma“.

Človek by sa mal vo všetkom orientovať podľa Boha – to platí pre všetky životné ciele, hodnoty, priority, motívy, platí to pre každé myslenie, hovorenie a konanie.

Je tu reč o „nepísanom zákone“. Človek sa riadi podľa „pána domu“. Presne to si z hĺbky srdca praje Boh. Nestačí mu, že sa „iba“ riadime pravidlami a prikázaniami, možno dokonca z nesprávnych motívov, ako je strach, samospravodlivosť, túžba po uplatnení či ziskuchtivosť. Boh chce, aby sme slobodne a z presvedčenia žili v súlade s ním a s jeho láskou, pretože Bohu rozumieme a milujeme ho (ak rozumieme tomu, čo je Božia láska).

K tomu patrí Pavlov výrok, že žijeme podľa Ducha, nie podľa litery zákona. Tým však nemyslí, že môžeme porušovať Božie

prikázania. Život v Duchu je život osobného vzťahu s Bohom, osobného zamerania sa na Boha, život v súlade s Bohom a s jeho morálkou.

ČO JE BOŽÍ OBRAZ?

Dnes by sme už nevedeli, čo to znamená, že „človek je Božím obrazom“, pretože prví ľudia sa oddelili od Boha a z Božieho obrazu sa stala karikatúra. Skutočnosťou je, že bez Ježiša – „druhého Adama“ – by sme už nevedeli, aký je Boží obraz. Ale v Božom Slove sa píše o Ježišovi, takzvanom druhom Adamovi, toto:

„On je odlesk jeho slávy a obraz jeho podstaty.“ (Heb 1,3)

Vidíme teda: základom toho, že ľudia sú Božím obrazom, je „svätá Božia podstata“ v ľuďoch – Ježiš vo svojom bytí, myslení, hovoroch a konaní uskutočňoval svätú Božiu podstatu. Ježiš uskutočňoval Božiu lásku slovami pravdy a láskavými a dobrotivými skutkami a činmi. Nech Ježiš robil a hovoril čokoľvek, vždy bol v súlade s Božou láskou. Vo všetkom dobre, ktoré hovoril či robil, nekonal nikdy proti Božej morálke! Inak povedané: Ježiš nikdy nezhrešil! V súčasnosti už rúhanie nepozná hraníc. Ježiš sa znázorňuje ako playboy alebo homosexuál, no on žil v každej oblasti života čisto a sväto. Na klame, že Ježiš mal niečo s istou Máriou, nie je ani štipka pravdy. Je to len ďalší pokus vtiahnuť ho do špiny hriechu, aby si človek ospravedlnil svoje vlastné hriechy. Ježiš nehrešil. Žil v úplnom súlade s Bohom a žil morálne. Tak by sme mali žiť v Božej láske aj my. Boh chce vo svete realizovať svoje sväté bytie v ľuďoch a cez ľudí.

A napriek tomu Ježiš konal vždy znova veci, ktoré jeho blízni posudzovali nesprávne, lebo boli uväznení vo svojich náboženských tradíciách a pevne sa držali „ľudských prikázaní“ namiesto prikázaní Božích. „Náboženská ľudia“ chápali Božie prikázania chybné, ako napr. prikázanie o dni odpočinku. Nerozpoznávali

za tým dobrý Boží zámer týkajúci sa odpočinku, času na duchovné veci, času na preukazovanie dobra druhým. Náboženským ľuďom šlo len o zákaz aktivity, a preto ich dobiela rozpálilo, keď videli, že Ježiš v sobotu chodí a uzdravuje. Boli slepí k Božej láske, jeho konaniu a zjavenej povahe láskavosti, súcitu a milosrdenstva... Videli iba to, že Ježiš je v sobotu aktívny, a preto ho chceli zabiť. Nepoznávali, že Ježiš sobotu neznesväcuje ani neodpisuje ako nedôležitú (ako to dnes mnohí tvrdia). Ježiš naplnil svätý Boží šabat Božou láskou; zatiaľ čo ostatní súdili, že zrušil prikázanie o sobote, a preto je spolčený s diablom. Na omyle však boli tí ľudia, nie Ježiš. Bohu ide o podstatu prikázaní, nie o „zákaz“! Skutočnosťou je: Ježiš nikdy neporušil prikázanie o dni odpočinku, tak ako ho Boh dal. Ani ho nikdy nezrušil! Naopak, sobotu svätzil a naplnil toto prikázanie láskou a životom. Takto by sme aj my mali dodržiavať Boží deň odpočinku.

Žiadni rodičia nedajú svojim deťom do kolísky napísané zákony, to by bolo „nenormálne“. Normálna je však skutočnosť, že rodičia sú dobrým vzorom a dieťa formujú vo vzťahu, prostredníctvom svojho života a správania – to je „nepísaný zákon“. Život a príklad rodičov je pre deti zákonom! Niektorí hovoria: Výchova je, keď dieťa nenaučíte robiť to, čo robia rodičia... Ale nie je to tak. Z toho sú deti iba zmätené. Berú si príklad z dospelých – a to je dobré. Snáď majú dobré vzory!

To isté platí vo vzťahu k Bohu. Boh je zosobnená spravodlivosť. Boh je zosobnený zákon. Človek by sa mal vo všetkých hodnotách a životných otázkach riadiť osobne podľa Boha. To je normálne – Boh osobne je normou. Človek bol vo sfére vplyvu svätého Boha (v raji) sväto formovaný samotným Bohom. Iba tak mohol byť odbleskom Božej slávy a obrazom jeho podstaty (Heb 1,3). Človek potrebuje Boha, aby bol v tom najvlastnejšom slova zmysle človekom.

V súčasnosti sa veľa hovorí o téme „ospravedlnenie z viery“. V zásade je správne, čo Luther objavil v Biblii, ale často sa pri tom zabúda na to, že pravý život kresťana nespočíva v poznaní

týchto teologických téz a v tom, že s nimi súhlasí, ale že táto teológia je predpokladom toho, aby sme mohli prísť k Bohu. Peter to veľmi dobre vyjadril:

„Ved’ aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu.“ (1Pt 3,18)

Nie je tu napísané, že spravodlivý zomrel za nespravodlivých, aby žili s vedomím ospravedlnenia, ale je tu napísané, že máme prísť späť k Bohu! „Ospravedlnený“ človek sa vyznačuje tým, že sa obracia k Bohu a správa sa k Bohu „spravodlivo“, nielen žije s určitou vedomosťou o Ňom! Spravodlivé a nespravodlivé správanie sa vždy odohráva vo vzťahu. Otázkou je: Ako sa správaš k Bohu? Boh chce, aby sme sa k nemu správali ako k Bohu. Veľmi jednoducho, nič viac a nič menej. Boh nás volá k obráteniu, pretože sa k nemu nesprávame ako k Bohu, čo má fatálne dôsledky pre náš život! Nepoznáme ho, nestaráme sa o jeho ciele, hodnoty, priority a zákony, robíme si, čo chceme a pritom hrešíme. Boh nás volá k pokániu. Chce, aby sme opäť vošli do osobného vzťahu s ním. Ježišova smrť na kríži nás pred Bohom ospravedľňuje, to je pravda, ale cieľom nie je mať o týchto veciach vedomosti, ale naše spravodlivé správanie sa voči Bohu, voči nám samým a voči našim blízkym. Iba ten, kto koná vo vzťahu k Bohu spravodlivo, môže spravodlivo konať aj voči svojim blízkym.

AKO SA ČLOVEK STAL NESPRAVODLIVÝM

KAPITOLA 5

Satan vedel, že človek je Božím obrazom a že od Boha dostal zodpovednosť za tento svet. Keby sa satanovi podarilo, aby ho ľudia poslúchali, stal by sa pánom sveta, pretože tu existuje určitý princíp. Ten, koho poslúchaš, je tvojím pánom a ten, kto ťa poslúcha, je tvojím sluhom. Satan však nemohol ľudí do ničoho nútiť, pretože Boh stvoril človeka dokonale. To však neznamená, že človek je automaticky svätý a spravodlivý, ale:

V ľudskej dokonalosti ide skôr o našu schopnosť môcť *dobrovoľne a z presvedčenia* konať dobre a správne.

Jeden komunista sa ma raz spýtal, ako môžem hovoriť o dokonalom stvorení, keď sa človek od Boha odvracia a zo zeme sa tak stáva diabolský začarovaný kruh?! Upozornil som ho na rozdiel medzi dokonalosťou a funkčnosťou. Ten komunista nepremyslene predpokladal, že dokonalý človek musí mať nejakú „implantovanú, svätú úroveň“, ale ja som sa ho spýtal: „Kto je dokonalý človek? Ten, kto robí dobre a správne dobrovoľne a z presvedčenia? Alebo ten, kto ako robot nemá inú možnosť než automaticky robiť to, čo je dobré a správne?“ Komunista ihneď uznal, že

dokonalý človek robí dobre a správne dobrovoľne a z presvedčenia. Uvedomuješ si túto ľudskú dokonalosť? Biblia zdôrazňuje slobodnú vôľu človeka. Boh nechce, aby sme konali dobre a správne len z donútenia alebo zo strachu, ale dobrovoľne a z presvedčenia!

*„Ale nechcem urobiť nič bez tvojho súhlasu, aby tvoja **dobrota** nebola vynútená, ale **dobrovoľná**.“* (Flm 14)

Boh chce, aby sme robili dobre a správne dobrovoľne a z presvedčenia. V tomto zmysle bol človek Bohom stvorený dokonalý – a v tomto zmysle je človek až doteraz dokonalý. Každý človek sa môže zamerať na Boha a jeho Slovo a žiť podľa neho dobrovoľne a z presvedčenia. Potom by bol spravodlivý. Keď sa od toho odchyli, je nespravodlivý.

Boh nepôsobí svojou svätou, spravodlivou a na svoj obraz formujúcou podstatou vo vôli človeka bez jeho spolupráce. On sa stretáva s človekom vo svojej božskej láske a nekonečnej láskavosti tak, aby človek chcel dobrovoľne a z presvedčenia pestovať s ním spoločenstvo, aby videl Boha ako láskavého Pána, aby ho miloval, dôveroval mu a poslúchal ho. **Skutočnosť človeka ako svätého Božieho obrazu a s tým spojeného spravodlivého myslenia, hovorenia a konania bola úplne prirodzeným dôsledkom nenúteného a láskyplného spoločenstva človeka s Bohom.**

Keď hovoríme o tejto dokonalosti človeka, potom hovoríme o láske! Všetko, čo robíme s láskou, robíme dobrovoľne a z presvedčenia. Nikto ma nemusí nútiť, aby som jazdil na motorke, nikto ma nemusí nútiť, aby som chodil na prechádzky so svojimi psami, a nikto ma nemusel nútiť, aby som si vzal svoju manželku, urobil som to dobrovoľne a z presvedčenia. To platí aj vo vzťahu s Bohom. Boh je láska a chce žiť v spoločenstve s ľuďmi, ktorí ho tiež milujú, s ľuďmi, ktorí s ním chcú žiť dobrovoľne a z presvedčenia!

**Božia láska je základom ľudskej schopnosti
získavať správne presvedčenie
a konať dobrovoľné rozhodnutia.**

Ale pozor! Nie všetko, čo chceme robiť dobrovoľne a z presvedčenia, je „láska“. Mnohé z toho je prosto hriech. Z niečoho zlého sa nestane dobré iba preto, že to „milujeme“. Keď majú dvaja ľudia spolu sex bez toho, aby boli manželmi, je to jednoducho smilstvo a hriech, aj keď sa navzájom milujú. To je niečo, čo Boh vo svojej láske nemôže pripustiť, pretože Boh vidí viac ako tí zamilovaní! Vidí napríklad nemanželské deti, ktorým jeden z rodičov chýba. Vidí sebecké uspokojenie, ktoré je slepé k zodpovednosti skutočného vzťahu a mnoho ďalšieho. Preto hriech zostáva v Božích očiach hriechom, aj keď nám to nie je vhod!

Boh stvoril ľudí v láskyplnom vzťahu k sebe. Prvé, o čom bol človek presvedčený, keď uvidel Stvoriteľa a stvorenie, bola táto skutočnosť: „Boh je láska, miluje ma a všetko stvoril úžasne!“ Človek poznal, že Boh je dobrý. Adam videl, ako Boh všetko spravodlivo spravuje. Ďalšia vec, ktorú človek vnímal, bola čistá, nenútená a prirodzená vzájomná láska s Bohom a so stvorením. Človek ako Boží obraz žil dobrovoľne z s presvedčenia s Bohom. Ako Boží obraz sa dobrovoľne a z presvedčenia riadil podľa Boha a jeho hodnôt, priorít a cieľov. V tejto pozitívnej spolupatričnosti bol ustanovený za správcu sveta. Človek uskutočňoval Božiu slávu a svätosť vo svete – pretože žil dobrovoľne a z presvedčenia v harmónii s Bohom (a jeho morálkou).

Satan nemohol ľudí nútiť k neposlušnosti voči Bohu. Ale túžil, že by sa mohol stať pánom sveta, keby človeka priviedol k tomu, aby zmenil svoje správne rozhodnutia a poslúchal jeho, nie Boha. Jediná možnosť pre neho spočívala v tom, že človeku nahovorí pochybnosti a klamstvá o Bohu. To je spôsob, ktorým satan postupuje dodnes, aby ľudí odpútal od Boha alebo ich od neho držal oddelených, v živote hriechu. **Božie Slovo jasne ukazuje, že satan má prístup k ľudským myšlienkam (Ef 2,1).** Vie,

že budeme vždy dobrovoľne konať to, o čom sme presvedčení, a tak pracuje na našich presvedčeniach!

Aby oddelil prvých ľudí od Boha, nahovoril im v záhrade, že by mohli byť ako Boh, keby boli voči Bohu neposlušní! Povedal:

„Boh totiž vie, že v deň, keď budete z neho jesť, otvorí sa vám oči a budete ako Boh, budete poznať dobro i zlo.“ (Gn 3,5)

Mnohí si myslia, že ten príbeh s „ovocím“ je rozprávka, ale treba si uvedomiť, že tu nejde o ovocie, ale o to, čo je s ním spojené! Keď politik nejakej atómovej veľmoci stlačí „červené tlačidlo“, tak znie smiešne, keď potom jeden z mála tých, ktorí prežili, povie: „Celý svet je zničený len preto, že niekto stlačil červené tlačidlo!“ Tak to však nie je. Človek vedel, že toto jediné ovocie nesmie jesť. Boh mu jasne povedal, že následok toho je smrť. Adamovi bolo jasné, že keby to predsa urobil, vyjadril by tým vzburu voči Bohu. A predsa mu satan nahovoril, že v žiadnom prípade nezomrie. Znelo to logicky. Veď ako by aj mal zomrieť, keď bude ako Boh?! Keď si človek nechal satanom nahovoriť, že sám môže byť Bohom, mal už tento jediný cieľ a vzal si z toho ovocia. Fatálne zrejme nebolo samotné zjedenie ovocia, ale zámer, ktorý bol s tým spojený a túžba človeka byť svojím vlastným pánom a jeho neposlušnosť. Mnohí hovoria o „páde do hriechu“, ale takto to v Biblii nie je pomenované. Znie to ako nejaké „nedopatrenie“, pretože nikto nepadá dobrovoľne! Slovo „pád“ sa tu naozaj nehodí, pretože tu ide o vedomý čin neposlušnosti a vzbury. Chceli mať „svoj ideálny svet“ sami pre seba! Nechceli však byť zlí. Nechceli sa stať klamármi a pokrytcami a už vôbec nie vrahmi – to všetko v tom čase neexistovalo. Prečítaj si sám v Biblii, čo ľudia chceli: chceli byť ako Boh – a aký je Boh? Boh je svätý, spravodlivý a plný lásky!

Ľudia dobrovoľne pristúpili na satanove myšlienky a boli neposlušní voči Bohu. Satan je v Biblii nazvaný „anjelom svetla“ (1Kor 11,14). Viedol prvých ľudí za svetlo, teda za seba samých,

a tým krok za krokom pomaly, ale iste od myšlienky k činu, do úplnej tmy.

Satan je v Biblii označený tiež ako „diabolos“, čo v preklade znamená „pôsobiaci zmätok“. Všetko „nemorálne“ má tu svoj pôvod. Existujú ľudia, ktorí si myslia, že robia dobre, a pritom konajú zlo. Existujú ľudia, ktorí hovoria o „láske“, ale žijú v perverznom smilstve. Každý deň sa tisíckrát stane, že ľudia sa dopustia hriechu a chcú sa ospravedlniť, že tým chceli dosiahnuť niečo dobré... Je to tak, ako hovorí Pavol: satan je „bohom“ tohto sveta. Viedol ľudí za svetlo, teda za seba samých, a tým krok za krokom, pomaly ale isto, od myšlienky k činu, do úplnej tmy a večného zatratenia.

AKO BOH NAKLADÁ S NAŠOU VINOU?

KAPITOLA 6

Čo sa stalo, keď prví ľudia zhrešili proti Bohu? Najprv vôbec nič. Žiadny blesk z neba. Nepadli mŕtvi na zem. Namiesto toho čítame, že Boh sa chcel večer podľa svojho zvyku prechádzať s ľuďmi po záhrade. Boh teda nevedel, čo sa prihodilo? Určite vedel, čo sa stalo. Boh sa mohol okamžite objaviť na scéne a sprostred ohňa a hromobitia dovliecť ľudí pred nejaké plátno, na ktorom by im premietol všetky tie hrôzy, ktoré sa v budúcnosti na svete odohrajú – „a to všetko pre váš hriech!!!!!!!!“. Boh mohol s týmito ľuďmi úplne skoncovať! Ale on to neurobil. Namiesto toho šiel večer na prechádzku a hľadal ľudí, pretože ľudia to prvý raz v živote nechceli sami. Keď ich Boh našiel v úkryte za kríkom, spýtal sa Adama, ako keby nič nevedel:

„Nejedol si azda zo stromu, z ktorého som ti zakázal jest?“ (Gn 3,11)

„Nejedol si...??“ Akoby to presne nevedel. Prečo takto postupuje? Je to úplne jednoduché. Pretože chce vidieť naše srdce. To, ako zaobchádzame so svojím osobným hriechom. Je nám ľúto, že sme zhrešili a uznávame svoju vinu, alebo umlčujeme svoje svedomie? Zrútil sa nám svet, alebo sa tvárime, ako keby sa nič nestalo? Adam mohol byť zdrvený svojím správaním, mohol pri-

znať svoju neposlušnosť a nielenže mohol, ale musel! Vo svojom svedomí vedel, že je k tomu zaviazaný. No práve tu prichádza ďalší hriech. Najprv človek koná proti Božej morálke, Božiemu príkladu a zákonu, a potom sa zdráha poslúchať svoje svedomie. Adam už nebol spravodlivý, ale „samospravodlivý“ – a samospravodlivý človek hľadá uspokojenie v tom, že svoju vinu presúva na iných. Adam hodil vinu na svoju ženu: „Žena, ktorú si mi dal ...“ Tu sa prejavuje celá Adamova podlosť a zlomyseľnosť. Vidíte to presunutie viny? „Ty si na vine, pretože ty si mi tú ženu dal!“ Najprv zhreší, a potom sa snaží ospravedlniť tým, že zhodí vinu na iných a na Boha. Nie je ti to povedomé?

Neskúšal si tiež hodiť svoju vinu na iných, keď si s ňou bol konfrontovaný? Nerobil si už tiež Bohu výčitky, že on je vinný za všetko toto utrpenie na svete, pretože on to predsa všetko stvoril? Nesčíselné množstvo ľudí žaluje Boha za nespravodlivosť a nenapadne im, že my ľudia sme tí samospravodliví a nespravodliví.

Aj žena našla vinníka: „Satan je na vine!“ A mala pravdu. Tu vidíte: človek môže mať pravdu, a napriek tomu byť nespravodlivý! Adam mal pravdu. Žena s tým začala! Eva mala tiež pravdu. Satan bol na vine! Ale obrátiť sa nechcel ani jeden z nich. Mať pravdu a konať nespravodlivo, v tom sme majstri sveta.

Adam sa rozhodol pre cestu bez Boha. Keď ho Boh zavolať, prišiel, ale prišiel neochotne, proti svojej vôli a jeho odpoveď bola zlomyseľná. V Biblii je opísaných mnoho divov. Jeden z najväčších sa odohráva tu. Divím sa tomu, že Boh do Adama nehodil blesk a nespálil ho na popol pre jeho zlomyseľnosť. No skutočne! Boh mu predsa povedal, že zomrie smrťou, ak bude jesť to ovocie! Prečo to neurobil?

Vždy znova ma do úžasu privádzala skutočnosť, že Boh nechal človeka ísť svojou cestou. Ježiš sa k tejto skutočnosti vrátil, keď o 4 000 rokov neskôr rozprával podobenstvo, ktoré sa stalo jedným z najznámejších príbehov na svete. Je to podobenstvo, v ktorom ide skôr o opusteného otca ako o „márnotratné-

ho syna“. Jeden otec mal dvoch synov a jeden z nich chcel svoje dedičstvo, aby sa mohol realizovať. Pre neho bol otec už vopred mŕtvy – „daj mi dedičstvo!“ Vidiš celú tú surovú nehanebnosť? Pre tohto syna otec zomrel. Nemohol som nikdy úplne pochopiť, prečo Ježiš rozprával ten príbeh tak, že otec dá synovi dedičstvo a nechá ho ísť. Bez jedinej výčitky! Ale keby onen otec reagoval tak, ako by to asi urobili mnohí z nás, vytiahol by na syna brokovnicu za tú bezcitnosť, pustil by na neho pitbula, alebo ho aspoň vydedil! Ale potom by sa tento syn vo svojej existenčnej kríze neobrátil k svojmu otcovi! To je pointa tohto príbehu.

To, že otec dal svojmu synovi dedičstvo a nechal ho ísť, nám ukazuje Otcovu hlbokú lásku a múdrosť. Boh vo svojej láske dúfa, že sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátite, preto nás necháva ísť.

Len vtedy sa môže najhlbší bod hriešnej sebarealizácie stať bodom obratu, keď sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátite, ako to rozpráva Ježiš v tom príbehu. Syn stratil na ceste preč od otca akékoľvek meradlo toho, čo je pre neho a ostatných dobré. Alebo to vyjadrím jednoduchšie: „Party! Život na úrovni! It’s my life! Robím si, čo chcem! Po mne potopa! ...“ Syn prišiel, ako my všetci, do vlastnej existenčnej krízy – skončil ako pastier prasiať. To bola pre židovského poslucháča skutočná nehoráznosť! Prasatá boli pre nich nečisté zvieratá, mnohí by nikdy slovo „prasa“ ani nevzali do úst. Ježiš im tým jasne dáva najavo, že my ľudia žijeme v bahne. Nikto si nemôže nahovárať, že Bohu je jedno, ako žijeme. Syn chcel od hladu jesť dokonca krmivo pre prasatá, povedal Ježiš. Najneskôr v tomto momente prišlo jeho poslucháčom nevoľno. Ježiš nám tým chce dať najavo, aký odporový je pred Bohom život, ktorý sme si zvolili. Je to hnus! Vidíme však aj dynamiku hriechu. Keď syn odchádzal z domova, nikdy by mu ani vo sne nenapadlo, že raz skončí ako pastier prasiať a že bude dychtiť po prasacom žrádle. Ale moc hriechu nás ťahá čoraz

hlbšie, takže čoskoro robíme veci, ktoré sme nikdy nechceli robiť! Kolíkí ľudia chcú žiť naplno a zrazu sa ocitnú v začarovanom kruhu, z ktorého nenachádzajú cestu von! No tam, v tom najhlbšom bode, vstúpil syn do seba a premýšľal o otcovi a o svojom živote. Potom došiel k nasledujúcemu záveru:

„Vstanem, pôjdem k svojmu otcovi a poviem mu: Otec, zhrčšil som proti nebu aj proti tebe.“ (Lk 15,18)

Boh vo svojej láske čaká na naše pochopenie a na to, že sa k nemu dobrovoľne a z presvedčenia obrátíme a budeme s ním opäť žiť v súlade. Neskôr si ešte povieme, čo je pravé obrátenie.

Otec v tomto Ježišovom príbehu necháva syna ísť, pretože ho miluje, a pretože to je jediná možnosť, aby sa syn dobrovoľne znova obrátil. Keby po ňom bol otec hádzal kamene, syn by tiež upadol do krízy, ale vedel by: „Domov nemôžem ísť, môj otec ma už určite nechce ani vidieť.“

Teraz chápeš aj to, prečo Boh nechal prvých ľudí odísť. Pretože Boh je láska. Boh mal v tej chvíli premeniť ľudí na popol – ale to nie je to, čo chce.

„Akože žijem – znie výrok Pána, Hospodina – nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa, odvráťte od svojich zlých spôsobov života. Preto máte vymrieť, dom Izraela?“ (Ez 33,11)

Prečo je na svete toľko nespravodlivosti a utrpenia? Prečo Boh vždy nezasiahne? Chcel by som vám odpovedať príkladom. Keď v bývalej Juhoslávii zúrila vojna, nórsky prezident Stoltenberg sa snažil priviesť jednotlivé strany k mieru. Jedna televízna reportáž ho ukazuje pri tomto úsilí. Potom ho vidíme, ako letí späť do Osla a tam blúdi ulicami a hľadá svoju dcéru závislú od drog, ktorá znova zmizla, aby si ich zohnala. Aký kontrast! Robí všetko pre svetový mier a doma je katastrofa. Kráča nočnými ulica-

mi, a potom zbadá svoju dcéru! Zaparkuje, vystúpi, ide k nej, aby ju vzal do náručia... a zostane zarazene stáť. Na jej postoji vidí, že ona nechce ísť. Je to naozaj dojímavé až k slzám. Otec nemôže svoju plnoletú dcéru nútiť k tomu, aby robila to, čo je dobré a správne! Nemôže k tomu prinútiť ani bojujúce strany v Juhoslávii. Rovnako je to u Boha. Nemôže nás nútiť k tomu, čo je dobré a správne. Keby to urobil, pre celú večnosť by to znamenalo, že ľudia ho poslúchajú len preto, že majú z neho strach. Boh by sa už nezbavil nálepky diktátora. On ním však nie je! Boh chce, aby sme s ním žili dobrovoľne a z presvedčenia. V diktatúre neexistujú voľby! Demokracia a sloboda predpokladajú možnosť voľby. Tak je to aj u Boha. Boh chce, aby sme sa pre neho rozhodli – z presvedčenia! V nebi budú len ľudia, ktorí chcú dobrovoľne a z presvedčenia žiť s Bohom.

Ježiš hovorí, že keď sa stratený syn vydá na cestu späť domov, otec ho zbadá už z diaľky a beží mu naproti s otvorenou náručou. Objíma ho a bozkáva! Táto otvorená náruč je obrazom Ježiša na kríži. Tu pre nás Boh otvára svoju náruč a chce prijať každého, kto sa úprimne obráti!

Ak sa však pýtaš, prečo je na svete toľko utrpenia, potom je odpoveď jednoduchá: Pretože ľudia dobrovoľne a z presvedčenia robia zlo a nechcú žiť v súlade s Božou vôľou.

Ak sa pýtaš, prečo Boh nezasiahne, pri odpovedi treba vziať do úvahy niekoľko skutočností. Jednou z odpovedí však je: pretože Boh je láska. Mám tým na mysli: lebo Boh nás, ľudí, nemôže prinútiť, aby sme konali dobre a správne. On však informuje! Prosí! Varuje! Umiera za nás na kríži! Je zhovievavý a milostivý a čaká na naše obrátenie.

SATANOVA VLÁDA A VPLYV

KAPITOLA 7

Keď ľudia začali počúvať satana, chceli mať božský život a byť ako Boh a nevedomky ho urobili svojím pánom. Dnes si myslíme, že sme svojimi vlastnými pánmi a že sme nezávislí, pretože satana nevidíme. Biblia nás však jednoznačne učí, že satan a zlí duchovia vládnu v povetrí a majú stály prístup do našej mysle (Ef 2,1–3). Satan zostáva pre nás ľudí čo najdlhšie neviditeľný, pretože najväčší vplyv môže dosiahnuť tam, kde ho človek nevníma a myslí si, že ide o jeho vlastné myšlienky, ktoré nikto nevidí. Pritom ich Boh vidí úplne jasne a pochádzajú od satana!

Satan nám podstrkáva svoje úmysly, myšlienky a návrhy a my sme v nebezpečenstve, že ich budeme chápať ako svoje vlastné a pristúpime na ne. **Kto nedokáže rozoznať Božie vnuknutia od satanových, je vydaný napospas moci hriechu a žije pod vládou satana.** Nie je to tak, že satan prináša „vnuknutie“ len zlým ľuďom, ale každý človek zažíva jeho pokúšanie nespočetnekrát denne! „Urob toto, nechaj tamto, toto musíš mať tiež, nie si nikto, si najlepší, dokáž, kto si, nenechaj si to ujsť, vyhovor sa, veď je to len zábava, keď to urobíš iba raz, nič sa nestane...“ Satanove vnuknutia na nás neustále doliehajú a pomaly ale isto nás vtahujú do začarovaného kruhu svetských cieľov, hodnôt, priorít a motívov. Satan spracováva naše presvedčenie a výsledkom je svetský život, zapletený do množstva myšlienok, hriešnych činov alebo hriechov zo zabudnutia na niečo dobré. Keď satan niekoho pri-

vedie do hriechu, vytvorí tým zlý vzor pre ďalšieho, ktorý ho napodobní. Keď satan privedie niekoho k tomu, aby sa k druhému správal nespravodlivo, vyprovokuje tým hriešnu reakciu. Zaujímavé na tom však je, že človek sa prirodzene vidí v práve! Začal to predsa ten druhý! Tak sa zo sveta stáva začarovaný kruh a fatálna na tom je skutočnosť, že svoj život nepoznáme inak než s týmito hriešnymi myšlienkami a skutkami. Myslíme si, že je to normálne, pretože nemáme nič „sväté“, s čím by sme sa porovnali. Boh už nie je našim vzorom, sú nimi bezbožné hviezdy a upadajúce spoločenské pomery. Mnohí, ktorí takto žijú, veria v Boha! Mnohí z nich chodia do kostola, ale neobracajú sa. To je ten problém! Radi chodia do kostola, no ak sa neobrátia k Bohu, pôjdu aj so svojím kostolom do zahynutia, bez ohľadu na to, aké majú postavenie v cirkvi!

Satan má ešte iné meno, „*diabolos*“, čo v preklade znamená „pôsobiaci zmätok“. Možno chceme konať dobre a správne, ale bez Boha ako meradla sme vydaní napospas samospravodlivosti. Bin Ladin si myslel, že je v práve, Američania si tiež myslia, že sú v práve... V Afrike chorí na AIDS každoročne znásilnia tisíce neploletých, lebo sú skalopevne presvedčení, že sa tým uzdravia! Kto im to nahovoril? V mnohých krajinách sú dodnes obetované deti a tí, ktorí to robia, si myslia, že je to správne! My hovoríme, že je to diabolské! V Albánsku sa dodnes praktikuje krvná pomsta. Keď niekto zabije niekoho z mojej rodiny, potom musí niekto z mojej rodiny zabiť niekoho z tej druhej rodiny, a tak to pokračuje ďalej. Hovoríme, že je to začarovaný kruh násilia, ale Albánci tvrdia: „My tým preukazujeme česť svojej rodine! Vy zasa dávate svojich rodičov do domova dôchodcov! Niečo také bezcitné by sme my nikdy neurobili!“

Vidíme teda, že celý svet sa ocitol v hodnotovom chaose. Čo je dobré a čo nie? To sa dotýka aj našej spoločnosti a rodiny, nášho osobného života aj zborov! Na každom stretnutí mládeže sa diskutuje o týchto otázkach: „Prečo nie sex pred manželstvom? Kde je napísané, že nesmieme fajčiť? Prečo by človek nemal počúvať

svetskú hudbu? Veď to robia všetci! Prečo nemáme hrať hry, v ktorých je násilie – veď je to len hra! Aké sú námietky proti homosexualite? Čo by malo byť „necudné“ na mojom oblečení?...

Naša spoločnosť dosiahla takú mieru bezuzdnosti, čo sa týka nespravodlivosti, perverzity a násilia, že to zatieňuje všetko, čo bolo doposiaľ! Nielenže v hudobných vysielateľoch udáva v súčasnosti tón sex, ale vo vysielaných videoklipech sa medzitým začala vedome kombinovať sexualita s okultizmom a brutalitou! Časopisy pre mladých navádzajú na smilstvo a zbožňovanie človeka, oficiálne denníky vyzývajú dospievajúcich, aby mali najprv sexuálne skúsenosti s partnermi rovnakého pohlavia, lebo „čo keby sa to niekomu viac páčilo?“! A naše deti vyrastajú v takomto prevrátenom svete a vnímajú to ako „normálne“! Sú s tým neustále konfrontované a nechápu, čo tí „kresťanskí rodičia, odtrhnutí od reality“, stále chcú?!

Bez osobného vzťahu s Bohom sa z Duchom naplneného a svätého bytia stane bezbožné bytie – z obrazu sa stane karikatúra. Keď sa prví ľudia oddelili od Boha, možno priviedli na svet inteligentné deti, ale už to neboli žiadne Božie obrazy, iba obrazy človeka (Gn 5,3). Odvtedy sú deti formované iba rodičmi, už nie svätým Bohom. Výsledok môžeme dnes vidieť.

Trváme na tom, že spravodlivosť je vzťahový pojem. Nespravodlivým konaním (neposlušnosťou) sa človek stal nespravodlivým, a tým stratil pozitívny vzťah k Bohu. Adamovi potomkovia sú nespravodliví v dvojakom ohľade. Po prvé, chýba im harmonický vzťah s Bohom a po druhé, každý človek je nespravodlivý vo vzťahu k Božím hodnotám a skutkom.

Zaujímavý je fakt: dokonca, aj keď sa len pozrieme na bezbožné a upadajúce meradlá našej spoločnosti, musíme priznať, že sme sa ani zďaleka nestali „spravodlivými“.

Všetci ľudia majú tú skúsenosť, že keď sa ozve morálne presvedčenie alebo svedomie, ignorujeme ho. Tvárou v tvár tejto skutočnosti jasne vidíme, že každý človek je hriešny a že o tom vie.

BOŽÍ ZÁKON

KAPITOLA 8

Keď sa prví ľudia oddelili od Boha a plodili deti, bolo rozšírenie začarovaného kruhu po zemi len otázkou času, lebo všetci žili pod vplyvom satana. Boh mal však už pripravený plán, ako nás ľudí zachrániť!

A tak povolal Abraháma, ktorý bol dovtedy zaslepeným modloslužobníkom, aby z neho vo svojej milosti utvoril nového človeka. Boh mu chcel požehnať a v ňom mali byť požehnané všetky národy (Gn 12,3).

Prostredníctvom Abraháma a jeho potomkov Boh povolal k životu nový národ, ktorý mal opäť rozšíriť známosť Božej slávy vo svete: izraelský národ. Je zaujímavé, že Izrael znamená „vítaz“. Muž, ktorý dostal toto meno od Boha ako prvý, sa predtým volal Jákob, čo znamená „podvodník“. To má symbolický význam. V tomto svete sme vo všetkých oblastiach podvedenými a podvodníkmi. Iba osobné poddanie sa Bohu, teda skutočné obrátenie, z nás urobí víťazov!

V dejinách spásy neskôr nastal deň, keď Boh dal Abrahámovým potomkom, izraelskému národu, „morálny zákon“ – Desatoro. V tom čase Mojžiš viedol tento národ z egyptského zajatia – cez púšť – do zaslúbenej krajiny. Musíme si uvedomiť, o čo tu išlo. V tom čase vládol vo svete totálny hodnotový chaos! Každý, kto mal v akejkoľvek podobe moc, ju mohol zneužiť, kedykoľvek sa mu zachcelo. Tak boli celé národy spustošené, odvrátené

do zajatia, zotročené, zneužívané, zabíjané, nezriedka dokonca obetované a zjedené!

Každý rozhodoval sebecky sám za seba o tom, čo je dobré a čo zlé, každý bol odhodlaný ísť kvôli vlastnej bezpečnosti aj cez mŕtvolu. Vo svete zúrilo úplné šialenstvo! V tom čase žil Boží ľud viac ako 400 rokov v útlaku a otroctve v Egypte. Všetky deti v Mojžišovom veku boli pozabíjané. Len krátko potom, ako Boh vyslobodil izraelský národ z otroctva, im dal do tejto situácie nasledujúci zákon:

*„Boh hovoril všetky tieto slová: **Ja som Hospodín, tvoj Boh**, ktorý som ťa vyviedol z Egypta, z domu otrokov. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Neurobíš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou! Nebudeš sa im klaňať ani im slúžiť, lebo ja som Hospodín, tvoj Boh, Boh žiarlivý, ktorý trestá viny otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, čo ma nenávidia, ale milosť preukazujem tisícom tých, čo ma milujú a zachovávajú moje prikázania. Nevyslovíš meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo, lebo Hospodín nenechá bez trestu toho, kto nadarmo vysloví meno Hospodina, svojho Boha! Pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätiť! Šesť dní budeš pracovať a konať všetku svoju prácu. Sieďmy deň je sobotný odpočinok pre Hospodina, tvojho Boha. Nebudeš konať nijakú prácu ani ty, ani tvoj syn, ani tvoja dcéra, ani tvoj sluha, ani tvoja slúžka, ani tvoj dobytok, ani cudzinec, ktorý je v tvojich bránach. Ved' Hospodín za šesť dní utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, a sieďmy deň odpočíval. Preto Hospodín požehnal deň sobotného odpočinku a posvätil ho. Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajine, ktorú ti dá Hospodín, tvoj Boh! Nezabiješ! Nes cudzoložíš! Nepokradneš! Nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu. Nebudeš túžiť po dome svojho blížneho a nebudeš túžiť ani po manželke svojho blížneho, ani po jeho sluho, ani jeho slúžke, ani jeho volovi, ani jeho oslovi, ani po ničom, čo patrí tvojmu blížnemu!“ (Ex 20,1–17)*

Konečne bolo uzákonené, že všetky tie ostatné choré predstavy o Bohu sú falošné! Konečne bolo uzákonené, že nikto nesmie

ukradnúť môj majetok, ani po ňom dychtiť. Konečne bolo uzákonené, že nikto nesmie vziať moju ženu. Konečne si mohol človek v sobotu oddýchnuť a uniknúť tak hroziacemu vyhoreniu a srdcovému infarktu bez toho, aby bol pokladaný za lenivého! Akí šťastní boli ľudia, ktorí vedeli, že tento zákon pochádza od Boha a že platí! Boh nám dal Desatoro a ďalšie dôležité pokyny nato, aby sa náš život vydaril. Až potom, keď dal tieto prikázania, vstúpili do chaotických pomerov „právo a poriadok“. Tam, kde sa podľa nich nežíje, nikdy nebude existovať právo a poriadok, pokoj a požehnanie!

To, že Boh dal zákon, je činom najrýdzejšej milosti!

Tak to chápali ľudia vtedajšej doby. Žalmista vie, o čom hovorí:

„z milosti daruj mi svoj zákon.“ (Ž 119,29)

Boží zákon a milosť nie sú v rozpore, ako to dnes mnohí tvrdia. Ba práve to, že Boh dal Zákon, je výrazom jeho milosti, milosrdenstva a absolútnej priazne. Biblia, a najmä Nová zmluva, kladie veľký dôraz na to, aby všetci ľudia poznali, aké správne a dôležité je Desatoro s morálnymi zákonmi. Tu je niekoľko príkladov:

„Keby mi tvoj zákon nebol útechou, bol by som zahynul vo svojom pokorení. Ako len milujem tvoj zákon! Celý deň o ňom rozjímam.“ (Ž 119,92.97)

„A tak zákon je svätý, aj prikázanie je sväté, spravodlivé a dobré. Vieme totiž, že zákon je duchovný.“ (Rim 7,12.14)

„Lebo láska k Bohu je v tom, že zachovávame jeho prikázania; a jeho prikázania nie sú ťažké.“ (1Jn 5,3)

Ježiš povedal: *„Amen, hovorím vám: Pokiaľ nepominie nebo a zem, nepominie ani najmenšie písmenko, ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane.“ (Mt 5,18)*

Mohol by som tu zaplniť niekoľko strán zoznamom podobných výrokov, ktoré sú v Biblii.

Boží zákon je v Biblii oslavovaný práve tak, ako Boh sám, pretože má „Boží charakter“. Zákon pramení zo svätej, večnej a nemennej Božej podstaty, nie z nejakého svojvoľného, obmedzeného a premenlivého rozhodnutia!

Pozor: Nová zmluva nás okrem iného učí, že prostredníctvom zákona prichádza poznanie hriechu.

„Ved' zo zákona pochádza poznanie hriechu.“ (Rim 3,20)

Musíme tu byť však opatrní. Morálne Božie prikázania tu nie sú v prvom rade preto, aby sme prostredníctvom nich poznali svoju hriešnosť, ale preto, že je tu Boh, lebo Božie prikázania sú výrazom Jeho spravodlivej podstaty! Tento bod v súčasnosti prehliadajú tisíce „kresťanov“. Desatoro je tu preto, že Boh je taký, aký je! Svätý, milujúci a spravodlivý – a je tu preto, lebo my, ľudia, nemáme ani potuchy o Božej svätosti, láske a spravodlivosti.

Keby sa všetci ľudia osobne orientovali na Boha a žili v súlade s ním a s jeho láskou, morálkou, hodnotami atď., potom by Boh nemusel dávať žiadny písaný zákon! Preto Pavol hovorí:

„Vieme však, že zákon je dobrý, ak ho človek používa podľa jeho zámeru, ak si uvedomuje, že zákon nie je určený spravodlivému, ale pre tých, čo prestupujú zákon, pre vzdorovitých, bezbožných a hriešnikov, pre nehanebníkov a svetákov, pre otcovrahov a vrahov matiek a vôbec pre vrahov, pre smilníkov, pre súložníkov mužov, pre obchodníkov s ľuďmi, pre luhárov a krivoprišažníkov a pre čokoľvek iné, čo sa ešte prieči zdravému učeniu podľa evanjelia slávy požehnaného Boha, ktoré mi bolo zverené.“ (1Tim 1,8–11)

Tu je to čierne na bielom! Keby sme voči Bohu konali správne tým, že by sme sa v poslušnosti orientovali na Neho, nepotrebovali by sme žiadny písaný zákon! Ale pretože už nemáme ani poňatia o Božej svätosti, zákon potrebujeme. Pavol hovorí, že zákon je dobrý, keď ho správne používame.

Bez spoločenstva s Bohom a nepísaného zákona Jeho príkladu žijeme my ľudia samospravodlivo, svedomie sa skoro otupí a poznanie hriechu samospravodlivého človeka sa blíži nule. Spoločenstvo s Bohom ešte nebolo obnovené, preto dal Boh najprv Desatoro ako orientačnú pomôcku!

Jasné je toto: od chvíle, keď poznáme Boží svätý zákon – a uznáme, že je správny –, od tejto chvíle sa prebúdza naše svedomie a my vidíme svoje prestúpenia, a tým aj vinu a chápeme, že ideme v ústrety večnému trestu! Áno, prostredníctvom zákona prichádza poznanie hriechu. Musíme však v zákone rozpoznávať viac ako len to. V zákone musíme znova spoznať Boha!

BOŽÍ CHARAKTER ZÁKONA

KAPITOLA 9

V Desatore sa s nami stretáva Boh osobne, pretože sa začína osobným Božím vyhlásením:

„Ja som Hospodin, tvoj Boh...”

Kto vníma Desatoro iba ako 10 pravidiel, pomocou ktorých človek len poznáva svoje hriechy a prehliada Boha, ktorý za nimi stojí, ten chápe Desatoro úplne nesprávne. Vysvetlím to na príklade: Predstav si, že by som stál za stenou z lepenky. Desť prstov by som prestrčil malými otvormi a ty by si videl iba tých 10 prstov. Mohol by si tieto prsty vidieť alebo ich chápať oddelene od mňa? Nie! Sú súčasťou mojej osoby, mňa samotného. Čo by sa stalo, keby si jeden z tých prstov zlomil? Šlo by iba o zlomenie nejakého prsta, alebo by si potom mal poriadny problém aj so mnou?

**Desatoro je osobným zjavením Božej spravodlivej podstaty!
Je konkrétnym vyjadrením Božej osoby a morálky!**

Preto sa začína týmto úvodom: „Ja som Hospodin, tvoj Boh!“ Nemôžeme porušovať prikázania oddelene od Boha! Kto mi zlo-

mí malíček, ten nemôže jednoducho povedať: „Bol to iba malíček, nie je to nič hrozné...“ Čože? Ty mi zlomíš malíček a potom prídeš, ako keby sa nič nestalo a chceš odo mňa „dobré“?! To radšej neskúšaj! Takisto človek nemôže povedať: „Ja som sa dopustil iba 'malého hriechu', to nie je nič hrozné!“ Musíš vedieť, že Boh berie každý hriech osobne, tak ako by som ja bral osobne zlomenie môjho „malíčka“. Musíš vedieť, že na Poslednom súde bude len jedno meradlo pre spáchané hriechy a hriechy toho, na čo sme zabudli, a to znie:

„Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25,40)

„Amen, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste neurobili.“ (Mt 25,45)

Hriešne činy a to, čo sme neurobili, to všetko Boh berie osobne, pretože On je meradlom všetkých vecí! Ak si okradol nejakého človeka, potom si okradol Boha. Ak si niekomu odoprel pomoc, tak si nechal pod odkvapom stáť Ježiša! Ak si nejakému človeku adresoval nadávku, potom si tým zasiahol Boha! Boh berie všetko osobne. To na ňom sa previňujeme! Iný príklad: Rád by si zašiel do nejakého motorkárskeho klubu. Pred klubovňou parkuje v rade množstvo motoriek. Mohol by si do jednej z nich udrieť kladivom – a nadobudnúť skúsenosť, že žiadny z týchto strojov sa nebude brániť. Ale čoskoro zistíš, komu ten stroj patrí! Pocítiš tiež, ako osobne berie majiteľ tú ranu kladivom, pretože on sa úplne stotožňuje so svojou motorkou. Tak je to aj s Bohom. On stvoril celý svet! Jeho veľkosť sa ukazuje v tom, že každý malý detail utvoril geniálne a s láskou – a keď sa taký motorkár stotožňuje so svojou motorkou, ako sa asi Boh-Stvoriteľ stotožňuje so svojím stvorením?! Boh vo svojom stvorení naozaj uskutočnil sám seba! Boh berie všetko osobne!

Jakubov list 2,10: „*Veď keby niekto zachoval celý zákon a prestúpil by ho v jednom prikázaní, previnil by sa proti všetkým.*“

Predtým som vždy premýšľal: „Ako tomu mám rozumieť? Uznávam, že som občas nepovedal celú pravdu a tiež som niekedy niečo ukradol. ALE nikoho som predsa nezabil!“ Áno, to je pravda. Ale nejde o to. Pretože „previnil sa proti všetkým“ neznamená, že som sa dopustil každého mysliteľného hriechu, ale že jedným hriechom sa naplnila miera! Nemusíš mi najprv zlomiť všetky prsty, kým sa naplní miera, na to stačí aj ten malíček! Miera sa naplnila vtedy, keď sme prvý raz zhrešili proti Bohu, pretože Boh berie všetko osobne. Teraz možno chápeš Ježišovo vyhlásenie:

„Kto by povedal: Blázon, musí ísť do ohnivého pekla.“ (Mt 5,22)

Väčšina ľudí to počuje alebo číta, ale odmieta tomu veriť! Vnútny hlas im hovorí, že je to len nadsadené, že sa to tak nemyslí. Hovoria si: „Boh ma určite nestrčí do pekelného ohňa kvôli takej maličkosti!“ Ale On to urobí! Pred nejakým časom som počul o zaujímavom prípade. Istý človek bol za jazdu načierno odsúdený na 200 dní väzenia. Myslel som si, že som zle počul. Ale bolo to tak, že toho muža chytili prvý raz a dali mu výstrahu, no on sa nezmenil. Keď bol opäť pristihnutý, musel zaplatiť pokutu, ale neurobil to, a tak to šlo ďalej. Nakoniec mu pohrozili väzením, no on si hovoril: „Určite ma kvôli jazde načierno nestrčia do väzenia,“ a pokračoval ďalej. No ocitol sa vo väzení! Pozorujeme, že tu už nakoniec nejde o jazdu načierno, ale o nerozumný postoj toho človeka. On sa prosto nechcel zmeniť a riskoval. Kto riskuje u Boha „malými hriechmi“, zažije hrôzyplné prebudenie.

„Hovorím vám však, že v deň súdu sa ľudia budú zodpovedať za každé prázdne slovo, ktoré vyrieknu.“ (Mt 12,36)

*„Pán bude súdiť svoj ľud. Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.“
(Heb 10,30–31)*

**Nemali by sme sa posudzovať podľa ľudských názorov,
pretože Boh nás bude súdiť podľa svojich meradiel!**

Uvedomte si toto: svet denne mení svoje hodnoty a normy – ale nebo sa týmto „zmenám“ nikdy neprispôsobilo! Božie meradlá a hodnoty nie sú prerokovávané s bezbožnými a samospravodlivými ľuďmi. Pravda sa nemení kvôli množstvu klamárov a Božia svätosť a spravodlivosť sa neriadia podľa ľudí. Mali by sme sa ríadiť podľa Boha – pretože Boh nás súdi podľa svojich meradiel, nie podľa našich!

Ako kresťania musíme bezpodmienečne pochopiť, že Boží zákon nie sú len nejaké pravidlá, ktoré sú možno premenlivé, ale že zákon je zjavením Boha, ktorý sa nikdy nemení! Keď niekto tvrdí, že žije s Bohom, a pritom porušuje jeho zákon, potom klame sám seba.

ZMYSLUPLNÉ USPORIADANIE DESATORA

KAPITOLA 10

Desatoro má zaujímavé usporiadanie, ktoré dáva zmysel. Mnohí o ňom hovoria ako o „morálnych prikázaniach“, ale iba posledných 6 prikázaní sú v skutočnosti morálne príkazy a mnohí kresťania si myslia, že tie ostatné nie sú také dôležité. To je však faktálne chybný úsudok!

Pozrime sa bližšie na Desatoro. Prvé tri prikázania sú najdôležitejšie, lebo v nich ide o Boha a o to, že nemáme žiť v klamných predstavách o Ňom! Bohu ide o osobný vzťah s nami. Chce, aby sme sa osobne zamerali na neho. Potom prichádza štvrté prikázanie. Prikázanie o dni odpočinku. Mnohí si myslia, že toto je úplne nedôležité. Ale prečo je potom prikázanie o sobote umiestnené práve medzi prikázania, v ktorých ide o Boha a morálne príkazy? Prečo je prikázanie o dni odpočinku formulované tak obširne, dlho, jasne a zrozumiteľne, v protiklade k morálnym prikázaniam? My by sme si priali niečo iné. Podľa nás by mal Boh radšej podrobne popísať, čo sa rozumie pod smilstvom, alebo či je rozdiel medzi vraždou, zabitím a vojnovou situáciou! Ale prikázanie o dni odpočinku? Prečo Boh vyložil práve toto prikázanie tak dôkladne? Je to úplne jednoduché. Zmyslom skutočnosti, že toto prikázanie je na štvrtom mieste, je: Urob si čas na Boha! Uč sa ho lepšie poznať! Pestuj s ním spoločenstvo! Prehlbuj spoločenstvo s Bohom!

Zameraj sa na Neho. Nechaj sa meniť a tvarovať! Práve na to potrebujeme čas. Preto Boh chce, aby sme bezpodmienečne dodržiavali deň odpočinku! Mali by sme dať bokom všetko ostatné, pretože tu ide o to najdôležitejšie v živote! Ide o prehlbenie osobného vzťahu s Bohom a osobné zameranie sa na živého a svätého Boha!!!

Preto prichádza prikázanie o dni odpočinku hneď po prikázaniach, ktoré sa týkajú Božej osoby. Práve preto je tak konkrétne formulované. Boh vie, že keď nedodržiavame deň odpočinku, keď si nevyhradíme čas pre Boha, z morálneho života nebude nič! Zo šiestich posledných prikázaní nebude nič! Práve preto, že tieto prikázania sú také dôležité, Boh pred ne postavil prikázanie o dni odpočinku. Morálne prikázania naplníme v živote len vtedy, keď prehlbujeme svoj osobný vzťah s Bohom.

Keď porušujeme prikázanie o dni odpočinku a robíme v ňom niečo iné než prehlbovanie svojho vzťahu s Bohom, robíme to za cenu celého nášho života! Tu je ten zmysel a logika. Človek môže teda pokojne povedať: Boh formuloval prikázanie o dni odpočinku jasne a zrozumiteľne, ako najdlhšie prikázanie, pretože ním sa má prehlbovať vzťah s Bohom, aby sme svoj život viedli v svätosti.

Pozrime sa na stvorenie. Človek bol stvorený v priebehu šiesteho dňa, teda v piatok. Siedmy deň mal odpočívať. Prečo? Je to úplne jednoduché. Ľudstvo je viac ako živý organizmus. Potrebuješ Boha, aby si bol človekom! Potrebuješ Boha, aby si pochopil svoju pravú identitu Jeho obrazu. Potrebuješ Boha Otca, podľa ktorého sa môžeš riadiť. Ide o všetko! O životné ciele, motívy, priority, hodnoty, postoje, skratka o všetko! Adam mal tráviť deň odpočinku s Bohom a tak to máme robiť aj my. Potrebujeme to ešte omnoho viac ako Adam! A napriek tomu, žiaľ, mnohí neuznávajú štvrté prikázanie; obávam sa, že mnohí nerozumejú ani prvým trom prikázaniam, a ani posledným šiestim... Kto ich dodržiava? Väčšina ani nevie vymenovať príkazy Desatora. Skutočnosť je: Desatoro existuje, pretože existuje Boh. Je výrazom Jeho svätej podstaty a Jeho prania mať s nami pravé spoločenstvo. Ignorovať a porušovať prikázania znamená ignorovať, urážať a napádať Boha.

BOŽÍ SÚD

KAPITOLA 11

Boh, ktorý je vševediaci, už posúdil všetkých ľudí a necháva nám nasledujúci odkaz:

„Niet spravodlivého, niet ani jedného.“ (Rim 3,10)

„Niet totiž rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.“
(Rim 3,22–23)

Boh je so svojím súdom v práve, a práve preto je rozsudok už stanovený!

„Vieme však, že to, čo hovorí zákon, hovorí tým, čo sú pod zákonom, aby umlkli všetky ústa a aby celý svet bol vinný pred Bohom.“
(Rim 3,19)

Vinný! Boží rozsudok nad každým človekom už padol a tisíce rokov sa ohlasuje. Celý svet je vinný pred Bohom. Ježiš o sebe a o súde povedal:

„Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby ho spasil. Kto verí v neho, nie je odsúdený. Kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno jednorodeného Božieho Syna.“ (Jn 3,17–18)

Ježiš prišiel, pretože sme už odsúdení! Prišiel, aby nás zachránil,
pretože rozsudok je už stanovený!

BOŽÍ TREST ZA HRIECH

KAPITOLA 12

Takmer každodenne čítame v novinách, že ľudia sú súdení a odsúdení v neprítomnosti. Previnilec môže byť odsúdený aj v neprítomnosti a práve to urobil Boh – a odvtedy necháva označovať svoj rozsudok. Ježiš ukázal Jánovi v zjavení, čo sa stane s neveriacimi:

Zjavenie 20,12: „Videl som mŕtvych, veľkých i malých; stáli pred trónom. A otvorili sa knihy. Aj iná kniha sa otvorila, kniha života. A mŕtvi boli súdení podľa toho, čo bolo napísané v knihách, podľa ich skutkov.“

Zjavenie 20,15: „A ak sa našiel niekto, kto nebol zapísaný v knihe života, bol hodený do ohnivého jazera.“

My ľudia sme už boli nielen súdení a odsúdení, ale bola už vytýčená a ohlásená aj výška trestu. Každý, kto nie je zapísaný v knihe života, bude uvrhnutý do horiaceho jazera. Satan a démoni, ktorí zvädzajú ľudí, budú do sírového jazera vrhnutí najprv.

Zjavenie 20,10: „Diabol, ktorý ich zvädzal, bol vrhnutý do ohnivého a sírového jazera, kde bola aj šelma a falošný prorok. Tam budú mučení vo dne v noci na veky vekov.“

Mnohí ľudia sa zhodnú v tom, že satan si zaslúži trest večného ohňa. Na rôznych akciách som počul, že ľudia satanovi nič iného ani neprajú. Ale faktom je tiež to, že diabol predsa nič neurobil! Uvedomte si to – ten, kto niečo urobil, sme my! Satan nám určité veci navrhol, stále nám radil, ale privolili sme na to my, hriechy sme v skutočnosti spáchali my, a to dobrovoľne a z presvedčenia! Nielenže sa dopúšťame hriechu, ale konáme ho ešte aj s peknými rečami! To, čomu Boh hovorí hriech, nazývame „dobrým“ a ani sa neštítame vyslovovať nad tým Božie požehnanie!

Predstav si, že satan bude pred nebeským súdom odsúdený na večné zatratenie, a potom vstane a povie: „Uznávam svoju vinu – ale čo bude s ľuďmi? Oni robili to, čo som im predhadzoval a robili to dobrovoľne a z presvedčenia! Oni konali proti tvojmu prikázaniu, Bože, stavali sa na odpor tvojej morálke a prikázaniam a umlčovali si svedomie! Našli radosť v páchaní hriechov, robili ich radi! Ja som k tomu nikoho nenútil!“ A má pravdu! Preto je teraz jasné, že každého človeka čaká rovnaký trest ako diabla. Kto aspoň raz zhrešil, je pod odsúdením a kliatbou zákona.

„Prekliaty je každý, kto nezotrváva vo všetkom, čo je napísané v knihe zákona, a neplní to.“ (Gal 3,10)

Preto Ježiš hovorí neobrátеныm hriešnikom:

„Odídte odo mňa zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovi a jeho anjelom! ... A títo pôjdu do večného trápenia...“ (Mt 25,41.46)

Krátka prestávka: Prečítaj si to ešte raz. Je možné, že Ježiš takto hovorí? Tu ho nevidíš roniť slzy kvôli hriešnikom, ani neprosí hriešnikov o odpustenie za to, že ich teraz hádže do večného ohňa, ale odháňa ich preč slovami: „Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa!“ Vidíš, že Ježiš nie je tým sladkastým dobrákom, ako sa často zobrazuje v kostoloch. Ježiš nebude pri vykonávaní rozsudku chúlостivý a neukáže sa ako citlivka!

S hriešnikmi bude konať ako so samotným satanom, lebo si nič iné nezaslúžia. Kto poslúcha satana, bude musieť zdieľať jeho trest. To je tiež časť Božej spravodlivosti.

„Ale zbabelci, neveriaci, nemravníci, vrahovia, smilníci, čarodejníci, modloslužobníci a všetci luhári budú mať podiel v ohnivom jazere, horiacom sírou; to je tá druhá smrť.“ (Zj 21,8)

Tu sa hovorí o „druhej smrti“. Oklamáný hriešnik si myslí, že smrťou sa všetko končí, ale nie je to tak.

Božím cieľom je večný život pre všetkých, ktorí sa vierou obrátili, aby žili v morálnom súlade s Bohom. Nesmieme však zamlčať, že každý neobrátený hriešnik bude niesť za svoje hriechy spravodlivý trest. Viem, že málokto si trúfa upozorňovať na túto skutočnosť, ale Biblia jej je plná!

„Ako si ty robil, tak sa stane tebe. Tvoj čin ti padne naspäť na hlavu.“ (Abd 1,15)

Ide tu o absolútnu spravodlivosť. „Ako si ty robil, ...tak sa stane tebe...“ Ide tiež o „výslužku“. Boh vo svojom slove hovorí:

„Lebo mzdou hriechu je smrť.“ (Rim 6,23)

Ale ako pripomína Biblia, mŕtvi znova vstanú, a potom bude buď blaženosť v nebi, alebo spravodlivý trest a utrpenie. Ježiš celkom na konci knihy Zjavenie povedal:

„Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov. Ja som Alfa i Omega, prvý a posledný, počiatok i koniec. Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta. Vonku zostanú psy, čarodejníci, smilníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto miluje

a pácha lož. “ (Zj 22,12–15) „...budú mať podiel v ohnivom jazere, horiacom sírou; to je tá druhá smrť.“ (Zj 21,8)

V tomto ohnivom jazere nie sú len hriešnici, ale aj satan.

„Diabol, ktorý ich zvädzal, bol vrhnutý do ohnivého a sírového jazera, kde bola aj šelma a falošný prorok. Tam budú mučení vo dne v noci na veky vekov.“ (Zj 20,10)

Ty sám si môžeš zvoliť, čo urobíš s týmto Božím varovaním. Ježiš nám tieto veci nehovorí takým drastickým spôsobom preto, aby sme z toho urobili diskusnú tému, ale aby v nás tieto slová dosiahli svoj cieľ! Dnes sa však v mnohých zboroch pri čítaní týchto veršov dodáva: „Áno, áno, ale...“ Všetko sa oddiskutuje preč. Počul som, ako ľudia hovorili: „Strašením nemôžeme nikoho dotlačiť do neba, Boh by to tak nikdy neurobil.“ To je pravda. Keď sa pozrieme, ako katolícka cirkev klamstvom o pekle a rozpútaním paniky mámila ľuďom peniaze z vreciek, potom je jasné, že toto nie je Boží zámer.

Ale pozor: Ježiš nepovedal tieto veci preto, aby ľudí dotlačil do neba, ale len upozorňuje, čo čaká hriešnikov, ktorí nerobia pokánie. Tu nejde o tému „Ako dotlačiť hriešnikov do neba“, ale o otázku: Prečo (ešte) Boh nezasahuje súdom a trestom? Mnohí ľudia majú Boha za nespravodlivého, lebo nezakročí súdom a trestom. Myslia si preto, že hriech sa vyplatí. Smrťou sa všetko končí, a tak si povedia: „Keďže sa zdá, že Boh nezasahuje, môžeme bez zábran hrešiť!“ Boh nám však chce jasne povedať a ukázať, že nezasahuje iba z jediného dôvodu!

„Alebo opovrhuješ bohatstvom jeho dobroty, trpezlivosti a zhovievavosti a nevieš, že Božia добрota tá vedie k pokániu? V zatvrdnutosti svojho nekajúceho srdca si zhromažďuješ hnev na deň hnevu a zjavenia Božieho spravodlivého súdu. Boh odplatí každému podľa jeho skutkov: Večným životom tým, ktorí sa vytrvalosťou v dobrom konaní usilujú o slávu, česť

a nepominuteľnosť, ale hnevom a rozhorčením tým, ktorí zo sebecka neposlúchajú pravdu a oddávajú sa nepravosti. Súženie a úzkosť dolahne na každú dušu človeka, ktorý koná zlo...“ (Rim 2,4–9)

Ak teraz nezasahuje, je to len preto, že vo svojej zhovievavosti, trpezlivosti a добрote čaká a dúfa, že hriešnici sa obrátia. ALE: nikto sa nesmie domnievať, že Boh je kvôli tomu nespravodlivý! Nie, Boh tu jasne hovorí, že každý dostane svoj spravodlivý trest, ak sa neobráti. Tu nejde o tému „dotlačiť do neba“, ale o to, aby bolo všetkým ľuďom jasné, že každé slovo, každá myšlienka, každý skutok má u Boha za následok buď odmenu, alebo trest. Po zmŕtvychvstaní nasleduje spravodlivý súd a potom buď blažená odmena od Boha žiariaceho radosťou, alebo spravodlivý trest pod Božím hnevom! O to tu ide. Boh je absolútne spravodlivý. Nič mu neunikne. Ani jediný vlas, ktorý spadne z hlavy. Všetko je zapísané. Súd a trest, resp. odmena, sa stanú zakúsiteľnou realitou.

Ježiš vie, ako je to s nami ľuďmi. Vidí, ako niektorí tvrdo a kruto hrešia. Preto je teraz jasné, že ohlasuje a tiež vykoná tvrdé a kruté tresty! Čo iné by mal urobiť? Byť katom, ktorý vedie van-kušovú vojnu? Má sa Boh zosmiešniť? Alebo má dokonca hriešnika za jeho hriechy odmeniť!?

Ježiš ohlasuje tvrdé a hrozné tresty, pretože naše srdcia sú tvrdé a naše hriechy hrozné!

Prečítaj si nasledujúce výroky a pýtaj sa sám seba, čo Boh chce, aby sme pochopili:

„Pre toho, kto by zviedol na hriech jedného z týchto malých, čo veria vo mňa, by bolo lepšie, keby mu zavesili na krk mlynský kameň a potopili ho do morských hlbín.“ (Mt 18,6)

„Ak tá zväzda na hriech tvoja ruka, odtni ju! Lepšie je pre teba, ak vojdeš do života zmrzačený, ako keby si prišiel s oboma rukami do pekla, do

neuhasiteľného ohňa. Ak tá zvädza na hriech tvoja noha, odtni ju. Pre teba je lepšie, ak vojdeš do života chromý, ako by si mal byť s oboma nohami vrhnutý do pekla. Ak tá zvädza na hriech tvoje oko, vyľúp ho; lepšie ti bude, ak vojdeš do Božieho kráľovstva jedooký, než ako by tá mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nezvyhasína.“ (Mk 9,43–48)

„Jeho pán sa rozhneval a odovzdal ho mučiteľom, dokiaľ nesplatí celú dlžobu. Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte každý zo srdca svojmu bratovi.“ (Mt 18,34–35)

„Potom povie aj tým po lavici: Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovi a jeho anjelom.“ (Mt 25,41)

„Tam budú mučení vo dne v noci na veky vekov.“ (Zj 20,10)

„Lebo ako nové nebesia a nová zem, ktoré ja tvorím, stoja predou mnou – znie výrok Hospodina –, tak bude trvať vaše potomstvo a vaše meno. Stane sa, že pri každom novomesiaci a sobotu čo sobotu sa každý príde pokloniť predou mňa, hovorí Hospodin. Vyjdú a budú hladieť na mŕtvolu mužov, ktorí sa postavili proti mne. Áno, ich červ neumrie a oheň nezvyhasne. Každému budú odpudzujúci.“ (Iz 66,22–24)

„Nebeské kráľovstvo sa ďalej podobá sieti spustenej do mora, ktorá zachytila ryby každého druhu. Keď sa naplnila, vytiahli ju na breh, sadli si, dobré pozvyberali do nádob a zlé vyhodili von. Tak to bude aj na konci sveta: Vyjdú anjeli, oddelia zlých od spravodlivých a uvrhnú ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škripanie zubami. Pochopili ste to všetko?“ (Mt 13,47–51)

Ježiš sa ľudí spýtal, či všetko pochopili. Čo si pochopil ty? Čo chce Ježiš, aby ľudia pochopili? Čo to má v nás vyvolať? Poviem ti, čo to má v nás vyvolať: presne to, čo hovorí! Trest za hriechy bude spravodlivý, a preto bude tvrdý, krutý a bolestivý. Ježiš

zvolil tie najstrašnejšie „obrazy“, aby nás varoval pred hriechom, pretože hriech má večné dôsledky. Ježiš si nemohol zvoliť mocnejšie príklady než tie, ktoré uviedol.

Mnohí nechcú pripustiť, že tieto tresty a utrpenie sú realitou. Niektorí už vôbec neveria na Božie tresty, iní veria na úplne nesprávny trest (katolícky očisťec), ešte iní majú sklon celú tému odpísať tým, že povedia: „Hriešnik bude po odpykaní svojho spravodlivého trestu v ohni vyhladený;“ lebo v Biblii je reč o tom, že nastane čas bez utrpenia a Izaiáš 66,24 hovorí jasne o mŕtvotách, ktoré bude vidno von, mimo neba a už necítia smrť. Na druhej strane Biblia hovorí o večnom utrpení, vo dne v noci, po celú večnosť (Zj 22,10) a ak by to bolo časovo ohraničené, potom by sme z toho tiež museli odvodiť, že ani „večná radosť“ v nebi nie je večná, teda časovo neobmedzená, ale časovo ohraničená. Prečo o tom hovorím? Je to jednoduché. Chcem tým poskytnúť príklad, ako o tom, čo Ježiš naozaj chce, diskutujeme až k smrti! Ježiš však nechce svojimi slovami podnieť žiadnu teologickú diskusiu, ale chce otvoriť naše oči, aby sme videli dôležitosť morálne čistého a svätého života a brutalitu a dôsledky hriechu!

Poznám spoločenstvá, v ktorých sa verí vo vyhodenie hriešnikov po odpykaní trestu a iné, ktoré veria vo večné muky v plameňoch. No v oboch nie je skoro nikto schopný jasne a s určitosťou svojim blízkym povedať, že človek dostane spravodlivý trest, ak sa neobrátí. V Biblii je niečo o „Božom hneve, odplate, treste, o tom, aké hrozné je upadnúť do rúk živého Boha, o bolestiach, utrpení, ohni, trýznení...“ Čo chce Boh, aby jednoduchý čitateľ pochopil?

Mnohí stále znova prichádzajú s rovnakým argumentom a myslia si, že je veľmi inteligentný. Hovoria: „Boh netlačí žiadneho človeka do neba. Nechcel by žiadneho človeka vydesiť alebo mu nahnáť strach...“ Myslia si, že tým môžu ignorovať všetky tieto Ježišove výroky. Ale to je úplne zvrátené! Existuje viac kategórií než len téma „Strachom dohnáť ľudí do neba!“ Tu nejde o to, ako dohnáť ľudí strachom do neba, ale Ježišovi ide o vybur-

covanie ľudí, aby si uvedomili zlo a brutalitu hriechu! Čo robí Ježiš, keď ľudí konfrontuje s takými tvrdými výrokmi a pýta sa: „Pochopili ste to?“ Čo mali pochopiť? Ako tam asi stáli? Ako sa asi tvárili? Prečo máme strach hľadiť do takých tvárí? Ježiš je iný, ako si dnes mnohí nahovárajú. Prečo by sa ľudia nemohli úprimne obrátiť, keď vezmú vážne toto Ježišovo posolstvo? Nie je to predsa žiadny div, že sa ľudia dobrovoľne a z presvedčenia obracajú k Bohu, keď poznajú slávu svätého života a odpornosť života v hriechu! Taký bol Ježišov spôsob, ako ľudí vyburcovať, aby si to uvedomili. Nahováraš si, že vieš lepšie, ako a čo máš ľuďom povedať?

Výsledkom zamlčovania tejto skutočnosti je zlahčovanie Božieho súdu a trestu a klamanie ľudí, ktorí idú tomuto súdu a trestu v ústrety! Ľudia, ktorí veria na vyhladenie hriešnikov, mi stále znova zdôrazňujú: „Boh vyhladí hriešnika!“ Biblia však nezdôrazňuje vyhladenie, ale tvrdosť a krutosť trestu – pretože to zradí zlo a brutalitu hriechu! Je načase, aby sme opäť zdôrazňovali tento bod – alebo sa tu rozbíja tvoj „obraz o Bohu“? Musíš potláčať a ignorovať tieto veci, aby si si mohol ponechať svojho plyšového a vatového Boha? Je mnoho ľudí, ktorí sa rukami-nohami bránia jednoducho prijať Boha takého, aký je, nieto ho ešte za to milovať! Hneď uvidíme, prečo Boh ohlasuje také drastické tresty a otázkou je, či ho za to môžeme milovať.

TREST – ZRKADLO DÔLEŽITOSTI PRIKÁZANÍ

KAPITOLA 13

Musíme sa dopátrať, prečo Boh ohlasuje také tvrdé tresty. Prečo Boh stavia napríklad cudzoložstvo pod trest smrti? Robí to preto, lebo je tvrdý a krutý? Nie! Aby sme si mohli urobiť jasno v Božích trestoch, musíme predovšetkým pochopiť, prečo sa vôbec hrozí trestami. Vezmime si za príklad demokratickú spoločnosť s dobrými a dôležitými zákonmi. Nikto z demokratických politikov nechce ľudí trestať. Nikto nečaká na to, kým ľudia porušia nejaký zákon, aby ich konečne mohol potrestať. Žiadny dobrý sudca nemá záľubu v tom, že môže potrestať niekoho, kto porušil zákon. Žiadna dobrá krajina sa neteší z toho, že má plné väznice. Nie! Prečo sa teda vyhráža trestami? Odpoveď nájdeme po prvé v skutočnosti, že tento zákon, regulujúci život, je dobrý a spravodlivý a po druhé, lebo sú tu ľudia, ktorí to nechcú uznať! Lebo existujú ľudia, ktorí sebecky porušujú prikázania, a tým škodia ostatným a narušajú dobrý, harmonický život v pokoji a spravodlivosti. Keď to zhrnieme:

VÝŠKA TRESTU ODZRKADĽUJE DÔLEŽITOSŤ ZÁKONA

Keď ideš iba trochu rýchlejšie, ako by si mal, musíš zaplatiť menej, než keď sa nejaký opilec ženie o 100 km/hod rýchlejšie,

ako je povolená rýchlosť! Keď niekto niekoho zabije, dostane za to najvyšší trest, doživotie, v niektorých spoločnostiach dokonca trest smrti! Vidíme teda: výška trestu zodpovedá dôležitosti zákona.

Žiadny dobrý sudca nechce udeľovať najvyššie tresty. Tieto tresty by nám však mali otvárať oči pre dôležitosť dodržiavania zákona, aby sa život v spoločnosti vydaril a nikto nemusel trpieť!

Otázka: Čo vidíš? Iba výšku trestu? Alebo si uvedomuješ aj dôležitosť zákona, respektíve obludnosť hriechu?

Vezmime si biblický príklad. Boh hovorí, že cudzoložstvo sa trestá smrťou. Ako zareaguješ? Zdá sa ti tento trest tvrdý? Potom by si mal možno skúsiť premýšľať takto: Ak Boh hrozí takým trestom za cudzoložstvo, čo je teda dobré na tom, keď človek necudzoloží? Čo všetko by sa v spoločnosti zlepšilo, keby už nikto nebol neverný? Čo je také dôležité na čistom manželstve a čo zlé teda vidí Boh na cudzoložstve a jeho následkoch? Ako sa cíti podvádzaný partner? Koľko utrpenia a trápenia vzniklo z nevery! Aké je to pre deti, ktoré prešli rozvo-
dom?... Možno sa ti potom rozsvieti! Len sa pozri na to utrpenie v rodinách, na podvedených a zranených partnerov, zrútené životy, opustené a psychicky poškodené deti, strach, závisť, nenávisť, vraždy, zabitia a samovraždy...! Pozri sa na následky tohto hriechu v celej jeho krutosti a potom možno uvidíš, prečo sa tu Boh vyhráža trestom smrti! Nerobí to preto, že by mal radosť z ničenia ľudí.

Boh sa nevyhráža tvrdými trestami, pretože je tvrdý, ale pretože my sme zatvrdení!

Nevidíme zlo hriechu, jeho brutalitu, krutosť, utrpenie, hrôzu, ničivosť... Nechceme to vidieť! Preto nás Boh musí vyburcovať!

Zákon a trest by mali principiálne fungovať tak, že človek by na základe výšky trestu jasne videl, za aké dôležité pokladá určitá spoločnosť nejaké konkrétne prikázanie.

Keď cestuješ po rôznych krajinách, zreteľnejšie môžeš pozorovať, ako odlišne sa veci hodnotia. Existujú spoločnosti, kde musí človek za bozk na verejnosti platiť pokutu. Alebo za krádež chleba sa odsekne ruka. V Nórsku spadá krádež tovaru v obchode až do výšky v prepočte 150 € len do „ochutnávky“. Niet divu, že medzitým sem začali chodiť „ochutnávať“ ľudia z celého sveta! Nórske noviny sú plné pichľavej kritiky a zákon bude zmenený! Ale vidíme, že rôzne spoločnosti hodnotia veci rôzne. Tresty sú zrkadlom dôležitosti nejakého prikázania. Vidíme však tiež, aké zmätené sú naše ľudské meradlá! U Boha to tak nie je. Božie prikázania nie sú povrchné, nie sú nepodstatné alebo prehnané. Boh vie, čo je právo a nespravodlivosť, čo je dobro a zlo, čo je správne a čo nesprávne, a preto sú jeho prikázania absolútne správne a dôležité!

Boh sa preto vyhráza trestami, aby sme sa my, zaslepení ľudia, prebudili a pozreli sa na zákon a jeho morálne prikázania a objavili, aký je správny a dôležitý!!! Vždy znova môžete v Biblii čítať, že ľudia „rozjímali o zákone dňom i nocou“. Premýšľaj o tom! Prečo to robili? Pretože je to správne a dôležité! Pretože len dodržiavaním zákona sa môže život vydať! Pretože je našou úlohou uskutočňovať Božiu morálku vo všetkých oblastiach života – pretože sme presvedčení o tom, že nemôže existovať žiadna iná cesta, na ktorej sa náš život môže vydať! Každý deň sú tu výzvy. Každý deň prichádzajú nové stretnutia, problémy, starosti... ako im máme čeliť? Šéfovi, rodičom, susedom... Práve tu potrebujem múdrosť, aby som vedel, ako mám žiť „spravodlivo“, ako mám zaobchádzať s jedným a ako s druhým. Boží zákon sa musí dostať do života, ak má byť život požehnaný! Chceš to vôbec? Žiť v Božom požehnaní?

SAMOSPRÁVODLIVÉ ZASLEPENIE

Mnoho ľudí sa ma pýtalo: „Prečo Boh – keď je spravodlivý –, nezošle blesk na Bin Ladina?“ Predstav si, že by to Boh urobil. Začal by Hitlerom, pokračoval Stalinom... Ale kde by mal s bleskami prestať? Predstav si, že by všetci ľudia stáli v rade a Boh by začal pri najhorších hriešnikoch a zničil by ich bleskom z neba... Ale kde by mal prestať? Pravdepodobne niekde v rade pred tebou, však? Lenže Boh by tam neprestal! Alebo si ešte nikdy nezhršil? Nikdy si neklamal? Nikdy si nič neukradol? Nikdy si nedychtil po dome, aute alebo partnerovi svojho blízkeho? Blesky, ktoré požaduješ, by práve tak urobili uhoľ a popol z teba! **Keď sa v našom samospravodlivom zaslepení domáhame u Boha toho, aby udrel bleskom do hriešnikov, potom nepriamo požadujeme, aby aj nás samotných zničil za naše hriechy – takí sme zaslepení!** Namiesto toho by sme mali byť prezieraví a úpenlivo prosiť o milosť!

Kto nerozpoznáva a neuznáva Boží zákon, toho satan zaslepil samospravodlivosťou, aby neveril pravému evanjeliu a zostal stratený!

„Ak aj naše evanjelium je zahalené, je zahalené pre tých, ktorí hynú. V nich boh tohto veku zatemnil mysle neveriacich, aby nevideli svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obrazom Boha.“ (1Kor 4,3–4)

Pavol nazýva satana dokonca „bohom tohto veku“ (2Kor 4,4). Vláda nad ľuďmi a zvädza nás, aby sme nerozpoznávali a neuznávali Božiu spravodlivosť a naďalej žili v hriechu. Biblia hovorí o zaslepení. Hriešnik je slepý voči brutalite hriechu a tým aj Božej svätosti. Počuje možno niečo o treste, ktorým sa Boh vyhrožuje za určité hriechy a vo svojej samospravodlivosti a slepote je hneď hotový s úsudkom: „Boh je tvrdý! Boh je krutý!“ Rovnako ako Adam presunul vinu na Evu a na Boha, hriešnik hovorí: „Boh nesie predsa za všetko vinu! Veď On všetko stvoril. A po-

tom si príde s takými trestami? S takým tyranom nechcem mať nič spoločné!“ Nepozorujeme, že to my sme tí krutí, zatvrdení a zvedení rebeli? Kto je tu krutý? Dobrý štát, ktorý sa vyhráza trestami preto, aby sa uznával a dodržiaval dobrý zákon? Alebo je to ten ignorantský a podlý narušovateľ zákona, ktorý si prosťo robí, čo chce?

Jasné je: Boh nemá žiadnu záľubu v odsúdení ľudí. Opak je pravdou. Pozri sa, čo a ako nám ľuďom Boh hovorí:

„...nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa, odvráťte od svojich zlých spôsobov života! Prečo máte vymrieť, dom Izraela?“ (Ez 33,11)

Tu to vidíš úplne jasne. Boh nehrozí trestami preto, že by bol tvrdý alebo krutý, ale preto, lebo chce nami pohnúť, chce nás doviesť k pokániu! Chce, aby sme videli, aký ničivý je hriech a chce, aby sme dobrovoľne a z presvedčenia opustili hriechy a obrátili sa k Nemu!

Možno sa pýtaš: Prečo Boh na konci sveta potrestá hriešnikov, keď v tom nemá záľubu? Tu musíme vidieť niekoľko skutočností.

DÔVODY, PREČO BOH POTRESTÁ HRIEŠNIKA

KAPITOLA 14

Po prvé: Je Božou povinnosťou potrestať hriešnika, aj keď sa tomu chce vyhnúť. Vysvetlím to na jednom príklade. Predstav si, že ideš do banky, aby si si vyzdvihol peniaze a náhle ťa spolu s ďalšími zajme bankový lupič ako rukojemníka. Polícia obkľúči banku a požaduje, aby sa lupič vzdal. Ale ten sa tomu bráni a vyhráža sa, že vás jedného po druhom zastrelí. Čo je vašou nádejou? Čo očakávate od polície? Čo je povinnosťou policajtov? Je to úplne jasné. Bankový lupič musí byť zlikvidovaný skôr, ako to naozaj vykoná. Sú nasadení ostreľovači, aby zabránili najhoršiemu. Čo sa odohráva v mysli ostreľovačov? Majú chuť zabíjať? Vždy znova čítam, že policajti museli po takýchto akciách podstúpiť psychologickú starostlivosť, alebo zanechali svoju prácu, pretože sa nevyrovnali s tým, že zastrelili človeka. Ale taká je povinnosť policajtov, či to chcú, alebo nie. Tak je to aj u Boha. Božou povinnosťou je skončiť s akýmkoľvek hriechom, a teda tiež so všetkými hriešnikmi, ak sa neobrátia a ak chcú naďalej hrešiť. Boh ešte čaká, pretože, ako bolo povedané, musí súdiť všetkých, ak súdi prvého! Ešte nabáda k rozumu a k obráteniu. Ale tento čas milosti sa skončí a potom je Božou povinnosťou súdiť. To sa vždy opakovalo odohrávalo v dejinách. Pozri sa na Sodomu a Gomoru. Boh

ich varoval, ale miera sa naplnila, nebezpečenstvo sa vyostriilo, a tak musel tieto bezbožné a zvrátené mestá súdiť. Presne to sa stalo za čias Noacha. Boh vyzýval k pokániu, ale ľudia nechceli. Boh čakal, až napokon iba jeden (!) so svojou rodinou žil s Bohom a celý svet bol v nebezpečenstve, že duchovne vyhynie. Keď sa už pre záchranu ľudí nedalo urobiť nič iné, bolo Božou povinnosťou súdiť svet a pokračovať ďalej s Noachom, resp. začať od začiatku. Je teda Božou povinnosťou súdiť, pretože On je ten, kto má na to moc a autoritu, tak ako policajti v prípade bankového prepadu.

Dôležitý je však aj druhý aspekt: Boh je spravodlivý.

Boh nemôže dobrého potrestať za jeho dobré skutky. To by bolo nespravodlivé! Boh nemôže ani zlého odmeniť za jeho zlé skutky. Tiež by to bolo nespravodlivé. Čo má teda robiť? Keď hriešnik zomrie a nie je potrestaný za svoje skutky, potom je to tiež nespravodlivé a hriech by sa vyplatil, takže čo má Boh robiť? Je to jednoduché. Každý dostane pri opätovnom Ježišovom príchode a po zmŕtvychvstaní to, čo si zaslúži!

„Blízko je totiž deň Hospodina proti všetkým národom. Ako si ty robil, tak sa stane tebe.“ (Abd 1,15)

„Kto krivdí, nech krivdí ďalej; kto je špinavý, nech zostane špinavý ďalej; spravodlivý nech ďalej koná spravodlivosť a svätý nech sa ďalej posväcuje. Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov. Ja som Alfa i Omega, prvý a posledný, počiatok i koniec. Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta. Vonku zostanú psi, čarodejníci, smilníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto miluje a pácha lož.“ (Zj 22,11–15)

Jasnejšie sa to už nedá povedať. Každý dostane svoju zaslúženú odplatu. Je zrozumiteľne napísané, kto bude mať prístup k stromu života a kto musí zostať von.

Oba tieto aspekty (odmenu aj trest) sme vytlačili z teológie do najzadnejších končín. Boh však o nich jasne hovorí. Za skutočné a dobré skutky z nesebeckých pohnútok bude absolútne spravodlivá odmena, tak ako aj absolútne spravodlivé potrestanie za všetky sebecké a hriešne skutky. Pre mnohých bude pomerne malá odmena, ale budú zachránení, lebo zásluhou Ježiša získali odpustenie hriechov a začali nový život, čo má za následok odmenu, ako to bolo napr. v prípade obráteného zločinca visiaceho na kríži vedľa Ježiša. Pre iných to možno bude pomerne malý trest, ale zostanú naveky zatratení, pretože žili do určitej miery morálne dobre, no neuznali Boha. Pre iných bude možno pomerne veľká odmena, pretože z vďačnosti dali celý svoj život pre Božie kráľovstvo a pre iných. Naproti tomu bude pomerne veľký a tvrdý trest pre tých, ktorí sa dopustili tých najohavnejších hriechov. Uvedom si však toto: nebude nikoho, kto by cítil, že sa s ním zaobchádzalo nespravodlivo. Boh je absolútne spravodlivý!

Po tretie: Ľudia sa domáhajú trestu.

Pretože sme samospravodliví, požadujeme tresty vždy pre druhých, pre tých ostatných, ktorí sú horší ako my. Ale na Božom poslednom súde to bude inak. Dlho som pracoval s väzňami vo väzniciach a stretol som niektorých, ktorí boli radi, že si konečne mohli odpykať svoj trest, tak veľmi ťažil ich svedomie vykonaný zločin. Neraz čítame o tom, že zločinci sa sami prihlásia spravodlivosti, pretože ich mučia výčitky svedomia a oni chcú konečne dostať svoj trest, aby toto trýznenie výčitkami prestalo. V novinách stále znovu čítam, a taký článok sledujem s veľkým záujmom, že zločincom sa uľaví, keď ich chytia, pretože už so svojím zlým činom nevedia ďalej žiť...

Prečo tu o tom píšem? Chcem upozorniť na toto: Nebude nikto, kto pôjde v ústrety svojmu večnému zahynutiu a bude si myslieť, že sa s ním zaobchádzalo nespravodlivo. Naopak! To, čo nepokladáme za možné, stane sa pravdou, totiž že mnohí ľudia budú prosieť, aby si smeli odpykať trest! Nevieme si to možno

predstaviť, lebo po prvé, nevidíme pravú ukrutnosť každého jednotlivého „malého hriechu“ a po druhé, ešte nevidíme celý rozsah našich hriechov, napr. to, čo naše hriechy spôsobili v živote druhých; po tretie, nevidíme pravú slávu a čistotu Božej morálky a svätosti. Keď si nekajúcny hriešnik po zmŕtvychvstaní uvedomí na súde tieto tri veci, niečo to spôsobí! Prebudené a usvedčené svedomie nepripustí už žiadne iné presvedčenie, iba to, že tvrdý trest, ktorý mu bol nameraný, si zaslúži a je spravodlivý! Zaspenny hriešnik sa domáha trestu pre druhých. Osvietený hriešnik sa bude domáhať trestu sám pre seba. Na Božom súde pochopí, že je spravodlivé, aby dostal, čo si zaslúžil.

Čo povedal ten zločinec, ktorý visel na kríži vedľa Ježiša? Najprv sa Ježišovi posmieval a potupoval ho. Keď mu však cez Ježiša zažiarila Božia sláva, povedal:

„...spravodlivo dostávame zaslúžený trest, ale on neurobil nič zlé.“
(Lk 23,41)

Je ti to jasnejšie? Zločinec neprosil o to, aby mu Ježiš dovolil zostúpiť z kríža! Neprosil, aby ho premiestnil na nejaké iné miesto. Nie, on vedel, že dostáva to, čo si zaslúžil – a priznal to! Dosvedčil aj to, že Ježiš neurobil nič nespravodlivé! To bude tiež svedectvo každého, kto stojí pred Božím súdom, aj keď to teraz chce vysloviť len minimum ľudí. V ich srdci bude ako svedectvo znieť: „Tento Boh je spravodlivý a plný lásky. Neurobil nič nespravodlivé. Dostávam spravodlivý trest, ktorý si zaslúžim.“

Humanisti tu dostávajú záchvat. Chceli by na toho zločinca zavolať: „Nemysli si, že si trest smrti zaslúžiš! To je neľudské! Nikto by nemal takto trpieť!“ Ale Ježiš nepovedal nič také. Bolo úplne správne, čo ten zločinec vyslovil. Uznal, čo si zaslúži. Boh nie je humanista. Boh vie, čo je spravodlivé a nespravodlivé a vie tiež, čo si naše hriešne skutky zaslúžia. Dávno to nechal vyjadriť a svoj rozsudok a trest nezmení – a to je dobre.

Zločinec vedľa Ježiša ešte využil čas na obrátenie. Na Božom súde bude už príliš neskoro.

Po štvrté: Boh nemôže klamať.

Nesmieme zabúdať, že Boh neklame. Pre Boha už nebolo inej cesty, ako dať dôležitosť prikázani na vedomie náležitými trestami – ľudstvo sa stalo slepým a tvrdým, čo sa týka dôležitosti prikázani. Boh týmito trestami hrozil a bola to jeho povinnosť a právo. Boh ako spravodlivý musí mieru trestu zvyšovať tak, ako sa stupňujú naše hriechy. Je to morálne a strategicky správne. Bolo by od Boha nemorálne, keby nepoukazoval na zlo a na následky hriechu. Následne je Boh zaviazaný dodržať svoje slovo. Je sám pred sebou a pred celým vesmírom zaviazaný, aby to, čo oznámil, aj uskutočnil, inak by bol obvinený z klamstva. Boh dal svoje slovo a dodrží ho.

Po piate: Boh nie je precitlivený.

Čo nám dnes už vôbec nevyhovuje, je skutočnosť, že Boh nie je onen ružovučký plyšový Boh.

V ére humanizmu sme sa my ľudia stali „lepšími“ než Boh (ako si myslíme). Satan Adamovi nahovoril, že môže byť ako Boh, teraz nám satan nahovára, že môžeme byť lepší ako Boh!

Čítame Bibliu a odsudzujeme Boha, aký je krutý, pretože tu jedného alebo druhého súdi, tu i tam dokonca mocným a drsným spôsobom. „Lepší než Boh“ – to my predsa sme, a tak vynášame okamžite súd, aký je Boh krutý a že my by sme také niečo nikdy neurobili! My sme totiž humanisti a pacifisti a ktoviečo ešte a Boh je krutý! Pretože sme slepí k odpornosti hriechu, nechali by sme všetkých hriešnikov jednoducho pokračovať v hriechu a pozvali by sme ich do spoločenstva, bez obrátenia, veď Boh je láska, nie? Pretože sme lepší ako Boh, na konci by sme nikoho nepotrestali a pustili by sme všetkých do neba, však? Aj diabla!? Áno, sú tu dokonca zborý, ktoré odpadli tak ďaleko od pravdy, že veria, že aj diabol

bude nakoniec smieť ísť znovu do neba! Vážne, to nie je vtip. Sám som to zažil!

Mali by sme byť opatrní a nevyrábať si žiadneho humanistického Boha. Biblický Boh nie je citlivka. Keď vykonáva súd, vykonáva ho s plným presvedčením a všetkými dôsledkami.

Pozor! Nevyrábaj si vlastného plyšového Boha. Boh sa v Biblii nepredstavuje ako taký, ktorý má dve strany, ale je v jednej jasnej línii. Požehnanie pre poslušných a zlorečenie pre neposlušných (Dt 28). To nie sú dve stránky, či dva rôzne obrazy Boha, ale jedna správna a spravodlivá línia svätého a milujúceho Boha!

Pretože Boh je láska a je zaviazaný voči tomu, čo je dobré a spravodlivé, je tiež zaviazaný vystupovať proti tomu, čo je zlé a nesprávne. Tak, ako sa Boh vie radovať z dobrého, vie sa aj rozhnevať nad zlým! Tak, ako odplatí dobro, potrestá zlo. Pozri sa aspoň raz do Biblie! Boh pozná výšiny radosti a blaženosti, pozná však aj spravodlivý hnev so všetkými dôsledkami, ktoré k tomu patria. A predsa nie je na vrchole svojej radosti neviazaný a v hneve nespravodlivý. Oheň z neba padajúci na mestá, roztvorená zem, ktorá pohltí tisíce rebelov, celý svet zaplavený potopou, to sú iba niektoré prípady toho, že Boh nie je citlivka. Ohlásený koniec sveta v plameňoch ohňa nedáva tušiť žiadnu zmenu. Boh nie je citlivka.

Mohli by sme sa zmieniť ešte o ďalších veciach, ale všetky zdôrazňujú tento bod: Boh vykoná spravodlivý súd nad všetkými hriešnikmi.

Nekajúci hriešnik ide v ústrety večnému ohňu – pretože Boh je láska! Rozumieš tomu? Boh je láska! On je zaviazaný voči dobrému a správne, preto vo svojej láske potrestá nekajúceho hriešnika tak tvrdo, ako si to zaslúži! Boh ho nenúti k obráteniu, ale jasne mu hovorí, na čo sa má pripraviť.

Keď bude Boh vykonávať rozsudok, urobí to dobrovoľne a z presvedčenia. Potrestanie a koniec hriešnika sú dobré a správne pre dobro celého vesmíru.

Zdieľaš tento pohľad? Alebo si sa pristihol pri tom, že biblický Boh sa ti zdá nespravodlivý a krutý? Potom si, prosím, daj tú námahu a uvedom si krutosť hriechu. Boh nie je nespravodlivý!

Je zaujímavé, že mnoho „kresťanov“ všetko toto jednoducho potláča a obmedzuje sa vo svojom „obraze o Bohu“ iba na onen príbeh s cudzoložnicou. Ignorujú všetko ostatné v Biblii a chcú interpretovať tento príbeh. Je skutočnosťou, že táto cudzoložnica bola pristihnutá a privedená k Ježišovi. A teraz vzniká otázka, čo urobí Ježiš? Bude sa držať zákona a vydá túto ženu na ukameňovanie? Alebo poruší zákon a zľahčí jej hriech? Čo teraz Ježiš urobí? Čo ste počuli v kázaní? Ježiš povedal všetkým: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí kameň.“ Ľudia odišli usvedčení. A čo je poučením tohto príbehu? To, že Ježiš hriech neberie tak úzkoprsu? Že Ježiš nepokladá cudzoložstvo za také zlé? Že Ježiš ruší trest smrti? Nie! Zabudli sme, že Ježiš stojí pred touto ženou, pretože je na ceste na kríž, aby tam zástupne zomrel aj za ňu? Mzdou hriechu je smrť! Tá žena si zaslúžila trest smrti! Preto pred ňou Ježiš stál! Preto prišiel. Aby zomrel aj za jej cudzoložstvo! Ježiš mohol ľuďom odpustiť hriechy len preto, že ich vzal zástupne na seba a zástupne za tieto hriechy trpel a zomrel! Svojou smrťou na kríži potvrdzuje Ježiš trest smrti za všetky hriechy! Je absolútne slepé domnievať sa, že Ježiš v tomto príbehu má inú morálku alebo hodnoty než „Boh v Starej zmluve“. Opak je pravdou! Ježiš povedal pristihnutej žene:

„Choď a už nehreš!“

A on sám šiel na kríž! Vyžaduje sa od tej ženy príliš mnoho, keď Ježiš hovorí, aby už nehrešila? Nie! Ak chceme tento príbeh odtrhnúť od kríža, chápeme ho celkom nesprávne! Tam Ježiš za túto ženu zomrel, pretože ona si zasluhovala smrť! Tam Ježiš

zomrel aj za všetkých tých, ktorí zarmútení odišli, lebo aj oni si zasluhovali smrť! V tomto príbehu vôbec nejde o to, že by sa tu zavádzali nejaké nové hodnoty. Práve naopak, ide o to, že Ježiš berie našu vinu na seba a prikazuje obrátenie! Ani slovom nehovorí o tom, že by si cudzoložstvo nezasluhovalo trest smrti. Ani slovom sa nezmieňuje o tom, že by videl určité veci v Písme inak, ako ich vidí Boh. Nie. Ježiš prišiel, aby za nás zástupne zomrel, a práve v tomto príbehu je jasné, že my všetci to nevyhnutne potrebujeme! My všetci, ktorí sa možno ako tí ľudia s kameňom v ruke dívame na tých, ktorí zhrešili „horším spôsobom“ ako my. Aj my si zaslúžime tvrdý trest za naše hriechy. Všetci potrebujú Ježiša!

CHYBNÝ VÝKLAD BOŽEJ ZHOVIEVAVOSTI A TRPEZLIVOSTI

KAPITOLA 15

Boh pri hriechu nezasahuje trestom vždy priamo, pretože dúfa a čaká, že sa obrátite! Ale tvrdohlavý hriešnik si Božiu zhovievavosť a trpezlivosť vykladá inak. Myslí si, že Boh to určite neberie tak prísne, veď predsa nijako nezasiahol. Hovorí si: „Prešlo to dobre, takže v tom môžem pokračovať...“ a skúša čoraz širšie hranice. Biblia však hovorí:

„Alebo opovrhuješ bohatstvom jeho dobroty, trpezlivosti a zhovievavosti a nevieš, že Božia dobrota tá vedie k pokániu? V zatvrdnutosti svojho nekajúceho srdca si zhromažďuješ hnev na deň hnevu a zjavenia Božieho spravodlivého súdu. Boh odplatí každému podľa jeho skutkov: Večným životom tým, ktorí sa vytrvalosťou v dobrom konaní usilujú o slávu, česť a nepominuteľnosť, ale hnevom a rozhorčením tým, ktorí zo sebecka neposlúchajú pravdu a oddávajú sa nepravosti.“ (Rim 2,4–9)

Boh je zhovievavý! On má trpezlivosť! To však neznamená, že by hriechy videl menej „úzkoprso“ ako predtým, On iba čaká na to, že sa obrátite! Toho, kto sa neobráti, nevybaví Boh tolerančným patentom a oprávnením na hrešenie, ale bude mu úplne jasne

oznámené, že svojou nekajúcnosťou vyvolal Boží hnev, ktorý pocíti v deň súdu!

Dôležitú úlohu v Božej zhovievavosti a trpezlivosti hrajú tiež určité aspekty, napr. „poznatie“ jednotlivca. Zadržanie Božieho hnevu a trestu teda tiež súvisí s úrovňou poznania nás ľudí. Ježiš na kríži prosil:

„Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Lk 23,34)

Pavol napísal: *„Boh skončil s časom nevedomosti a teraz ľuďom hlása, aby všetci a všade robili pokánie.“ (Sk 17,30)*

Aj na konci príbehu o Ninive vidíme, že Boh uvádza ľudskú nevedomosť ako jeden z dôvodov na milosť a milosrdenstvo – ale aj tu sa Boh – a úspešne – usiloval o obrátenie, a to ohlásením súdu. Vidíme tiež, že je rozdiel, či ľudia vedia o Bohu a týchto veciach veľa alebo málo. Boh môže od niekoho, kto vie veľa, očakávať viac ako od toho, kto nevie nič. A je to spravodlivé! Bolo by predsa úplne nespravodlivé, keby Boh od nevedomého vyžadoval presne to, čo od toho, kto vie všetko! Pavol jasne a zrozumiteľne hovorí, že ľudia musia počuť evanjelium, aby mohli veriť.

V dejinách Izraela vidíme jeden konkrétny príklad. Boh zaviedol dodržiavanie dňa odpočinku už na počiatku existencie sveta, aby ľudia mohli pestovať a prehlbovať svoj vzťah s ním. Preto majú v deň odpočinku nechať všetko ostatné bokom. Ale časom a postupným úpadkom ľudstva bolo čoraz menej ľudí, ktorí dodržiavali sobotu. Jasne vidíme, že izraelský národ dodržiaval deň odpočinku na púšti už predtým, ako im Boh dal 10 prikázaní! To je dôležitý argument pre tých, ktorí hovoria, že prikázanie o sobote prišlo až s Desatorom, ale tak to nie je! Ľudia dodržiavali sobotu od stvorenia. Adam znamená „človek“ a deň odpočinku bol daný ľuďom, nie Židom! No nie všetci deň odpočinku dodržiavali, pretože nie všetci boli presvedčení o tom, že toto prikázanie je pre Boha také dôležité, ako ostatné príkazy. Zdalo sa, že

sa nič nedeje, keď človek prestúpi to alebo ono Božie slovo. Boh nezasiahol, nepotreštal priamo, a tak si ľudia mysleli, že to nie je dôležité. Určite dochádzalo stále k diskusiám medzi tými, ktorí v sobotu chceli odpočívať a tými, ktorí sa podľa toho neriadili. Mojžiš musel vždy znova vykonávať súd. Šlo o všetky oblasti života – stále dookola. Keď im Mojžiš prisúdil pravdu, potom bol ich najlepší kamarát. Keď rozhodol proti, búrili sa: „Kto ti dal vlastne právo súdiť? Ako to, že môžeš rozhodovať, čo je spravodlivé a čo nespravodlivé?“ Šlo to tak dlho, až Boh zasiahol do toho chaosu a dal Desť prikázaní. Odrazu to bola iná situácia! Ľudia už vedeli, že to nie sú Mojžišove osobné názory, ale Božie hodnoty a Boží názor. Boh sa potom ľudí spýtal, či chcú tieto príkazy dodržiavať a oni boli nadšení: „ÁNO! Dobré.“

O nejaký čas neskôr bol jeden muž pristihnutý pri porušení prikázania o dni odpočinku (Nu 15,32). Čo sa s ním malo urobiť? Nevedeli. Spýtali sa teda Mojžiša a on sa spýtal Boha. A teraz sa poriadne držte! Boh povedal, že tento človek musí byť ukameňovaný – a aj bol ukameňovaný! Uvedomujete si to? Ten istý Ježiš, ktorý nechal cudzoložnicu odísť, dal dôrazný povel, že tento človek musí byť ukameňovaný a on bol ukameňovaný! Čo sa tu stalo? Je to celkom jednoduché. Boh bol zhovievavý a milostivý, dokiaľ ľudia presne nevedeli, čo je Božia vôľa a čo nie. Ale keď to bolo úplne jasné, potom musel Boh tiež očakávať, že sa toho budú držať! Tu je zrejmé, čo Boh vôbec nemôže strpieť: keď ľudia vedome a podľa svojho najlepšieho svedomia konajú proti Jeho prikázaniu.

Čo mal Boh ešte urobiť? On má trpezlivosť, je zhovievavý, zjavuje sa, dáva svoje prikázania, pýta sa ľudí, či ich chcú dodržiavať, oni o tom Boha ubezpečia a potom? Aký postoj vykazuje tento muž? Je to úplná a totálna vzbura a svojím správaním zvädza svojich blížnych k tomu, aby robili ako on. V podstate tu Bohu ide o postoj! Z povrchného pohľadu by niekto mohol povedať: „To je teda kruté, že Boh nechá toho muža ukameňovať len preto, že zdvihol v deň odpočinku trochu dreva!“ Nejde

však o trochu dreva a nejde ani priamo o deň odpočinku; ide o pokazený postoj tohto muža voči Bohu. On si myslel: „Boh posledné roky nereagoval, keď som v sobotu zbieral drevo, takže to určite neberie tak prísne...“ Je to práve tento postoj, ktorý Boh vidí ako zlý. Keď človek pokladá jeho zhovievavosť za ľahostajnosť alebo si vykladá jeho trpezlivosť tak, že Bohu je jedno, ako žijeme ... Tak to nie je! Boh je zhovievavý a milostivý, pretože chce, aby sme sa obrátili! To tento muž nechcel urobiť a práve tadiaľ viedla Božia hranica. Tu sa končila jeho zhovievavosť a milosť.

Nikto si nemôže myslieť, že takto to platí len v Starej zmluve! Po prvé: Biblia úplne jasne hovorí, že Ježiš je ten pravý Boh! Pavol zreteľne ukazuje, že Ježiš Kristus bol prítomný pri putovaní Izraela púšťou. Ten istý Ježiš, ktorý nechal cudzoložnicu „ísť“, prikázal tohto muža ukameňovať! Keby tá cudzoložnica neposlúchla Ježiša a ďalej by hrešila, najneskôr na poslednom súde by zažila hrozné prebudenie!

Po druhé: Pozrime sa na novozmluvný príbeh Ananiáša a Zafíry, ktorý sa odohral hneď v počiatkoch prvej cirkvi. V srdci sa rozhodli, že oklamú Ducha Svätého. To je už nejaký rozdiel od nevedomého konania! Oklamali Božiu cirkev, a tým samotného Boha a obidvaja okamžite zomreli. Je teda zvrátené stále hovoriť: „V Novej zmluve je Boh taký a v Starej zmluve je iný.“ To je úplný nezmysel! Práve v Novej zmluve sa Božie tresty priostřili, pretože aj zjavenie bolo jasnejšie! Keď nám Boh dáva viac poznania, môže od nás aj viac očakávať. Preto nehrozí Boh najtvrdšími trestami „nevedomému Hitlerovi“, ale tomu, kto potupuje Ducha Božieho; tým, ktorí o Bohu vedia, ale nechcú podľa toho konať!

Zažil som niečo hrozné a je to skutočne pravda. Kázal som v jednom zbore. Po kázaní prišiel za mnou diakon a povedal: „Nič si túžobnejšie neprajem ako to, aby môj syn prišiel k viere. Ale ja sám nechcem odovzdať Bohu svoj život...“ Nechápal som, čo sa deje. Potom povedal: „Viem, že si zaslúžim tvrdší trest ako

Hitler, pretože ja viem o Bohu a poznám Jeho slovo, a predsa nechcem ...“ Najprv som bol absolútne zmätený, lebo niečo také som ešte nikdy nepočul. Ukázalo sa, že on prosto nechce veriť tomu, že to s ním Boh myslí dobre a že sa preto nechce obrátiť. Pochyboval o Božej добрôte a láske, ale to teraz nie je našou témou. Chcem tým zdôrazniť: Keď Boh od nás očakáva určité veci, keď je zhovievavý, ale aj vtedy, keď trestá, robí to s ohľadom na to, čo vieme.

Možno musíme na tomto mieste urobiť určitý posun vo svojom hodnotení. Mnohí ľudia vyžadujú od Boha, aby zoslal na zlých hriešnikov blesk, ak je spravodlivý. Opäť si predstav, že by Boh postavil do radu všetkých ľudí. Najhorších vpravo, najlepších vľavo a všetkých ostatných medzi nimi na ich spravodlivé miesto. Aké meradlo by mal Boh použiť? Iba skutky? Potom by možno Hitler stál úplne vpravo, Stalin, Mao, Nero, ... Alebo k tomu prispelo aj naše poznanie? Kto je v skutočnosti ten najhorší? Nie je najhorší ten, kto to vie lepšie ako druhí, a predsa to nerobí? Nebudú možno úplne vpravo stáť všetci teológovia a kazatelia, tí, ktorí poznajú Božie slovo a napriek tomu sa neobracajú a svojimi prázdnyimi rečami o pokoji a láske ukolísavajú ostatných do falošnej istoty, a tým do večného zatratenia? Ešte uvidíme, ako bude vyzeráť Boží súd, ale pre mnohých ľudí to bude strašné prebudenie.

„Uvážte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, čo pošliape Božieho Syna, zneváži krv zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti.“
(Heb 10,29)

Tu sa hovorí o tom, že omnoho hroznejší trest si zaslúži ten, kto pozná evanjelium, a napriek tomu ďalej žije v hriechu ako ten, ktorý ho nepozná.

„Bratia moji, nechcete mnohí byť učiteľmi, ved'viete, že budeme prísnejšie súdení.“ (Jk 3,1)

Jakub tu hovorí, že súd nad učiteľmi bude tvrdší ako nad ostatnými, pretože to je ten najstrašnejší hriech, keď niekto lepšie vie, čo má robiť, a napriek tomu to nerobí, ba ešte aj ostatných zvädza!

Biblia ukazuje opak toho, čo sa dnes káže v niektorých cirkvách. Mnohí tvrdia, že Boh to kvôli svojej milosti neberie tak doslova, zatiaľ čo v Biblii je napísané, že ten, kto sa vysmieva Duchu milosti a hreší, dostane omnoho tvrdší trest. Komu veríš?

Kto tvrdí, že Boh už dnes nezasahuje priamo ako sudca, je úplne mimo! Biblia v Starej a Novej zmluve podáva dostatok dôkazov, že Boh tu i tam zasahuje súdom a je to tak správne. Žijeme v čase milosti. To znamená, že Boh ešte zdržiava Posledný súd, pretože vie, že sa zvestuje pravé evanjelium a ľudia prichádzajú k obráteniu! Nie je to čas milosti, pretože by Boh medzitým zmenil svoje hodnoty a morálku a začalo by mu byť jedno, ako žijeme! Boh však čaká na to, že sa kajúcne obrátíme! Boh vidí, čo vieme, vidí, čo od nás môže očakávať. Keď sme počuli pravé evanjelium a porozumeli mu, potom prikazuje okamžité obrátenie. Kto nenasleduje toto volanie, robí tak na vlastnú zodpovednosť. Boh vie, ako s každým nakladať spravodlivo. Keď niektorého hriešnika priamo trestá a súdi, najlepšie vie, prečo – a nie je to nespravodlivé. Keď nechá nejakého hriešnika ďalej hrešiť, potom má na to tiež svoje dobré dôvody. Boh koná vo všetkej láske a múdrosti a v úplnej spravodlivosti, aj keď tomuto Božiemu konaniu skoro nikto z tých, ktorí sa nazývajú „kresťania“, nerozumie a neprijíma ho. Boh však pozná srdce človeka. Vyvarujem sa teraz povrchného vykladania skúsenosti rôznych ľudí, ale Ananiáš a Zafíra by nám mali slúžiť ako odstrašujúci príklad. Božia trpezlivosť má svoje hranice.

POZVANIE A PRÍKAZ

KAPITOLA 16

V biblickom posolstve evanjelia je jasne oznámené, že Boh trpel za každý hriech, aby sme neprišli na súd, ale aby sme sa mohli vrátiť k Bohu, ak s ním naozaj chceme žiť v súlade. Hovoríme tu o Božom „pozvaní“, „dare“ milosti, ktorý potrebujeme iba otvoriť vo viere, hovoríme o Bohu ako o našom Otcovi a to všetko je dôležité. **Keď však ide o tému hriechu, potom Biblia neponúka niekoľko možností, ale Boh *prikazuje* obrátenie!**

*„Boh skončil s časom nevedomosti a teraz ľuďom hlása (**prikazuje**), aby všetci a všade robili pokánie.“ (Sk 17,30)*

Boh prikazuje obrátenie! Biblické evanjelium neponúka len odpustenie hriechov na jednej strane, ale na strane druhej vyžaduje aj dôslednú poslušnosť Bohu. Na poslednom súde nad svetom príde Ježiš,

„aby v plameni ohňa trestal tých, čo nepoznajú Boha, ako aj tých, čo sú neposlušní evanjeliu nášho Pána Ježiša. Za trest sa dostanú do večnej záhuby, ďaleko od Pánovej tváre a od slávy jeho moci...“ (2Tes 1,8–9)

Uvedom si, že to je ten istý Ježiš, ktorý nechal cudzoložnicu odísť! Tento Ježiš príde v plameni ohňa, aby vykonal trest!

Beda tomu, kto chce Bibliu čítať jednostranne a ignoruje zvyšok! Tu je napísané, že Ježiš vykoná trest na tých, ktorí neuznávajú Boha. Uznávaš Boha takého, aký je? Alebo tým Bohom, ako sa v skutočnosti zjavuje, pohŕdaš a vyrábaš si svojho vlastného humanistického plyšového Boha? Môžem nám všetkým iba položiť na srdce, aby sme boli vždy pripravení overovať svoje predstavy o Bohu na základe Biblie, čoraz lepšie poznávať Boha a vzdávať sa svojich predstáv.

Existuje iba jedna správna reakcia na pravé evanjelium, a tou je poslušnosť. Nejde o poslušnosť zo strachu či z neradostnej povinnosti. Táto poslušnosť predpokladá porozumenie evanjeliu a presvedčenie:

„To je to najlepšie, čo sa mi mohlo stať! Chcem sa obrátiť a nikto mi v tom nezabráni, pretože Boh je láska! Diabol a svet ma ničili. Vďaka Bohu! Boh vie, ako sa môj život môže vydať, preto ho budem poslúchať. Je to také úžasné! Boh mi odpúšťa! Je to neobslahnutelné! Ježiš vytrpel trest za moje hriechy. Musí to teda so mnou myslieť dobre! Chcem a budem ho odteraz vo všetkom poslúchať!“

Na začiatku a na konci listu Rimanom, v ktorom je evanjelium opísané najjasnejšie, Pavol hovorí o ciele svojho listu a práce. Chce viesť pohanov k poslušnosti z viery! Nielen k poslušnosti, ale ani nie iba k viere, no k poslušnosti z viery! Ide tu o konanie, ktoré je zamerané na Boha a Jeho vôľu, nielen na to, že ho „berieme na vedomie“. Táto poslušnosť z viery nepochádza z tradície, zo strachu alebo z donútenia, ale ako Pavol píše v strede listu: je to „poslušnosť zo srdca“.

„Ale vďaka Bohu, že vy, ktorí ste boli otrokmi hriechu, stali ste sa zo srdca poslušnými tomu učeniu, ktoré vám bolo zverené.“ (Rim 6,17)

Bol si služobníkom hriechu, alebo si ním ešte stále? Si teraz zo srdca poslušný, alebo je pre teba poslušnosť niečím negatívnym? Si odovzdaný biblickému učeniu, alebo nasleduješ svoje vlastné interpretácie?

Na tých, ktorí nie sú poslušní evanjeliu, čaká súd. Na druhej strane, komu je daný Duch Svätý a všetky požehnania?

„A my sme svedkami týchto udalostí, aj Duch Svätý, ktorého dal Boh tým, čo ho poslúchajú.“ (Sk 5,32)

FALOŠNÁ MILOŠŤ

KAPITOLA 17

Božia milosť v evanjeliu neposkytuje omilosteným žiadny „volný priestor“ na svetský život v hriechu a neposlušnosti. Boh vo svojom Slove varuje pred ľuďmi, ktorí takto chápú evanjelium a takto ho zvestujú.

„Vkradli sa totiž medzi vás niektorí ľudia, o ktorých bol už dávno napísaný súdny výrok. Sú to bezbožníci, ktorí zamieňajú milosť nášho Boha za výstrednosti.“ (Júd 1,4)

Stretol som v zboroch veľmi mnoho ľudí, ktorí sú dokonca pastormi, no nie sú zapísaní v Knihe života, ale na odsúdenie! Koľkí ľudia dnes učia, že sme pod milosťou, preto môžeme pokojne hrešiť!

Božia milosť nemôže byť v žiadnom prípade ponímaná tak, že to Boh s hriechom neberie už tak úzkostlivo. Hriech v Novej zmluve nestratil na svojej krutosti, ohavnosti, brutalite a neprijateľnosti! Už v prvej generácii cirkvi sa do zborov vkradli takí, ktorí hovorili: „Ach, Boh je milostivý, s týmto hriechom to určite nebude brať tak prísne!“ Takí nie sú zapísaní v Knihe života, ale sú zapísaní na odsúdenie. A dnes? Dnes teológovia odklepnú každú sexuálnu nečistotu ako „normálnu“ a postaví ju pod Božie požehnanie. Chamtivosť, túžba po uplatnení, uznaní, moci a bohatstve, manipulácie a lži v Ježišovom mene, to všetko dnes

existuje v cirkvi... Žiadna cirkev však nezmení nič na Božom výroku z Júdovho listu. Takí ľudia sú zapísaní na súd, nie do Knihy života. Tu je napísané, čo je cieľom pravej milosti:

*„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne a spravodlivo a nábožne a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý horlivo usiluje o dobré skutky. **Toto hovor, takto napomínaj a karhaj so všetkou naliehavosťou.**“ (Tít 2,11–15)*

Božie slovo je v tomto bode veľmi zreteľné, ale ľudia žiaľ radšej opakujú to, čo niekde začuli o milosti, namiesto toho, aby sa pozreli do Biblie. Väčšina nechce veriť týmto skutočnostiam a myslí si, že pod milosťou môžu sem-tam pokojne ďalej hrešiť. Satan urobí všetko, aby sme žili s kresťanskou ilúziou o milosti a naďalej hrešili. Na to mu je dobrý každý prostriedok – dokonca zneužíva aj biblické pravdy tak, aby sme pokračovali v hriechu.

Ľudia s „kresťanskou ilúziou o milosti“ radi hovoria: „Ach, vďaka Bohu, že Boh je láska a že je milostivý, určite to s týmito drobnými hriechikmi nebude brať natoľko vážne, takže v nich môžem pokojne pokračovať...“ Nechápu však, že to je diabolská teológia, ktorá ich ponecháva v samospravodlivosti a nekajúcnosti. V tomto prípade satan používa tri pravdy, a to: že existuje Boh, že je láska a že je milostivý – a satan tieto pravdy využíva nato, aby nás zvedol k hriechu – to je na jeho teológiu to diabolské! Nespočetné množstvo ľudí v dnešných zboroch si myslí, že sú omilostenými kresťanmi, a namiesto toho žijú v satanskom náboženskom zaslepení! Mnohí ľudia vedia milosť, pod ktorou si predstavujú, že im umožňuje žiť v hriechu. Tým vedia satanovu milosť. Keď čítam Bibliu, najviac ma desia niektoré Ježišove výroky, ako napríklad tento:

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte od mňa, páchatelia neprávostí!“ (Mt 7,21–23)

Nie je to desivé? Ježiš hovorí o tom, že existujú ľudia, ktorí veria na duchovnú realitu a dokonca ešte viac! Nazývajú Ježiša svojim Pánom a vykonávajú aj „duchovnú službu“ v jeho mene – a Ježiš ich bude napriek tomu musieť poslať do večného trestu (!), pretože neuznávali Jeho zákon a tým ignorovali Božiu vôľu, totiž zanechať každý hriech a žiť svätým životom. Ježiš to tak povedal a už preto musíme z toho vyvodiť, že dnes mnohí ľudia žijú v náboženskej ilúzii o „Ježišovi“, „Božej láske“, „milosti“ a „duchovnej službe“, a tým idú do večného zatratenia, ak sa neprebudia a úprimne neobrátia k poslušnosti z viery!

Nie je to desivé, keď zisťujeme, aký veľký priestor získal tento diabolský náboženský zvod? Nie je to strašné, keď si uvedomíme, že zrejme tisíce ľudí žije v satanskom zaslepení a nahovárajú sebe aj druhým, že sú veriacimi kresťanmi?

Boh nám jasne a zrozumiteľne hovorí, že do neba prídu iba tí, ktorí sa usilujú o svätosť!

„Usilujte sa o pokoj so všetkými a o posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ (Heb 12,14)

Znovuzrodeného kresťana nepoznáme v prvom rade podľa jeho „duchovných vedomostí“, ani podľa jeho „duchovnej služby“, „akčnosti“ alebo používania duchovných darov, ale:

„Po ovocí ich teda poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach.“ (Mt 7,20–21)

Boh chce, aby sme žili v súlade s Jeho vôľou – len tak môže v našom živote dozrievať ovocie Ducha.

„No ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie.“ (Gal 5,22)

S bezbožnou morálkou a so zlým svedomím nemôže nikto niesť toto ovocie, ani si ho užívať.

Boh chce stále uskutočňovať v nás a cez nás svoje sväté bytie. Ovocie Ducha môžeme zhrnúť do jedného slova: *posvätenie*!

„Teraz však, oslobodení od hriechu, stali ste sa otrokmi Boha a máte svoje ovocie na posvätenie a nakoniec večný život.“ (Rim 6,22)

V dnešnom modernom kresťanstve existuje všetko možné i nemožné, ale to pravé, zrelé ovocie svätého života musíš hľadať!

No iba ten, kto prináša ovocie v posvätení, dostane nakoniec večný život. Kto sa nechce nechať posväcovať, toho Ježiš vyvrhne zo spoločenstva a musí zhorieť.

„Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia. Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť. Ak niekto nezostáva vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia do ohňa a zhoria.“ (Jn 15,2.5–6)

Ježišovi ide o prečistenie nášho života, aby ovocie Ducha ešte viac dozrelo. To je tu napísané jasne a zreteľne. Kto to nechce, ten bude hodený do ohňa (Jn 15,2.5–6).

Odkedy sa zvestuje evanjelium, satan sa ho snaží prekrútiť – to je predsa jasné! Nepočúva len tak pasívne, keď sa zvestuje pravé biblické evanjelium, ale od začiatku ho u poslucháčov prekrúca a ak je to možné, dokonca aj u kazateľov! Výsledok môžete

vidieť všade! V službe som navštívil niekoľko stoviek zborov v rôznych krajinách a môžem vám povedať, že existuje viac bludov, ako si ktokoľvek dokáže predstaviť! Pre stromy už nevidíme les! Pre kresťanov už nevidíme nášho Pána Ježiša Krista! Pre zbory už nevidíme Božie kráľovstvo! Pre teológiu už nepoznáme pravé evanjelium! Pre „kresťanské aktivity“ už nepoznáme posvätenie! Kto si dnes ešte číta Bibliu? Dokonca aj na biblických školách a teologických inštitútoch sa to robí len zriedka!

Pozrime sa preto do Biblie, aby sme prišli na to, ako môžeme byť skutočne zachránení. Bolo by totiž fatálne, keby sme s našimi „kresťanskými ilúziami“ šli do večného zatratenia. Ber to, čo povedal Ježiš, vážne!

AKO MÔŽEME BYŤ ZACHRÁNENÍ?

KAPITOLA 18

Doteraz sme sa zaoberali Božou spravodlivosťou, zákonom a rozsudkom za hriech. Uznávam, že je to drsná téma, a preto pri objasňovaní týchto bodov používam drsný jazyk. Potrebujeme mať neustále jasne pred očami, čo Boh odkazuje prostredníctvom proroka Ezechiela:

„Ako žijem – znie výrok Pána, Hospodina – nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, že sa bezbožný odvráti od svojho spôsobu života a bude žiť. Odvráťte sa, odvráťte od svojich zlých spôsobov života! Prečo máte vymrieť, dom Izraela?“ (Ez 33,11)

Nie! Boh nemá záľubu v smrti bezbožného. Boh nechal prvých ľudí ísť – pretože ich miloval a čakal, kým sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátia. Odvtedy Boh vo svojej láske čaká na každého človeka – aj na teba! Čítali sme:

Boh nemá záľubu v trestaní ľudí.

Otázkou zostáva, ako môžeme byť zachránení. Najprv musíme uznať toto:

Nikto sa nemôže zachrániť sám!

Našu vinu pred Bohom nemôžeme vyrovnať, aby sme sa stali „spravodlivými“ – ani v našom právnom systéme to tak nejde. Keď niekto napr. prejde križovatkou na červenú, nemôže policajtovi, ktorý ho zastaví, povedať: „To je v poriadku, lebo namiesto toho som včera zostal stáť na zelenú!“ Vrah tiež nemôže pred súdom povedať: „Ja som síce jedného zabil, ale zato som dvoch iných splodil, takže mám ešte jedného k dobru!“ Vidíme, že Boží rozsudok nemôžeme vykompenzovať svojimi dobrými skutkami. Žiadny človek nebude pred Bohom omilostený pre svoje „dobré skutky“!

Naša situácia sa dá prirovnať k chybnému kroku v močiari. Stačí jeden chybný krok a sme vydaní napospas skaze. Pred Bohom neexistuje žiadny „barón Prášil“, ktorý sa vlastnou silou dokáže vyslobodiť z tejto skazy. Čo sa týka témy „záchrana“, sme úplne a načisto odkázaní na samotného Boha – a Boh je pripravený ti pomôcť! Alebo radšej takto: On už dokonal tvoju záchranu na kríži a chce ju uskutočniť v tebe osobne.

Skôr ako sa na to pozrieme bližšie, chcel by som upozorniť na nasledovný bod: vedomosť o tom, že na kríži bola dokonaná záchrana, ešte nikoho nezachránila. Aj diabol vie, že na kríži sa odohrala záchrana, ale táto vedomosť ho nezachráni. Poznať, prijímať, rešpektovať alebo mať v úcte spasenie – to ešte nikoho nespasil! Aj keď poznanie o záchrane kážeme, nezachráni nás to – ale: **Táto záchrana, dokonaná na kríži, sa musí uskutočniť v nás. Inak nám nijako neprospeje.** Premýšľajme teraz najprv o tom, čo Boh podnikol na našu záchranu a uvidíme, čo v nás ľudoch táto dokonaná záchrana spôsobuje.

AKO BOH OBNOVUJE SPRAVODLIVOSŤ

Boh je pripravený zachrániť nás, ale musí to urobiť spravodlivým spôsobom. Boh by nikdy ľudí nezachránil nejakým nespravod-

livým spôsobom. Človeku, ktorý je v núdzi, je možno jedno, či bude zachránený spravodlivo alebo nespravodlivo. Napríklad: Keď mám v banke dlh milión eur a niekto neznámy príde a zaplatí za mňa ten milión zo svojho účtu, budem mať radosť! Vôbec by som nepremýšľal, odkiaľ pochádzajú tie peniaze, či nie sú napríklad z predaja drog. Hlavné je, že môj mínusový stav je vyrovnaný! Keď sme v núdzi, pramálo sa staráme o to, či sme zachránení spravodlivo alebo nespravodlivo, ale u Boha to tak nie je. Boh je vo svojej láske pripravený zachrániť nás, ale musí nás zachrániť zákonným spôsobom, už preto, že Boh je spravodlivý a nemení sa.

Premýšľaj ďalej: Aká by to bola záchrana, keby sme mohli Bohu na Poslednom súde vytknúť nespravodlivosť, pretože jeden smie ísť do neba a druhý musí ísť do pekla?! Tieto smrteľne vážne veci sa musia diať absolútne spravodlivo! Alebo si predstavte, že by satan na Poslednom súde vstal a povedal: „Ja idem podľa práva do pekla, ale prečo smú ísť títo do neba? Je predsa skutočnosťou, že ja som nič neurobil, iba som podával návrhy – skutočných hriechov sa dopustili tí na tej druhej strane. A oni majú byť ušetrení od pekla? To je nespravodlivé!“ A satan by mal pravdu! Bohu by sa pri nespravodlivej záchrane mohlo vyčítať, že nie je nestranný, ale svojvoľný a nespravodlivý. Preto musel nájsť takú cestu k záchrane, ktorá je absolútne spravodlivá! Táto cesta vyzerá nasledovne: **Spravodlivá záchrana bude vykonaná v zastúpení!**

SPRAVODLIVOSŤ PROSTREDNÍCTVOM ZASTÚPENIA

KAPITOLA 19

V „právnom štáte“ existuje z prípadu na prípad možnosť vytvoriť z „viny (dlhu)“ znova „spravodlivosť“, a to cez „zastúpenie“. Keď si napríklad v banke milión eur v mínuse, je to tvoj dlh a musíš ho zaplatiť. Keď však príde do banky niekto iný s požadovanou sumou v kufri a vloží tie peniaze na tvoj účet, tvoj dlh je vyrovnaný a spravodlivosti je učinené zadosť. Už od teba nesmie nikto vymáhať peniaze. Bolo by nespravodlivé, keby si znova musel platiť to, čo už za teba zástupne zaplatil niekto iný! Prostredníctvom zástupného zaplatenia od niekoho iného si ospravedlnený. To je princíp zastúpenia.

Neľahká Božia otázka znela:

„Ako človek môže zostať spravodlivý bez toho, aby dostal to, čo si zaslúži?“

Boh videl jedinú právoplatnú cestu k tomu, aby nás ľudia „ospravedlnil“ – v zastúpení. Niekto musel zástupne zaplatiť dlh ľudstva a vziať trest na seba. A tu sa dostávame k jadrú evanjelia. Nemôžeme dostatočne vyjadriť radosť z tej skutočnosti, že Boh nie je iba

spravodlivý, ale že je zároveň láska! Vo svojej láske bol Boh pripravený prísť na svet v Ježišovi Kristovi, aby zástupne zomrel na kríži za naše hriechy, aby bola znova obnovená „spravodlivosť“.

„Veď Boh v Kristovi zmieril svet so sebou.“ (2Kor 5,19)

„Veď aj Kristus trpel raz navždy, za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu.“ (1Pt 3,18)

Nikto iný nemohol za nás zástupne zomrieť, iba sám Boh. Lebo predpokladajme, že človek, ktorý by bol pripravený za mňa zástupne zaplatiť dlhy, je sám v dlhoch. Čo potom? Zastúpenie by bolo nemožné, lebo by musel tie peniaze dať na svoj vlastný dlh. Tým chcem ukázať na to, že iba „nevinný a spravodlivý“ môže zástupne zaplatiť a obnoviť spravodlivosť. Keby na kríži trpel nejaký hriešny človek, potom by dostával to, čo si zaslúži, ako správne uznal umierajúci zločinec vedľa Ježiša:

„Lenže my spravodlivo dostávame zaslúžený trest, ale on neurobil nič zlé.“ (Lk 23,41)

Hriešnik by na seba nikdy nemohol zástupne vziať vinu druhého. Len by v utrpení a umieraní spravodlivo dostal to, čo si zaslúžil. Ale Boh vo svojej láske nechce, aby sme šli so svojou vinou do pekla.

Dôležitý je aj druhý aspekt: Keď sú dlhy zaplatené, musia byť tiež rovnocenne vyrovnané. Predpokladajme, že by niekto zaplatil v banke tvoje dlhy, ale urobil by to tak, že by predal banke svoj dom. V tomto prípade musí mať ten dom prinajmenšom hodnotu dlžnej čiastky. Nemôžeš vyrovnať dlh milión eur, keď dáš do zálohy svoje staré auto! Teraz sa musíme pýtať: Čo môže byť také cenné, žeby to mohlo vyrovnať dlh celého sveta? Kto o tom naozaj premýšľa, zistí, že všetku vinu sveta vôbec nemôžeme obsiahnuť, je nepostihnuteľne veľká – a čo by na druhej

strane malo byť väčšie, aby mohla byť tá vina vyrovnaná? Keby celá vina sveta mohla byť zmeraná v kilogramoch a tonách a jedna strana váhy by tým bola zatlačená k zemi, čo by to mohlo na druhej strane prevážiť? To môže byť len Stvoriteľ vesmíru! Premýšľaj o tom: Kto je cennejší – vynálezca a výrobca nejakého produktu, alebo samotný produkt? Je jasné, že vynálezca a výrobca nejakého tovaru má úplne inú kvalitu a hodnotu než jeho tovar! Tak je to aj s Bohom a s nami ľuďmi. Všetko môžeš v podstate rozdeliť do dvoch kategórií: Stvoriteľ a stvorenie. Boh, ktorý ľudí stvoril, je, samozrejme, omnoho cennejší ako ľudia! Iba tak pochopíme Petrov výrok:

„Veď viete, že ste zo svojho márneho spôsobu života zdedeného po otcoch boli vykúpení nie pomimutelnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista. On ako bezchybný a nepoškvrnený baránok bol na to síce vopred vyhladený ešte pred stvorením sveta.“ (1Pt 1,18–19)

Tento drahocenný Kristus je Stvoriteľ vesmíru! Cena Ježišovej krvi spočíva v tom, že je Stvoriteľom a v tom, že je „bezchybný a nepoškvrnený“. Nemáme ani tušenia, aká drahocenná a dôležitá je pre Boha spravodlivosť a svätosť!

Biblia však jasne hovorí: „Tento Ježiš, bezchybný a nepoškvrnený, je Stvoriteľ!“

„On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov. On (Kristus) je obraz neviditeľného Boha, prvorodený všetkého stvorenia. Veď v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny i panstvá, kniežatstvá a mocnosti, všetko je stvorené skrze neho a pre neho. A on je pred všetkým a všetko pretrváva v ňom.“ (Kol 1,13–17)

Kristus je Stvoriteľ! Všetko je stvorené skrze Neho a pre Neho. On je Stredom všetkých dimenzií – a tento Kristus dokonal svojou krvou odpustenie hriechov!

V Ježišovi Kristovi sa nevystihnuteľná hodnota a svätá nevina spájajú v zástupného obetného baránka!

Iba Boh sám mohol zástupne zaplatiť cenu za všetky hriechy, aby bola znova obnovená spravodlivosť.

Boh nechce, aby sme boli naveky zatratení. Boh nechce, aby sme dostali to, čo si zaslúžime! Nemá záľubu v smrti bezbožníka. Vo svojej extrémnej láske je pripravený trpieť a zomrieť za teba a za mňa, aby sme nedostali to, čo si zaslúžime, ale aby sme sa na tomto základe obrátili k Bohu a mohli žiť!

Vráťme sa späť k tým bleskom. Predstav si, že by všetci ľudia stáli v rade, najhorší vpravo, najlepší vľavo a medzi nimi všetci ostatní ľudia na mieste, ktoré im prináleží. Predstav si, že by Boh počítal do troch, kým by hodil prvý blesk. Kam by si sa pozeral? Asi vpravo, kde stoja tí najhorší, však? Všetci by sa veľmi zhrozili, lebo blesk by udel na ľavej strane! Na toho najlepšieho! Na Ježiša! Ježiš bol zničený za tvoje hriechy a za hriechy všetkých ostatných. Aby sa nám konečne rozsvietilo a videli sme, čo Boh chce. Touto obeťou tá chce priviesť k obráteniu. Ježiš tam zomrel za všetkých. Za celý rad! Každý v tomto rade hriešnikov má teraz možnosť uznať svoje hriechy a obrátiť sa k Bohu, ten najhorší rovnako ako ten najlepší „hriešnik“. Každý, kto prijme túto zástupnú obeť, obráti sa k Ježišovi a chce žiť ako on, v súlade s Božou láskou a vôľou.

Ježišova smrť na kríži nebola žiadnou nehodou, ale vopred stanovenou a naplánovanou Božou záchranou, založenou na jeho láske k ľuďom.

Na kríži sa naplnilo 28 konkrétnych prorociev. Jedno z najdôležitejších prorociev na správne pochopenie toho, čo sa odohralo na kríži, dal Boh prostredníctvom proroka Izaiáša už 700 rokov dopredu! Izaiáš zrejme v zjavení videl dianie na kríži. Boh mu dal posolstvo, prečo tam Ježiš zomiera.

„On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočíval na ňom a pre jeho rany sa nám

dostalo uzdravenia. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých. Bol trápený a on sa nechal ponižovať, neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie ... pre nepravosť svojho ľudu bol ranený.“ (Iz 53,5–8)

Je úplne chybné domnievať sa, že Ježiš bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste, keď bol v Jeruzaleme zajatý, mučený a popravený. Skutočnosťou je, že Ježiš vždy dopredu ohlasoval svoje utrpenie a smrť, ale aj vzkriesenie. Raz povedal:

„Otec ma preto miluje, že dávam svoj život, aby som ho opäť prijal. Nikto mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa ho prijať. Taký príkaz som dostal od svojho Otca.“ (Jn 10,17.18)

„DOBROVOĽNE“. Ježiš za nás zomrel dobrovoľne a z presvedčenia – to je pravá láska! Biblia podáva správu o tom, že na kríži je zjavená Božia láska. Ale o čo ide v láske? **Mal Ježiš nejaké ružové pocity, keď ho bili, mučili a pribili na kríž a keď tam biedne umieral? Nie! A ak sme to nevedeli už predtým, tak najneskôr teraz si uvedomujeme, že Božia láska nie je v prvom rade sentimentálny pocit, ale že Boh vo svojej láske chce to najlepšie pre všetkých! Aj keď ho to stojí tú najväčšiu obeť!**

Ježiš za nás zástupne zomrel, pretože to bola jediná cesta, ako vyvrátiť klamstvá diabla a náboženstiev o Bohu. Boh nemá záľubu v smrti bezbožníka! Nechce, aby boli ľudia stratení! Nie je to krutý, nespravodlivý a ľahostajný tyran! Boh trpí krutosťou ľudí, trpí nespravodlivosťou až do tej miery, že bol pripravený vziať na seba utrpenie na kríži, aby nás ľudí priviedol k obráteniu!

Ježiša najprv zajali a vypočúvali, potom ho obvinili falošní svedkovia, neskôr zbili, pluli na neho, bili ho palicou po hlave. Potom mu nasadili tŕňovú korunu a obliekli ho do purpurového pláštá, aby sa mu posmievali. Ježiš bol trýznený psychicky aj

fyzicky. Potom ho zbičovali a nakoniec mu telo prebili klince. Pribili ho na kríž, kde v utrpení zomrel. Predtým ho ešte urážali a provokovali... Vládychtivý Pilát mal moc prepustiť ho alebo dať zabiť. Pilát dal Ježišovi svoju moc na vedomie:

„Neuvedomuješ si, že mám moc prepustiť ťa a mám moc ťa aj ukrižovať?“
(Jn 19,10)

Určite očakával, že Ježiš pred ním padne na kolená a bude žobrovať o milosť. Vládcom sa to tak páči! Ježiš však nežobronil o milosť – pretože bol nevinný! Čisto z právneho hľadiska môže milosť dostať iba ten, kto sa vedome a skrúšene odvráti od svojej viny. Ale to nebolo u Ježiša vôbec možné, pretože On bol nevinný! Ježiš si nezasluhoval žiadny trest, preto ani neprosil o milosť! Bol čistý, spravodlivý a svätý. Pilát sa divil nad tým, čo mu Ježiš odpovedal:

„Ježiš mu odpovedal: Nemal by si nado mnou nijakú moc, keby ti to nebolo dané zhora. Preto ten, kto ma vydal tebe, má väčší hriech.“ (Jn 19,11)

Ježiš neustúpil od svojho správneho presvedčenia zástupne zomrieť za nás ľudí, bez ohľadu na to, koľko utrpenia ho to bude stáť. Táto dobrovoľná obeť by nás mala viesť k obráteniu, a to z dobrovoľného presvedčenia. Jedine Božia láska v nás môže vzbudiť lásku k Bohu, takže sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátíme k nemu a žijeme s ním v harmónii.

Na druhej strane platí:

Kto aj po tejto obeti zotrúva v hriechu a nerobí pokánie, ten celú vec ešte zhoršuje. Predstavte si, že by bol nejaký zločinec odsúdený na smrť. V deň popravy by ho vyviedli z väzenia a viedli na šibenicu, kde však už niekto visí. Potom mu oznámia, že niekto iný sa nechal zástupne obesiť za neho a jeho trestné činy, aby on mohol mať novú šancu a byť prepustený. Nebolo by „normálne“, keby bol tento páchatel vďačný? Určite by o tomto

obetavom dobrodincovi chcel zistiť viac a uskutočnil by pátranie. Asi by urobil všetko mysliteľné pre to, aby rodine jeho dobrodincina nič nechýbalo. Dalo by sa očakávať, že svoj život naozaj zmení. Keby však pohrdol touto zástupnou obeťou a svoju novonadobudnutú slobodu by využil na to, aby ďalej žil ako predtým, celá vec by sa tým ešte mnohonásobne zhoršila. Nielenže by tá obeť bola pre neho zbytočná, ale navyše vykazuje postoj, ktorý už nemôže byť odpornejší! Nemôže sa čudovať, že na neho dopadne plná tvrdosť zákona, keď bude dolapený za svoje trestné činy. Preto je najhorším hriechom, keď človek ignoruje Ježiša na kríži a ešte horšie, keď chce Božiu milosť zneužiť na to, aby ďalej žil v hriechu!

ZASTÚPENIA V BIBLII

Aby sme Bohu v tejto veci rozumeli, zaviedol Boh v izraelskom národe princíp zastúpenia.

Po morálnom zákone (Desatore) dal Boh izraelskému národu aj rituálny zákon.

Tento rituálny zákon je súčasťou Mojžišových zákonov. Je to základ, pomocou ktorého neskôr pochopíme zástupnú obeť Ježiša na kríži. V tomto rituálnom zákone bolo do detailov predpísané, ako má človek postupovať po spáchaní hriechu. Vinník musel napríklad položiť ruku na hlavu „nevinného baránka“ a dívať sa mu do očí – aby si uvedomil: „Moja vina teraz prechádza na tohto baránka a tento nevinný baránok musí pre môj hriech zomrieť!“ Potom musel ten baránok vykrváčať a byť zástupne obetovaný. Aký hrozný postup! Týmto spôsobom sa znova a znova obetovalo nespočítateľné množstvo zvierat! V chráme tiekla denne krv prúdom! Prečo to Boh tak chcel? Po prvé, chcel dať každému jasne na vedomie, aké dôležité je dodržiavať prikázania a že sa nemajú absolútne v žiadnom prípade porušovať. Po druhé, Boh

chcel v tomto národe prebudiť vedomie o hriechu a s tým spojenú túžbu po pravom vyslobodení. A po tretie, Boh tým položil základný kameň toho, aby neskôr každý pochopil, čo prorok Ján myslel, keď ukázal na Ježiša a zvolal:

„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jn 1,29)

Posledný Boží prorok, Ján Krstiteľ, volal ľudí k obráteniu a krsťtil tých, ktorí svoje hriechy uznali a vyznali a chceli symbolom vody očistenie od Boha. Potom prišiel k Jánovi Krstiteľovi Ježiš a chcel sa tiež nechať pokrstiť. Ježiš dovtedy ešte nebol verejne známy, ale od Boha poslaný prorok Ján si dosť rýchlo uvedomil, kto pred ním stojí! Nerozumel však tomu, prečo sa Ježiš chcel nechať pokrstiť, pretože krst bol len pre hriešnikov a na Ježišovi bola zjavne pozorovateľná svätosť! Ján Krstiteľ sa chcel radšej sám nechať pokrstiť od Ježiša. Ale všimnite si, čo Ježiš povedal:

„Ale Ježiš mu odpovedal: Nechaj to teraz! Patrí sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé. A tak mu Ján už nebránil.“ (Mt 3,15)

Čo tým Ježiš myslel? Keď Ján krsťtil Ježiša, premýšľal o týchto slovách: „...vykonať všetko, čo je spravodlivé...“ Potom mu svitlo a spomenul si na to 700 rokov staré proroctvo proroka Izaiáša v Svätých písnoch:

„On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrcený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočíval na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých. Bol trápený a on sa nechal ponižovať, neotvoril ústa, ako baránok vedený na zabitie; ...pre nepravosť svojho ľudu bol ranený.“ (Iz 53,5–8)

Ján si uvedomil, čo sa práve v tejto chvíli krstu deje a keď Ježiš vystúpil z vody, Ján zvolal:

„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ (Jn 1,29)

Čo to bolo za svetlo, ktoré tu náhle vzišlo Jánovi Krstiteľovi? Chcem ti to vysvetliť na príklade. Keď chceš umyť špinavé nádoby, potrebuješ čistú vodu. Keď to urobíš, máš čisté nádoby a špinavú vodu. Keď teraz do tej špinavej vody ponoríš čistú hubku, nasaje špinavú vodu – presne to urobil Ježiš. Ako čistý Boží Baránok zostúpil do vody, do ktorej boli (symbolicky) zmyté hriechy ľudí a tam vzal vinu ľudí na seba, aby ju niesol na kríž!

Krst, v ktorom Ježiš vzal vinu sveta na seba, bol prvým skutkom, ktorý Ježiš urobil verejne v moci Ducha. To posledné, čo Ježiš verejne urobil, bolo jeho zástupné utrpenie a smrť na kríži, „aby sa naplnila spravodlivosť“.

Celé Ježišovo verejné pôsobenie bolo orámované tou skutočnosťou, že Ježiš vzal na seba hriechy ľudstva a zástupne za nás trpel na kríži, aby sme sa mohli zmieriť s Bohom.

Pozor: Je rozdiel medzi tým, či mi banka dlh odpustí, alebo či za mňa niekto zástupne zaplatí. Boh nám vinu neodpustil, ale Ježiš ju zaplatil! To je podstatná časť toho, prečo k nám Boh môže byť milostivý.

„...lebo z Božej milosti okúsil smrť za každého.“ (Heb 2,9)

Preto Peter hovorí:

„Veď Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu.“ (1Pt 3,18)

Máme byť opäť privedení k Bohu. Cieľom tejto zástupnej obete nie je, aby sme z nej urobili teológiu. Bohu ide o tvoj osobný vzťah k nemu. Každý človek sa má znova zamerať na Boha,

aby v jeho nasledovaní žil svätým životom. Ježiš je jedinou cestou k Otcovi.

„Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa.“
(Jn 14,6)

Žiadny vlastný skutok a žiadne náboženstvo sveta nás nevytrhne z ohnivého jazera a nezachráni pre nebo. Kto prichádza k Bohu bez Ježiša, ten pôjde so svojou vinou v ústrety večnému trestu. Milosť a spása existujú len prostredníctvom Ježiša Krista.

„A v nikom inom niet spásy, lebo pod nebom niet iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Sk 4,12)

BUDÚ OMILOSTENÍ VŠETCI ĽUDIA?

KAPITOLA 20

Boh bol v Ježišovi Kristovi na tomto svete, pre svoju lásku ku všetkým ľuďom bol strašne mučený a zomrel na kríži. Keď Ježiš umieral, zvolal:

„Je dokonané!“ (Jn 19,30)

Peter píše:

„Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci ľudia dali na pokánie.“ (2Pt 3,9)

Je skutočnosťou, že dielo na kríži bolo dokonané pre každého človeka, či tomu verí, alebo nie. Boh nechce, aby šiel ktokoľvek do zahynutia, ale aby všetci dospeli k pokániu. Ale je absolútny nezmysel vyvodzovať z toho, že teraz všetci ľudia prídu do neba, pretože Boh je milostivý.

Milosť sa nerovná amnestii! Pri amnestii je mnoho trestancov prepustených na slobodu skôr, než si zasluhujú, napríklad preto, lebo väzenia sú preplnené a treba uvoľniť miesto pre horších zločincov, ktorých v žiadnom prípade nie je možné prepus-

tiť. Milosť je však niečo úplne iné! Predstav si, že k moci sa dostane nejaký milostivý guvernér a zo svojej milosti prosto prepustí všetkých zločincov, bez ohľadu na to, či vinu uznávajú alebo nie. To by zavládol totálny chaos! Keby Boh pustil pri amnestii všetkých ľudí do neba, z neba by sa stalo peklo!

Pretože dnes je v mnohých zboroch Božia milosť chápaná úplne pomýlene či jednostranne, radi by sme sa teraz zaoberali práve témou milosti. Ako je to s milosťou v právnom štáte? Predstav si väzenie v Amerike, v ktorom všetci na smrť odsúdení zločinci sedia každý vo svojej cele a čakajú na popravu. Predpokladajme, že zločinec v cele A uzná svoju vinu a ľutuje svoj čin. Uznáva, že si v plnej miere zaslúži tvrdosť trestu – ale nechce zomrieť! Chce sa zmeniť a v budúcnosti už neporušovať zákony, ale konať dobro. Nezáleží však na tom, čo si predsavzal. Vie, že zachrániť ho môže jedine guvernérova milosť, pretože súdny rozsudok je právoplatný! Preto napíše guvernérovi žiadosť o udelenie milosti, v ktorej vierohodne uisťuje, že svoju vinu uznáva, aj to, že si zaslúži prísny trest a prosí o milosť, aby sa mohol vo svojom živote polepšiť. Keď odošle túto žiadosť o milosť, ešte zďaleka nie je omilostený a zachránený! Až vtedy, keď guvernér posúdi prípad, uprednostní milosť pred právom a pošle zločincovi príslušný doklad, je zločinec omilostený a nebude na ňom vykonaný rozsudok.

Teraz si predstav, že skutočne bude omilostený a sused z vedľajšej cely začuje, ako sa ten omilostený raduje zo svojej milosti a z milostivého guvernéra. „Keď je guvernér milostivý tu k tomuto chlapíkovi, určite bude milostivý aj ku mne a nemusím si už robiť starosti ohľadne popravy, pretože tento tu bol omnoho horší ako ja!“ Ak ten zločinec takto premýšľa, môže mať pravdu v tom, že guvernér je milostivý. Môže mať pravdu aj v tom, že zločinec A sa dopustil omnoho horších činov ako on. Ale to všetko mu je nanič! On sám dosadne so svojím samospravidlivým postojom na elektrické kreslo. Ak bude zločinec A omilostený, zďaleka to neznamená, že budú omilostení aj všetci ostatní. To je predsa jasné! Milosť je totiž osobná záležitosť medzi páchatelom

a guvernérom. Bez osobného omilostenia žiadny odsúdený zločinec neunikne svojmu trestu. Odsúdený zločinec B môže žiť s vedomím, že guvernér je milostivý, ale v deň popravy prežíva strašné prebudenie zo svojej ilúzie. Jeho vedomosť o tom, že guvernér je milostivý, ho nezachráni. U Boha je to presne tak.

Samotná vedomosť o tom, že Boh je milostivý, ešte nikoho nezachráni! Mám dojem, že naše zbory sú plné ľudí, ktorí vedia toho o milostivom Bohu veľmi veľa – ale oni sami sa nikdy s rozhodnosťou neobrátili a neboli osobne omilostení! Ježiš nám to povedal!:

„Nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!“ (Mt 7,21–23)

BOŽIA MILOŠŤ A SÚD

KAPITOLA 21

Aby sme pochopili, odkedy a u koho sa vôbec dá hovoriť o milosti, pozrime sa na svetský súd. Čo je potrebné na to, aby sa na svetskom súde dostala na rad milosť?

- 1) Musí existovať platný zákon.
- 2) Musí byť porušený zákon.
- 3) Musí byť podaná žaloba.
- 4) Musí sa odohrať súdny proces.
- 5) Prokurátor musí preukázať konkrétnu vinu.
- 6) Sudca musí prípad posúdiť.
- 7) Sudca musí vysloviť spravodlivý rozsudok.
- 8) Sudca musí vymerať spravodlivý trest.

**Keď je vyslovený rozsudok a vinník stojí zoči-voči trestu,
potom bude sám od seba úpenlivo prosiť o milosť!**

„Bože, buď milostivý mne hriešnemu.“ (Lk 18,13)

„...čo mám robiť, aby som bol spasený?“ (Sk 16,30)

Keď budeme znova čítať Bibliu, rýchlo zistíme, že Boh postupuje tak, aby človek zo srdca hľadal milosť a spásu. K tomu tiež patrí ako ústredný bod to, že Boh ohlasuje aj súd, nie iba milosť. Téma

milosti nemá opodstatnenie pre človeka, ktorý nie je usvedčený zo svojej viny a nehľadí tvárou v tvár trestu! Žiadny súdny proces sa nezačína tým, že by sudca ponúkol obžalovanému milosť. Prečo by to robil? On ju nepotrebuje! On sa cíti nevinný! On by túto milosť odmietol a povedal by: „Ja nepotrebujem milosť! Najprv mi musíte dokázať vinu!“ Bude sa chcieť všetkými možnými prostriedkami vyhovoriť a ospravedlniť. Milosť sa stane aktuálnou témou až vtedy, keď obžalovaný vidí právoplatný rozsudok.

Pozrite sa, čo Boh vyjadril prostredníctvom proroka Izaiáša:

„Keď svoje súdy vykonáš na zemi, obyvatelia sveta sa priúčať spravodlivosti. Keď sa však bezbožnému preukáže milosť, nepriuť sa spravodlivosti. V krajine čestných bude konať zvrátené, neuvidí Hospodinovu vznešenosť.“ (Iz 26,9–10)

Prečítajte si to ešte raz. Hovorí to prorok Izaiáš! Zapadajú tieto texty do vašej „teológie“? Izaiáš má pravdu! Vždy to tak bolo. Ak omilostíte niekoho, kto neuznáva svoju vinu, potom pokračuje ďalej ako predtým, alebo dokonca robí ešte horšie! Ale aby sa ľudia skutočne obrátili a aby Boh mohol byť k nim milostivý, necháva najprv ohlásiť súd. Biblické posolstvo evanjelia sa začína tým, že sa odhalia hriechy ľudí – a ohlási sa spravodlivý rozsudok a trest.

Vezmite si napríklad Ninive. Tam pokročila nesmierna bezbožnosť do nespravodlivosti a zvrátenosti tak ďaleko, že ľudia sťahovali svojich nepriateľov zaživa z kože a jedli ich. Vieme to z archeologických nálezov. Boh už ďalej nemohol hľadiť na túto bezbožnosť, preto poslal do Ninive proroka Jonáša a nechal vyhlásiť súd – nie preto, že by mal záľubu v pôsobení skazy, ale preto, lebo je milostivý a chce, aby ľudia uznali svoju vinu a obrátili sa!

„Potom zaznelo slovo Hospodina Jonášovi druhýkrát: Vstaň, choď do Ninive, do veľkého mesta, a zvestuj mu posolstvo, ktoré ti poviem. Jonáš vstal

a šiel do Ninive podľa Hospodinovho slova. Ninive bolo veľké mesto pred Bohom, na tri dni chôdze. Jonáš vošiel do mesta, prešiel deň chôdze a volal: Ešte štyridsať dní a Ninive bude rozvrátené. Ninivčania uverili Bohu, vyhlásili pôst a obliekli sa do vrecoviny od najväčšieho až po najmenšieho. Táto vec sa dotkla ninivského kráľa. Ten vstal z trónu, zložil si plášť, obliekol si vrecovinu a sadol si do prachu. V Ninive dal vyhlásiť: Na základe nariadenia kráľa a jeho hodnostárov nech ani ľudia, ani zvieratá, ani dobytok, ani ovce nič neokúsia, nech sa nepasú a nepijú vodu! Nech sa aj ľudia aj zvieratá oblečú do vrecoviny a nech hlasno volajú k Bohu. Nech sa každý odvráti od svojej zlej cesty a od násilia, ktoré má na rukách. Kto vie? Boh môže zmeniť svoj zámer, aby sa zmiloval a môže sa odvrátiť od svojho páľčivého hnevu, aby sme nezahynuli. Boh videl ich konanie, že sa odvrátili od svojich zlých ciest. Potom oľutoval Boh zlo, o ktorom povedal, že ho vykoná nad nimi, a neurobil to.“ (Jon 3)

Ako si Boh počíнал, aby mohol nakoniec týchto bezbožných ľudí omilostiť?

- 1) Boh nenechal najprv ohlásiť milosť, ale súd!
- 2) Ľudia v Ninive uverili Bohu! Uverili tomu, že Boh svoj rozsudok myslí vážne a že ho vykoná.
- 3) Uznali svoju nespravodlivosť a dôsledne zmenili svoj život!
- 4) Ľudia robili úprimné pokánie, pretože uverili Bohu a dúfali vo svoje omilostenie!

A o to sa Boh usiloval. Od počiatku chcel byť milostivý – nie preto, aby bezbožní hriešnici pokračovali v hriechu ako predtým, ale preto, aby sa zmenili!

Humanistickí a liberálni lžiproroci chcú hriešnikov ukolišať biblickými pojmami ako „láska, pokoj, jednota, milosť“ do falošnej istoty, ale Boh necháva ohlásiť súd, pretože je láska, pretože je milostivý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale naopak, chce, aby sme sa obrátili a boli zachránení!

Tu vidíte príklad novozmluvného, apoštolského zvestovania:

„To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí. To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesá s rachotom pomínú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v páľave?! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, usilujte sa, aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bezúhonných v pokoji. A zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spasu...“ (2Pt 3,7–15)

Boh necháva ohlasovať súd, pretože je milostivý!

Rozumieš? Boh je milostivý a chce konať milostivo, ale potrebuje ľudí priviesť k tomu, aby sa obrátili a túžili po milosti. Preto necháva zvestovať súd.

Pozri sa, čo nakoniec hovorí prorokovi Jonášovi:

„Tu riekol Hospodin: Tebe je ľúto ricínovníka, pri ktorom si sa nenamáhal a ktorý si nepestoval, ktorý za noc vyrástol a za noc zahynul. Mne zasa nemá byť ľúto Ninive, veľkého mesta, v ktorom je viac ako stodvadsaťtisíc ľudí, ktorí nevedia rozlíšiť pravú a ľavú ruku, a mnoho dobytky?“ (Jon 4,10)

Tu môžeš vidieť, prečo Boh ohlasuje súd. Pretože má súcit! Tí ľudia boli tak beznádejne zvedení a stratení, že už nevedeli, čo je správne a čo nie. Boh má dokonca súcit aj so zvieratami.

tami. Taký je to Boh! Je milosrdný a chce, aby sa ľudia obrátili. Kvôli tomu poslať proroka a neudrie bleskom z neba. Boh najlepšie vie, ako môže priviesť ľudí k pokániu. Preto necháva ohlasovať súd.

Zaujímavou skutočnosťou na tomto rozprávaní je, že prorok Jonáš je sklamaný, že Boh nevykoná súd. On by pre hroznú skazenosť tých ľudí pokladal za primerané, keby Boh Ninive zničil. Všimni si, aký dôvod dáva na to, že najprv nechcel súd ohlásiť, ale chcel zmiznúť opačným smerom pred Bohom a jeho poverením. Pozri sa, ako Jonáš reagoval, keď Boh nevykonal rozsudok, ale bol milostivý:

„Jonáš to pokladal za veľmi zlé a nahneval sa. Potom sa modlil k Hospodínovi: Ach, Hospodín, či som to nepovedal, kým som bol vo svojej krajine? Preto som chcel predtým ujsť do Taršiša, lebo som vedel, že ty si Boh milostivý, lútostivý, zhovievavý a bohatý v доброте. Ty olutuješ pohromu.“ (Jon 4,1–2)

Jonáš vedel, že Boh necháva ohlasovať súd preto, lebo je tvrdý a krutý?! Nie! Jonáš vedel, že Boh je milostivý, plný zlutovania, zhovievavý a bohatý v доброте, že necháva ohlasovať súd, pretože chce ľudí omilostiť, ak sa obrátia, nie preto, že by mal radosť z toho, ako ich rozdrví na kašu! Tomu hovorím prorok. Toto presvedčenie by mali mať moderní „proroci“ a kazatelia evanjelia. Ale žiaľ, nie je to tak. Mám dojem, že iba nemnohí to vedia a ešte menej je ich o tom presvedčených! Moderné kresťanstvo si jednoducho nespája Božie ohlasovanie súdu s Jeho milosťou a milosrdenstvom. Ale súd a milosť neoddeliteľne patria k sebe.

Presvedčenie tohto proroka bolo: Boh necháva ohlasovať súd preto, lebo je milostivý, lútostivý, zhovievavý a bohatý v доброте a pretože ho bolí každé zlo. Rozumiete Bohu a Jeho zámeru?

Zaujímavý je tiež fakt, že Jonáš bol na tom úplne inak, ako mnohí dnes. Jonáš pokladal Boha za nespravodlivého, pretože nevykonával súd. Dnes vládne opačná mienka. Ľudia hovoria o nespravodlivom a krutom Bohu, keď čítajú, že Boh hrozí súdom alebo keď vidia, ako Boh vykonáva súd. Aj tu môžeme vidieť Boží problém. Nezáleží na tom, čo robí, ľudia ho považujú za nespravodlivého. Ale Boh je spravodlivý! Je plný lásky. Má súcitiť s ľuďmi a chce, aby sa obrátili. Preto necháva ohlasovať súd.

Keď kráľ a obyvatelia Ninive hľadali do tváre Božiemu rozsudku a trestu, nikto im nemusel hovoriť, že môžu prosieť o milosť – ich viera, že sú stratení a idú v ústrety svojmu koncu, ich sama priviedla na kolená! Nevedeli nič o tom, či je Boh milostivý alebo nie, ale činili úprimné pokánie, boli pripravení zmeniť sa a úpenlivo prosili o milosť – a Boh bol k nim milostivý.

Väčšina „moderných kazateľov“, zdá sa, je spokojná s tým, keď poslucháči vezmú na vedomie Božiu milosť, alebo keď veria, že Boh je milostivý. Ale čo z toho? Boh nechce iba to, aby sme verili, že je milostivý. On chce, aby sme urobili to, čo urobili ľudia v Ninive! Aby sme sa obrátili! Čo je vlastne cieľom našich „kresťanských akcií“? Chceme čo možno najväčšiemu počtu ľudí vysvetliť, že Boh existuje a že je milostivý? Alebo chceme, aby sa obrátili a žili v súlade s Božou vôľou? Bol som hosťujúcim rečníkom na stovkách akcií skoro vo všetkých cirkevných kruhoch a takmer nikdy som u organizátorov nepostrehol vedomie týchto biblických súvislostí. Väčšina chcela iba baviť ľudí na kresťanský spôsob, mnohí si dávajú za cieľ, aby ľudia verili, že Boh je milostivý, ale veľmi málo z nich pozná pravé Božie poslanstvo evanjelia! Nie je už temer nikde zvestované tak, aby to v srdciach poslucháčov vzbudilo túžbu po milosti a vedomie jej nevyhnutnosti! Alebo ste už niekde počuli, ako ľudia zo srdca volajú: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“?

V mnohých zboroch sa prorokuje a očakáva prebudenie, ale aké prebudenie by to malo byť, keď ľudia nie sú vedení k rozhodnému obráteniu? Čo má spoločnosť z toho, keď budú

všetci väzni „verit“, že guvernér je milostivý, ak sa neobrátia a nebudú žiť nový život podľa práva a zákona? Nemá z toho vôbec nič!

Ako by sme sa tešili, keby stovky ľudí odrazu zo srdca volali: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ a Boh by odpovedal mocným „vyliatím Ducha“... Z celého sveta by sa zišli „kresťanské filmové tímy“ a nakrúcali by prebudenie. Ale na pravé prebudenie môžeme dlho čakať, keď ľuďom zamlčujeme Boží súd a trest. Kto ľuďom iba hovorí, že Boh je láska a že je milostivý, ten v nich dosiahne toto myslenie: „Aha, tak teda môžem zostať taký, aký som.“ To si všimol už Izaiáš! Preto hovorí, že keď zvestuješ bezbožnému milosť, pokračuje ďalej tak ako predtým. Izaiáš bol presvedčený o tom, že Boh je v práve, keď necháva ohlasovať súd a že je to dôležitá súčasť procesu, pri ktorom sa človek môže obrátiť. Ja sám som to zažil na stovkách akcií. Raz som jednému mladému mužovi povedal: „Ježiš ťa miluje!“ On mi na to odpovedal: „Veď aj som skvelý chlap!“ Pomaly som začal premýšľať o tom, čo vlastne dosahujeme takým spôsobom zvestovania? V každom prípade to nie je rozhodná a dôsledná náprava, akú Boh očakáva – a už vôbec to nie sú tí svätí ľudia, akých si Boh praje! Kde v Biblii je napísané, že Boh je spokojný s tým, keď človek verí, že Boh existuje alebo keď vysloví modlitbu odovzdania? Boh jasne vyjadril, čo chce:

„Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie.“ (1Tes 4,3)

„A sám Boh pokoja nech vás celých posväťí a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho nepoškvrneného ducha, dušu i telo bez úhony.“ (1Tes 5,23)

„No rovnako ako je svätý ten, čo vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní. Veď je napísané: Buďte svätí, lebo ja som svätý. A ak vzývate ako Otca toho, čo súdi nestranne každého podľa jeho skutkov, žite v bázni počas svojho pobytu v cudzine.“ (1Pt 1,15–17)

Dnes sa evanjelium zvestuje tak, ako keby v ňom šlo len o Božiu milosť a lásku. Ale Božie evanjelium vyžaduje poslušnosť a vedie priamo k posväteniu. Je jedno, čo kto vie o Bohu. Ak nežije vo svätej poslušnosti Bohu a jeho evanjeliu, potom je to s ním čierne. Tak sa vyjadruje Boh!

„...keď sa z neba zjaví Pán Ježiš s anjelmi svojej moci, aby v plameni ohňa trestal tých, čo nepoznajú Boha, ako aj tých, čo sú neposlušní evanjeliu nášho Pána Ježiša.“ (2Tes 1,7–8)

Evanjelium vyžaduje poslušnosť! Kto nechce byť Bohu vo všetkom poslušný, ten môže hovoriť o milosti a Duchu, ako dlho len chce, ale Ducha Svätého tým nezíska, pretože nejde o to, či máš Ducha Svätého, ale o to, že On má teba! On ťa chce viesť v plnom súlade s Božími cieľmi, hodnotami, prioritami a motívami. Duch Svätý bude daný len tým, ktorí chcú byť poslušní Bohu.

„A my sme svedkami týchto udalostí aj Duch Svätý, ktorého dal Boh tým, čo ho poslúchajú. Keď to počuli, zúrili a chceli ich zahubiť.“ (Sk 5,32–33)

Beda ti, keď prídeš s výzvou poslúchať k tým, ktorí sa oddávajú náboženským ilúziám o Bohu a milosti! Vtedy chceli zabiť Ježiša, ktorý požadoval poslušnosť Bohu, chceli zabiť aj učeníkov, ktorí vyžadovali to isté, a dodnes si tým získate veľmi málo priateľov. Ale skutočnosť je rovnaká! Musíme sa konečne prebudiť a vidieť, že k milosti patrí Boží súd! Súdom sa Boh snaží priviesť ľudí k tomu, aby úprimne hľadali milosť!

Teraz premýšľajte: Keby mal Boh záľubenie v tom, že zničí Ninive, prečo by tam potom posielal nejakého proroka? Mohol by hneď zoslať oheň z neba! Ale Boh nemá záľubu v smrti bezbožníka – preto posielal proroka, lebo chce, aby sa ľudia obrátili a dôsledne sa zmenili.

Boh predsa pozná sebecké, spurné a samospravodlivé ľudské srdce. On vie, ako niečo dosiahne a ako nie.

„Keď svoje súdy vykonáš na zemi, obyvatelia sveta sa priúčajú spravodlivosti. Keď sa však bezbožnému preukáže milosť, nepriučí sa spravodlivosti, v krajine čestných bude konať zvrátane, neuvidí Hospodinovú vznešenosť.“ (Iz 26,9–10)

Biblia to hovorí jasne. Chceme byť dnes múdrejší ako Boh? Myslíme si, že môžeme priviesť hriešnikov k posväteniu života, keď im kážeme jednostrannú lásku a Božiu milosť? Tým u väčšiny dosiahneme to, že vezmú na vedomie, že Boh je milostivý a s falošnou istotou sa domnievajú, že môžu ďalej hrešiť, „pretože ak Boh naozaj je, potom bude ku mne určite milostivý, keď sa raz pred neho postavím, takže môžem pokojne aj ďalej hrešiť ...“ Možno tým dosiahneme tiež to, že ľudia naozaj uveria, že Boh existuje a že je plný lásky. Ale tomu verí aj satan! Tomu verili aj Adam a Eva! Oni vedeli lepšie ako všetci ostatní ľudia, že Boh je láska, ale samotná vedomosť ich nezachránila! Keby sme sa dnes mohli spýtať Adama a Evy, možno by nám povedali, že s evolúciou je to nezmysel a že Boh je plný lásky – ale že to ich nezachránilo! Aj dnes veľa ľudí vie množstvo vecí o Bohu, možno majú aj nejakú „duchovnú službu“, ale nechcú opustiť svoju samospravodlivú sebarealizáciu a skryté hriechy, a tak idú ako nekajúci do zahynutia!

Dnes máme v zboroch mnoho falošných hodnôt a priorít. Je správne, že máme evanjeliom zasiahnuť čo najviac ľudí. Ale prvá otázka je takáto: Je zvestované Božie evanjelium, alebo drží poštár list prepísal? A po druhé, musíme sa sami seba pýtať: Čo hľadá Boh? Kvalitu alebo kvantitu? **Tým, že Boh zachránil pri potope iba samotnú rodinu Noacha, ukázal, že jeden spravodlivý mu je milší ako celé pokolenie nespravodlivých!** Tiež máte radšej jedného človeka, ktorý vás miluje, ako tisíce tých, ktorí vami pohrdajú?

Kto berie Bibliu vážne, jasne vidí, že Božie evanjelium je obšiahlejšie ako to, čo sa dnes na mnohých miestach zvestuje. Biblické evanjelium zvestuje ukrižovaného a vzkrieseného Krista

a odpustenie hriechov, ... ale začína svätým a spravodlivým Bohom – od neho by mal posol evanjelia prichádzať a od neho by mal mať aj poslanstvo! A poslanstvo evanjelia obsahuje Boží súd, Jeho morálne prikázania, Boží zákon. Zvestuje spravodlivý trest a až na tomto pozadí je Ježišov kríž zaujímavý! Až teraz má požiadavka obrátenia, poslušnosti Bohu a posvätenia života logiku. Kto to nechce prijať, ten nemôže byť omilostený a moderné jednostranné chlácholenie o láske a milosti ho povedú iba do náboženskej kresťanskej ilúzie. Vypočujte si predsa, čo sa dnes káže! Vedome sa vynecháva všetok obsah, ktorý by mohol byť v rozpore s humanizmom zameraným na dobré pocity. Boh pred tým varuje:

„Duch však výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridávať bludným duchom a náuk demonov pre pokryectvo luhárov, ktorých svedomie má na sebe vypálený znak.“ (1Tim 4,1–2)

„Príde totiž čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku, ale podľa vlastných žiadostí sa budú zháňať za učiteľmi, aby im štekli uši.“ (2Tim 4,3)

Aj diabol má doktorát z teológie a vyučuje o Biblii a kázaní – a jeho veľvyslanci sa medzitým stali celosvetovo uznávanými kazateľmi a „hviezdami“! Satan nemá žiadny problém s tým, aby všetci ľudia verili, že Boh existuje a že je plný milosti a lásky! Keď naďalej realizujú sami seba namiesto toho, aby sami seba zapierali, a keď ďalej rozhodujú sami pre seba, čo je hriech a čo nie, namiesto toho, aby sa nechali posväcovať, je pre satana všetko v najlepšom poriadku! Potom môžeme pokračovať vo svojich „kresťanských akciách“ a veselo si spievať naše pesničky – ale prichádzajúcemu súdu neunikneme! Satan to vie veľmi presne, ale mnohí „kresťania“ tomu odmietajú veriť.

Ale pretože Boh je milostivý, necháva oznámiť súd. Chce, aby sa ľudia naozaj obrátili a žili spravodlivý a svätý život. Čo by si urobil s poštárom, ktorý prepíše tvoje listy skôr, ako ich doručí?

Čo podľa teba urobí Boh s „poslami“ evanjelia, ktorí jeho posolstvo prekrúcajú, niektoré časti vynechajú, nové pridajú...?

„Ak niekto k tomu niečo pridá, tomu Boh pridá rany opísané v tejto knihe. A ak niekto uberie zo slov proroctva tejto knihy, tomu Boh odníme jeho podiel zo stromu života a miesta vo svätom meste, ako sa o nich píše v tejto knihe.“ (Zj 22,18–19)

Je načase, aby sme sa v cirkvách a biblických kurzoch venovali aj tejto téme. Ľudia sa musia dozvedieť, že Boh je absolútne spravodlivý a že každý dostane svoju spravodlivú odmenu v dobrom aj v zlom.

Neviem, či si všetci uvedomujeme, že Boh to myslí vážne. Tu nejde len o život a smrť, ale o večný život a večnú smrť! Boh chce, aby jeho poslovia zvestovali jeho slová tak, ako On chce, vrátane obsahu, ktorý Boh chce mať zvestovaný.

Len tak mimochodom: Ninive o cca 100 rokov neskôr zaniklo záhadným spôsobom. Nasledovníci nebrali vážne napravenú generáciu a ani u obrátených nevydržalo ich rozhodnutie, a tak Ninive pomaly, ale isto znova odpadlo od Boha. Zánik sa odohral takým spôsobom, že sa naozaj vnucuje myšlienka Božieho zásahu. Po prvé, Ninive bolo obklúčené nepriateľom. Zároveň vypukol v meste veľký požiar a nato pršalo tak silno, že mestské hradby povolili a zrútili sa, takže nepriatelia mohli preniknúť do mesta a zničiť všetko, čo nezničili oheň a povodeň. O tom sa nepíše v Biblii, ale v historických učebniciach dejepisu. Aj tu vidíme: Boh je zhovievavý a milostivý, ale to nič nemení na skutočnosti, že u neho existujú hranice a odpadnutie má svoje dôsledky.

ČO ZNEMOŽŇUJE UDELIŤ MILOST'

KAPITOLA 22

Božia milosť sa usiluje o to, aby náš život skrz-naskrz posvätila. Človek môže byť aj pred svetským súdom omilostený iba vtedy, keď chce dobrovoľne a z presvedčenia zmeniť veci, za ktoré bol odsúdený. Ak však:

- veci, za ktoré bol odsúdený, neuznáva ako porušenie zákona hodné trestu,
- svoj trest pokladá za neprimeraný,

potom nemôže byť omilostený. Zostáva pod rozsudkom a trest bude vykonaný, bez ohľadu na to, ako to vidí on.

Príklad: V Amerike dodnes existuje trest smrti a kompetentnou osobou na udeľovanie milosti v jednotlivých štátoch je guvernér. Pred nejakým časom sa do novinových titulkov na celom svete dostal jeden zaujímavý prípad. Niekoľkonásobný vrah a vodca gangu mal byť popravený. Proti jeho poprave demonštrovali stovky ľudí. Tento odsúdený začal totiž vo väzení písať knihy pre deti – a to s veľkým úspechom! Keď nastal deň jeho popravy, fanúšikovia argumentovali: „Ako je možné, že taký nadaný spisovateľ nedostal milosť?“ Arnold Schwarzenegger, tamojší guvernér, sa k tomu musel vyjadrovať pred kamerami

a povedal niečo v tomto zmysle: „Ja by som mu rád udelil milosť, ale jeho postoj mi to znemožňuje – on neuznáva svoju vinu! Hovorí, že na jeho vývoji a skutkoch má vinu spoločnosť!“ Tu vidíme dilemu! Guvernér mu chce dať milosť, ale postoj vinníka, ktorý neuznáva svoju vinu, znemožňuje omilostenie. Schwarzeneggrova dilema nám ukazuje na Božiu dilemu. Boh chce byť milostivý ku každému človeku, preto necháva ohlasovať súd. Kto však zostáva v samospravodlivosti a nekajúcnosti, ten Bohu znemožňuje, aby mu udelil milosť. Taký človek pôjde do zahynutia napriek tomu, že Boh je láska a je plný milosti – a trpel na kríži! V tom vidíme:

**Náš samospravodlivý a nekajúcný postoj
Bohu znemožňuje, aby bol k nám milostivý.**

Boh bude milostivý, keď sa človek v pokání obráti.

Pozrime na sa Sodomu a Gomoru. Aj v týchto mestách prekvitala do neba volajúca hriechnosť. Boh preto vyslal poslov a nechal ohlásiť súd. Ale na rozdiel od Ninive nebrali v týchto mestách Boží rozsudok vážne. A čo sa stalo? Boh súdil mestá ohňom a sírrou. Môžeme tu pozorovať nasledujúce:

Boh je milostivý a chce dať milosť.

**Je však Božou povinnosťou vykonať spravodlivý
rozsudok na tých, ktorí sa nechcú obrátiť.**

To sa musel naučiť Abrahám – že Boh je spravodlivý aj vtedy, keď vykonáva súd. Abrahám chcel s Bohom vyjednávať. Boh mal ušetriť mestá, ak sa tam nájde 20 spravodlivých, potom 10, ... Boh mu sľúbil, že mestá ušetrí, ak sa tam nájde niekoľko spravodlivých, pretože Boh by nesúdil nespravodlivo! Ale Boh už vedel, že aj samotného Lóta bude musieť priam „prinútiť“ k záchrane

a že tieto mestá sa nedajú zachrániť! Boh zničil mestá ohňom a sírou. Ešte dnes sa na mieste, kde stála Sodoma, dá v pôde nájsť síra. **Abrahám sa tým naučil, že Boh nie je nespravodlivý, keď vykonáva súd. To isté sa musíme dnes naučiť aj my.**

Rovnaké to bolo, keď Boh súdil celé ľudstvo potopou. Aj v tomto prípade varoval pred hroziacim súdom a volal ľudí k pokániu, ale oni neverili ohlasovanému Božiemu slovu a hroziacemu súdu a odkopli svoju jedinu možnosť omilostenia a záchrany. Potom prišiel ohlásený Boží súd a zachvátil všetkých!

Môžeme to pozorovať aj na izraelskom národe v otroctve a na tom, ako Boh zaobchádzal s faraónom. Vždy znova ho napomína, a faraón stále viac zatvrdzuje svoje srdce. Božie súdy sú ohlásené, no on nepovoľuje. Sú čoraz tvrdšie, ale faraón si nedá povedať. Boh vtedy povedal:

„Hospodin povedal Mojžišovi: Včasráno predstúp pred faraóna a povedz mu: Toto hovorí Hospodin, Boh Hebrejov: Prepust' môj ľud, aby mi slúžil, lebo teraz zošlem na teba, na tvojich služobníkov aj na tvoj ľud všetky pohromy, aby si poznal, že na celej zemi niet nikoho, ako som ja. Už vtedy, keď som vystrel svoju ruku, aby som teba i tvoj ľud trestal morom, mohol som ťa odstrániť zo zeme. Zachoval som ťa však len preto, aby som na tebe mohol ukázať svoju moc a po celej zemi sa rozprávalo o mojom mene.“ (Ex 9,13–16)

Boh tu hovorí, že už dávno mal právo vyhladiť faraóna a celý jeho ľud! Ale on chcel všetkým ľuďom ukázať, že to nie je to, čo si praje. Ľudia by mali poznať, aký je Boh zhovievavý a trpezlivý! My ľudia musíme pochopiť, že Boh nie je krutý, ale že to my sme zatvrdení ako spomínaný faraón!

To, čo nás pri čítaní udivuje, je naozaj skutočnosť, že Boh je taký zhovievavý! Žiadny človek na svete by s faraónom nemal takú trpezlivosť, keby bol na Božom mieste. Boh tiež vysvetľuje, prečo je taký zhovievavý. Lebo chce, aby ľudia pochopili, aký v skutočnosti je. Nemá záľubu v smrti bezbožníka! Boh nie je ne-

spravodlivý, keď súdi, to vidíme úplne jasne vo všetkých príbehoch Starej zmluvy, ak sme im správne porozumeli!

Mnohých zarážajú výroky Biblie, to, že Boh zatvrdil srdce faraóna. Ale aj tomu by sme mali porozumieť. Otázkou predsa je: „Ako Boh zatvrdil srdce faraóna?“ Najprv si musíme všimnúť, že pri prvých ranách je jasne napísané, že faraón sám zatvrdil svoje srdce. Až pri ďalších ranách čítame, že Boh zatvrdil srdce faraóna. Ako tomu máme teda rozumieť? Je to jednoduché. Faraón si sám zatvrdil srdce voči Bohu a s každým ďalším Božím ohlásením súdu sa jeho srdce stávalo ešte tvrdším. Chcem to prirovnať k jednej smutnej príhode. Sedel som pred istým človekom, ktorý sám o sebe tvrdil, že je úplne bezcenný. Skúšal som mu vysvetliť, že pre Boha je veľmi cenný, ale on to rozhodne odmietal. Skúšal som to ďalej, ale pri každom ďalšom pokuse bol tvrdší a agresívnejší. Problémom nebola tá dobrá správa. On sa však čím ďalej viac zatvrdzoval. Tak to bolo aj s faraónom. Rozhodol sa nepriať Boha a s každým ďalším dobre mieneným pokusom dosiahol Boh iba opak. V tomto zmysle „Boh zatvrdil srdce faraóna“, ale nie tak, že by bol faraónom manipuloval pomocou nejakých nadprirodzených síl. Faraón zažil jeden súd za druhým, no vždy znova to ignoroval a potláčal. To nemohlo dopadnúť dobre!

Aj dnešný svet ide v ústrety svojmu súdu. Moje osobné pozorovanie a interpretácia je, že Božie súdy už na svete prebiehajú, ale v každom prípade je jasne ohlásený Boží posledný súd. Peter napísal:

*„To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem **pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí**. To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Pánov deň príde ako zloděj. Vtedy sa nebesá s rachotom pomínú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené. **Keď sa toto***

všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v páľave?! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, usilujte sa, aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bezúhonných v pokoji. A zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spásu.“ (2Pt 3,7–15)

Nedá sa to povedať jasnejšie! Boh je zhovievavý, milostivý, nechce, aby niekto zahynul, chce nás zachrániť. Ale rozsudok je vyslovený a súd bude vykonaný na tých, ktorí sa nechcú obrátiť a prijať svätý život. Pri tom všetkom je Boh spravodlivý a robí to, čo je dobré a správne.

Malá poznámka na okraj: Stále počúvam slová „pozitívny“ a „negatívny“. Mnohí ľudia delia biblické ohlásenia a výroky do týchto dvoch kategórií. Mne sa však tieto označenia zdajú zavádzajúce. Boží súd, oheň z neba alebo povodne sa pokladajú za „negatívne“ správy. Božie požehnania za pozitívne. Ale to nie je správne. Biblia nerozdeľuje na pozitívne a negatívne, ale na lož a pravdu, na dobro a zlo, na správne a nesprávne. Keď človek hovorí, že Božie súdy sú negatívnymi správami, niekto by to mohol pochopiť tak, že sú zlé a nesprávne. Tým je Boh obvinený z nespravodlivosti. Ale to nie je tak. Tieto správy o súde sú dobrými správami. Je absolútne správne, aby Boh vykonal tieto súdy. Sú to pozitívne správy! Pomysli len na nejakého mučeného človeka, ktorý je oslobodený potom, ako polícia zastrelila jeho trýzniteľa. Pre neho je správa o smrti tyrana dobrou správou, nie zlou! Je to úspech polície a malo by sa jej poďakovať! Mnohí ľudia Bohu absolútne krivdia, keď mu za jeho súdy neďakujú. Božie súdy sú správne a dobré a prispievajú k dobru na svete. Sú absolútne pozitívne a mali by sa ohlasovať ako radostná správa! Práve som čítal v správach, že v Miami bol zastrelený muž, ktorý priamo na ulici napadol iného muža a snažil sa mu zjesť tvár! Dvaja privolaní policajti ho niekoľkokrát vyzvali, aby s tým prestal, ale on sa

zahryzol do svojej obete. Komu sa pri tomto prípade neulavilo, keď ho polícia zastrelila, tomu nepomôžem ani ja! Presne v tom zmysle sa nám môže ulaviť, keď Boh vykonáva svoje súdy. On vidí zlo a zvrátenosť a keď zasahuje súdom, malo by to v nás vyvolať vďaku a pocit upokojenia.

To, čomu dnes už nikto nechce veriť, je oznámené v celej Biblii: Božím právom a povinnosťou je vykonať spravodlivý súd na tých, ktorí sa nechcú dôsledne obrátiť – a nám by to malo priniešť úľavu, nie z nás urobiť Božích protivníkov!

Keď Boh vykonáva súd, vždy je to aj varovanie a výzva pre ostatných, aby sa obrátili. Žiaľ, je to tak, že nič iné na svete nás, zatvrdených ľudí, neprivedie k pokániu, iba Božie súdy. Prorocký evanjelista Izaiáš vedel, na akom základe zvestuje evanjelium. Modlil sa:

„Keď svoje súdy vykonáš na zemi, obyvatelia sa priúčajú spravodlivosťi.“ (Iz 26,9)

Od evanjelia nemôžeme oddeliť Boží súd. Je Božím právom a povinnosťou zvestovať súd a aj ho vykonávať. Robí to, lebo je milostivý a preto, aby sme sa my ľudia obrátili.

Prečítaj si niekedy biblickú knihu Náreký proroka Jeremiáša, tam sa táto skutočnosť odráža na každej strane a v každej kapitole. Ale tejto časti Biblie dnes už nechce nikto veriť. Boh vykonával súd nad Izraelom a prorok Jeremiáš nepochyboval o tom, kto ho vykonáva!

„Pán nelútostne pohltí nivy Jákoba...“ (Nár 2,2)

Táto katastrofa neprišla náhodou, ale od Boha osobne. Už tu by sa väčšina „kazateľov“ desila povedať pravdu. Jeremiáš s tým však nemal žiadny problém! Jeho obraz Boha sa nezačínal otriasť kvôli tomuto nekompromisnému súdu. Vedel, že Boh koná správne! Alebo konal Boh neprávom? Nie, jedno bolo isté:

„Hospodin je spravodlivý, lebo som sa vzoprela jeho slovu.“ (Nár 1,18)

Keď Boh vykonáva súd, niet pochýb o jeho spravodlivosti. Keď Boh koná súd, človek rozpoznáva svoje hriechy. Nespravodlivý nebol Boh, to ľudia vzdorovali jeho slovám.

Až keď všetko ľahlo popolom, chceli uznať, že falošní proroci ich viedli do bludu.

„Tvoji proroci ti vo videniach predpovedali márnosť a hlúposť, neodkrývali tvoju vinu, aby zmenili tvoj údel. Oznamovali ti veštbý, samý klam a zvod.“ (Nár 2,14)

Tu jasne vidíme, že keď sa zvestuje Božie slovo, odhaľuje sa vina, a to preto, aby sa mohla dať do poriadku, nie aby sa ututlala pod plášťom lásky a milosti, ako to zvestujú falošní proroci! A pretože ľudia sa nechali ukolísať do falošnej istoty a nechceli opustiť svoje hriechy, prišlo to, čo muselo prísť.

„Hospodin vykonal, čo si zaumienil. Uskutočnil, čo hovoril, čo prikázal už za pradávnych dní. Ničil bez súcitu...“ (Nár 2,17)

Aký záver urobil prorok Jeremiáš zo zničenia celej zeme? Niečo v tom zmysle, že Boh je nemilosrdný? Nie! Boh ničil bez súcitu, no pre Jeremiáša to nie je v žiadnom rozpore s tým, že Boh je milostivý! Opak je pravdou.

„...na toto budem čakať: Na prejavy Hospodínovej milosti, že neprestávajú, že sa nekončia dôkazy jeho zľutovania.“ (Nár 3,22) „Ak zarmúti, zľutuje sa vo svojej veľkej láske, pretože neponižuje a nezarmucuje ľudských synov z rozmaru.“ (Nár 3,32–33)

Pozri sa, ako Jeremiáš obhajuje pred ľudskými žalobami Boha súdiaceho bez súcitu! Boh vykonáva súdy tak, aby sa ostatní prebudili. V tom môžeme vidieť, že Boh vo svojej milosti usiluje

o obrátenie ľudí! Božie súdy sú dobré, správne a dôležité. Majú sa nimi prebudíť ďalší a prísť k obráteniu. Vidíte Božiu milosť, aj keď vykonáva súd? Keby Boh nebol milostivý, jednoducho by sa vysporiadal so všetkým naraz, ale pretože je milostivý, vykonáva vždy „iba“ časť súdu, aby sa ostatní prebudili a obrátili. Väčšina ľudí si to však takto nespája. Mnohí si myslia, že v Biblii sú prezentované dva rôzne obrazy Boha, ktoré sa vzájomne vylučujú. Ale nie je to tak! Nie je pravda, že v Starej zmluve pôsobí nejaký pomstychtivý Boh a v Novej zmluve zasa Boh lásky. Práve v Novej zmluve sú zapísané tie najtvrdšie hrozby trestu! Práve v Starej zmluve Boh hovorí: „Nemám záľubu v smrti bezbožníka...“ Nejde o dva rozdielne obrazy Boha, ale o jasnú líniu jedného Boha. On je láska, chce dobro a správne veci pre všetkých a vyžaduje to aj od nás! Kto robí dobre a správne, tomu je zaslúbená večná odmena a požehnanie. Kto však hreší, ten bude musieť niesť trest a prekatie.

Pre Jeremiáša nebol žiadny problém dať si do súvislosti Boží súd s Božou milosťou. Boh bez súcitu ničil, pretože to bolo jeho právo a povinnosť a pretože ten súd bol dobrý, správny a dôležitý – Boh nechal ľudí (ktorí si mimochodom nezaslúžili, aby boli ušetrení) napospas. Boh ich nešetril preto, že by si to zaslúžili, ale preto, lebo je milostivý! Preto prorok Jeremiáš ohlasuje:

„Na čo sa môže sťažovať živý človek? Leda tak každý na svoj hriech. Preskúmajme a preverme naše cesty a vráťme sa k Hospodínovi! Pozdvihnime srdcia na dlaniach k Bohu na nebesiach! My sme sa spreneverili a boli sme spurní...“ (Nár 3,39–42)

Boh vykonáva svoj súd preto, aby sme sa my, ktorí sme zostali nažive, prebudili a obrátili sa k nemu! Je to zákerná démonská lož, že Boh vo svojej láske neohlasuje ani nevykonáva súd – naopak, ohlásený a vykonaný súd je spravodlivý a primeraný prosť triedok na to, aby ním Boh upozornil na svoju milosť.

PREDPOKLADY OMILOSTENIA

KAPITOLA 23

Teraz sa pozrime, čo sa musí v ľuďoch stať, aby vôbec mohli byť omilostení. Vinník musí:

- po prvé uznať konkrétnu vinu, ktorú spôsobil,
- po druhé musí akceptovať trest ako spravodlivý,
- po tretie musí jasne a presvedčivo ukázať, že sa polepšuje!

Bez týchto troch predpokladov sudca nesmie udeliť milosť. Jeremiaš videl súd práve tak. Videl vinu svojho ľudu, jasne povedal, že trest je spravodlivý a volal ľudí k pokániu.

Ako to s tými tromi bodmi vyzerá u teba? Uznávaš svoju vinu? Si presvedčený o tom, že si zaslúžiš večný trest? Chceš sa dobrovoľne a z presvedčenia polepšiť?

Uznávaš, že Boh nemôže akceptovať napr. urážanie druhého človeka? Ježiš povedal:

„...každý, kto sa hnevá na brata, musí ísť pred súd... Kto by povedal: Blázon, musí ísť do ohnivého pekla.“ (Mt 5,22)

Je Boh vo твоjich očiach malicherný? Myslíš si, že Ježiš tu neprimerane preháňa?! Si toho názoru, že Ježiš je tu príliš tvrdý

a krutý? Opak je pravdou. To my sme tí, ktorí nepoznajú mieru, sú tvrdí a krutí, keď urážajú druhých! Zdráhame sa stelesňovať a žiť Božiu svätosť. Sme bezuzdní a samospravodliví, ale Boh sa nikdy neodchýli od svojej svätosti a spravodlivosti. Len sa pozrite, koľko ľudia boli psychicky zničení, pretože im niekto povedal: „Ty si nula!“ Koľko utrpenia sme na ľudí priviedli – iba svojimi slovami. Hovoríme: „To je len zábava!“ Koľko ľudí, ktorí si hovoria kresťania, pozerá oplzlé alebo brutálne filmy a hovoria: „Veď je to len film...“ U Boha neexistuje žiadne „len“. Izaiáš ohlásil, kto nakoniec naozaj bude s Bohom:

„Ten, kto kráča podľa spravodlivosti a hovorí úprimne, odmieta zisk z útlaku, kto odmieta rukami sa dotknúť úplatku, zapcháva si uši, aby nepočul o krvi a zatvára si oči, aby nevidel zlo...“ (Iz 33,15)

Ako radi sa dnes dívame na zlo! Celé skupiny mládeže chodia do kina a otvárajú svoje oči aj uši dokorán, keď ide o vraždy, zabíjanie, smilstvo a slovnú špinu. Hovoria: „To je predsa iba film!“ Ale čo si o tom myslí Boh? Tu ide herec s herečkou do postele... je to len film, ale oni to robia naozaj, pred kamerou, aby dostali tvoje peniaze. To je prostitúcia! A my to podporujeme! Počúvame piesne, ktoré sa vôbec nezlučujú s Božím pohľadom na vec a hovoríme: „To je iba pieseň!“ Vždy je to „iba“ niečo, ale u Boha nie je žiadne „iba“. Dívame sa na filmy, v ktorých sú ľudia odstrelení a zmasakrovaní, a potom ideme na bohoslužbu? Jakub hovorí:

„...či nevíete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvom proti Bohu? Kto teda chce byť priateľom sveta, prejavuje sa ako nepriateľ Boha.“ (Jk 4,4)

„Netáhajte cudzie jarmo s neveriacimi! Veď čo má spravodlivosť spoločné s nepravdou a aké spoločenstvo má svetlo s tmou? A aký je súlad Krista s Belialom a aký má podiel veriaci s neveriacimi? Ako patrí k sebe Boží chrám a modly? My sme predsa chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem v nich prebývať a medzi nimi prechádzať sa a budem ich Bohom a oni

budú mojím ľuďom. Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa, hovorí Pán, nečistého sa nedotýkajte a ja vás prijem a budem vám Otcom a vy mi budete synmi a dcérami, hovorí všemohúci Pán. Milovaní, keďže máme takéto prisľúbenia, očistíme sa od všetkých škvrn tela i ducha a v Božej bázni završíme svoje posvätenie.“ (2Kor 6,14 – 7,1)

Božie zaslúbenie je jasné a zreteľné. Boh nás chce prijať a byť naším Otcom, ale za predpokladu, že sa dôsledne odvrátíme od všetkého svetského, s úmyslom v Božej bázni uvádzať svätosť v skutok! Mnohé moderné „stratégie budovania cirkvi“ dnes hovoria pravý opak. O posvätení sa už nehovorí, ale o tom, ako môže človek zapadnúť do sveta. Existujú dokonca cirkvi, ktoré premietajú filmy, v ktorých je sex, aby sa s ľuďmi dostali do rozhovoru o „láske“.

ZÁMER MILOSTI

KAPITOLA 24

Omilostený môže byť iba ten,

**kto uznáva svoju vinu,
kto prijíma svoj trest ako spravodlivý
a chce sa dobrovoľne a z presvedčenia zmeniť.**

Keď sú splnené tieto 3 body, potom sa milostivý sudca už nepozera na rozsudok a trest, ale:

Milosť sa díva na to, čo môže z vinníka urobiť – totiž lepšieho človeka.

Pravá Božia milosť neposkytuje žiadny priestor na ďalšie hrešenie v myšlienkach, slovách alebo skutkoch. Kto si to myslí, ten žije v ilúzii o Božej milosti a kto to učí, ten je bludár! Božia milosť z nás chce urobiť svätých ľudí.

„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej nepravosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré

skutky. Toto hovor, takto napomínaj a karhaj so všetkou naliehavosťou.“
(Tít 2,11–15)

Tieto výroky si prečítajte niekoľkokrát, aby ste pochopili ich hĺbku. Božia milosť nás nenecháva takých, akí sme, ale nás vychováva! Keď človek pestuje ruže, zušľachtuje ich. Boh nás chce posvätiť, chce nás zušľachtiť. Keď nás naplní celá Božia plnosť, nie je už žiadny priestor na bezbožnosť. Všetkým, čo Boh koná, sa snaží o to:

„...aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou.“ (Ef 3,19)

Ako sme už čítali v 1. Petrovom liste 3,18, Božím zámerom z milosti je, aby sme znova prišli k Bohu a potom sa celým životom zamerali na Neho!

PODMIENEČNÉ PREPUSTENIE

KAPITOLA 25

Nasledujúce body zostávajú v modernej teológii takmer nepovšimnuté: Keď je odsúdený páchatel prepustený na základe udelenia milosti, hoci patrí do väzenia, potom nie je prepustený bezpodmienečne, ale pod podmienkou! Pre človeka v podmienke **zostáva rozsudok** a samozrejme, aj **zákon štátu, v platnosti**.

Jeden pravdivý príklad: Mal som prax v niekoľkých väzniciach a zoznámil som sa s jedným mužom, ktorý strávil 36 (!) rokov svojho života vo väzení! Raz bol opäť prepustený na podmienku a ukradol v supermarkete škatuľku cigariet. Chytili ho pritom, a pretože bol okrem iného odsúdený aj za krádež, šiel hneď nazad do väzenia, aby si odsedel zvyšok trestu – lebo rozsudok zostáva v platnosti, kým je odsúdený v podmienke!

Pre život z viery musíme bezpodmienečne vziať do úvahy tieto body:

**Rozsudok súdu zostáva pri udelení milosti právoplatný
tak dlho,**

dokiaľ nevyprší lehota podmienky

a

**Zákon určitej krajiny platí počas podmiennečného
prepustenia**

**presne tak ako predtým
a, samozrejme, aj potom.**

Žiadny omilostený nemá počas podmieneného prepustenia slobodu porušovať zákony! Ak to robí, vypadáva z milosti a musí opäť nastúpiť trest, na ktorý bol odsúdený – pretože ten zostáva právoplatný!

V prípade omilostenia sa previnilec dostáva von na podmienku a má teraz príležitosť s pomocou a podporou od štátu žiť život bez porušovania zákona – presne v tom sa musí osvedčiť!

Keď sa omilostený nepreviní a preukáže, že začal nový život, zostane na slobode a po vypršaní podmienky stráca rozsudok platnosť.

To iste platí aj pri Božej milosti. Biblia jednoznačne hovorí o tom, že Boh dáva ľuďom milosť preto, aby z nich urobil svätých ľudí. Od chvíle nášho omilostenia sme prepustení „na podmienku“, aby sme boli posvätení – lebo Boh z nás chce urobiť svätých ľudí pre svoje sväté nebo – tento bod sa dnes často zamlčuje. Ale Božie slovo hovorí:

„Usilujte sa o pokoj so všetkými a o posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ (Heb 12,14)

Nikto neuvidí Pána, ak nežije vo svätosti. Viera v Boha, ktorá nás necháva takými, akí sme, je bezcenná. Kto zneužíva milosť na to, aby naďalej hrešil, mal by si uvedomiť, čo o tom Boh hovorí:

„Veď ak dobrovoľne hrešíme po tom, čo sme poznali pravdu, nemôžeme počítať s nijakou obetou za hriechy, ale iba s hrozným súdom a žiarou ohňa, ktorý strávi odporcov. Ak niekto poruší Mojžišov zákon, zomrie bez milosrdenstva na základe svedectva dvoch alebo troch svedkov. Uvážte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, čo pošliape Božieho Syna, zneváži krv zmlu-

vy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti. Ved' poznáme toho, kto povedal: Mne patrí pomsta, ja odplatím. A inde: Pán bude súdiť svoj ľud. Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.“ (Heb 10,26–31)

Božie slovo je v tomto bode také jasné, ako v každom inom bode. Existujú však ľudia, ktorí všetko prekrúcajú, aby tým mohli ukázať, že Boh to tak nemyslí a že omilostený (či obrátený, znovuzrodený alebo pokrstený v Duchu) môže robiť, čo sa mu zachce a už nemôže ísť do zahynutia. Nie je to bláznivé? Niektorí skutočne tvrdia, že človek sa môže stať aj satanistom, keď je znovuzrodený a ani potom nemôže ísť do zahynutia. Ale to nie je v Biblii! Tu je napísané, že existuje hroznejší trest pre tých, ktorí chcú zneužiť Božiu milosť na hrešenie. Božie slovo je tu úplne jasné! Biblia je napísaná jednoducho a zrozumiteľne, takže človek potrebuje pomoc iného, aby si ju vyložil nesprávne! Čo iné má na myslí apoštol Pavol, keď hovorí:

„...vypadli ste z milosti.“ (Gal 5,4)

Je teda možné vypadnúť z milosti! Človek môže prijať Božiu milosť naprázdno:

„Ako spolupracovníci vás napomíname, aby ste Božiu milosť neprijímali nadarmo.“ (2Kor 6,1)

Dá sa to povedať ešte jasnejšie? Pozri sa, čo píše Ježiš cirkvi do Efezu – teda tým, ktorí dostali milosť:

„Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku. Spomeň si teda, odkiaľ si padol, kajaj sa a konaj prvotné skutky; inak prídem za tebou a ak sa nebudeš kajať, pohnem tvoj svietnik z jeho miesta.“ (Zj 2,4–5)

Títo ľudia dostali milosť, ale opustili svoju prvú lásku, nahradili svoje počiatočné presvedčenie poslušnosť vo všetkom Boha

dobrovoľne a z presvedčenia iným myslením, možno takýmto: „Hm, ja už nemôžem zahynúť, takže môžem pokojne hrešiť...“

To je veľmi zaujímavé. V Skutkoch apoštolov čítame, že Pavol oznámil Efezanom celú Božiu vôľu. Boli teda, čo sa teológie týka, úplne na špičke. Ale biblické vedomosti nikoho nezachránia! Božia výpoveď je zjavná a nesporná. V tej istej kapitole adresuje Ježiš tvrdé slová tým omilosteným, ktorých postoj zvlažnel:

„Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci. Kiežby si bol studený, alebo horúci. Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, vyplujem ťa zo svojich úst.“ (Zj 3,15–16)

Ježiš pozná vaše skutky! Aby ste boli zachránení, nepotrebuje žiadne dobré skutky, ale postoj kajúcnika. Kto však chce pod milosťou zostať taký, aký prišiel, ten počuje úplne jasne, čo Ježiš hovorí: „Z vás vlažných mi je na vracanie!“ Zasiahne nás to? Alebo necháme Ježiša hovoriť a uvelebíme sa vo svojich teologických ilúziách? Boh nám odkazuje, čo má život pod milosťou spoločné so skutkami:

„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky. Toto hovor, takto napomínaj a karhaj so všetkou naliehavosťou.“ (Tit 2,11–15)

Pod milosťou sa máme stať ľuďmi, ktorí dobrovoľne a z presvedčenia konajú dobré skutky. Na to kladie Boh enormný dôraz! To má Títus vyučovať. Prostredníctvom Jakuba nám Boh odkazuje:

„Čo osoží, bratia moji, ak niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Či ho môže taká viera spasit?“ (Jk 2,14)

Taká „viera“ nie je nič viac, ako vziať biblické pravdy na vedomie, a pritom chcieť potajomky ďalej hrešiť. Ale biblická viera v evanjelium mení postoj a cez život v Duchu vedie k rozhodnému a dôslednému posväcovaniu – inak je to mŕtva viera!

„Nerozumný človek, chceš si vôbec uvědomiť, že viera bez skutkov je neúčinná?“ (Jk 2,20)

Ak tvoja viera nepôsobí vnútornú a vonkajšiu svätosť a neprivádza všetky tvoje ciele, hodnoty, priority a motívy stále viac do zhody s Božími hodnotami a vôľou, ak ťa nevedie k tomu, že konáš dobré skutky, potom to nie je spásna viera Biblie! Potom je tvoja „viera“ mŕtva! V tom vidím ohromný problém na kresťanskej scéne! Tieto aspekty ešte vôbec nie sú v podvedomí „kresťanov“. Biblia má však pre naše zbory dôležité slová:

„Preto, ako hovorí Duch Svätý (Ž 95,7–11): Dnes, keď počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia ako pri vzbure v deň pokušenia na púšti, kde ma skúšali vaši otcovia, hoci videli moje skutky štyridsať rokov. Preto som sa rozhneval na toto pokolenie a povedal som: Ustavične blúdila v srdci, tí veru nepoznali moje cesty. A tak som vo svojom hneve prisahal: Nevojdú do môjho odpočinku. Bratia, dávajte si pozor, aby nikto nemal zlé a neverné srdce a neodvrátil sa od živého Boha, ale denne sa vzájomne povzbudzujte, kým trvá to ‚dnes‘, aby nikoho z vás nezatvrdilo mámenie hriechu. Veď máme účasť na Kristovi, pravda, len ak si zachováme až do konca také pevné rozhodnutie, aké sme mali na začiatku.“ (Heb 3,7–14)

Tu sú zbory omilostených varované pred odpadnutím od živého Boha. Účasť na Kristovi máme vtedy, keď až do konca poslúchame v posvätení Svätého Ducha! Môžeme preto úplne jasne hovoriť o „podmienke“. Kto až do konca poslúcha „probačného asistenta“, Svätého Ducha, ten príde do neba. Kto však toho „asistenta“, Ducha milosti, Ducha, ktorý nás chce

posvätiť, ignoruje, ten nevojde do Božieho odpočínutia, ale pôjde do zahynutia.

Život v milosti je viac než život s prefabrikovanými teologickými modelmi, ktoré sa posúvajú v hlave sem a tam. Život v milosti je život s Duchom, ktorý hovorí! Duch Svätý hovorí! Duch je okrem iného aj naším „probačným asistentom“, teda pomocníkom v podmienke, a pomáha nám, aby sme kráčali dopredu v posvätení a zachovali si dôveru pevnú až do konca! Ale zatvrdiť sa a odpadnúť je možné!

Omilostením sme boli dokonca Bohom prijatí ako jeho deti a smieme ho nazývať svojím Otcom. Bolo by naozaj veľmi jednostranné vidieť náš vzťah s Bohom iba tak, že Boh je naším sudcom a Duch Svätý naším „probačným asistentom“. Nie, prostredníctvom znovuzrodenia sme sa naozaj stali Božími deťmi a Boh je naozaj naším Otcom! Teraz však pozor:

Čo to znamená, že Boh je naším Otcom? Aké porovnanie tým chce Boh ukázať? Stále znova som počúval, že tým sa myslí nasledovné: „Syn je syn a je jedno, akým smerom sa vyvinie a akou cestou ide – pretože má gény Otca.“ Správne, to sa týka nás, ľudí. Ale aký záver z toho vyplýva, ak pripustíme, že Boh má na mysli toto, keď hovorí, že je naším Otcom a my sme jeho deti? Potom dôjdeme k chybnému, ale veľmi rozšírenému názoru: Keď je človek znovuzrodený, už nemôže ísť do zahynutia, je jedno, akým smerom sa bude ďalej jeho život vyvíjať, je jedno, ako ďalej žije, aj keď sa k Bohu obráti chrbtom a už s ním nechce mať nič spoločné, „syn zostáva synom a príde do neba“ – a to je nielen totálna hlúposť, ale aj démonický útok na posvätenie! Keď čítame v Biblii o tom, že Boh je naším Otcom a my sme jeho deti, je tým myslené niečo iné: Ide o to, že dieťa sa v zdravom vzťahu s otcom vo všetkom orientuje podľa neho, neobmedzene mu verí, učí sa od neho a je formované jeho vplyvom. Otec svoje dieťa miluje a stará sa oň, je preň meradlom všetkých vecí. Dobré dieťa otcovi verí, dôveruje mu, poslúcha ho dobrovoľne a z presvedčenia a necháva sa od neho vychová-

vať k dobrému. To sa tým myslí! Boh totiž nechce iba „deti“, ale poslušné a sväté deti!

*„Ako **poslušné deti** nedajte sa ovládať žiadostami, ktoré vás predtým v čase vašej nevedomosti ovládali; no rovnako, ako je svätý ten, čo vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní. Veď je napísané: **Buďte svätí, lebo ja som svätý!** Ak vzývate ako Otca toho, čo súdi nestrannne každého podľa jeho skutkov, žite v bázni počas svojho pobytu v cudzine. Veď viete, že ste zo svojho márneho spôsobu života zdedeného po otcoch boli vykúpení nie pominuteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista. On ako bezchybný a nepoškvrnený baránok...“*
(1Pt 1,14–19)

Tu je nad slnko jasnejšie, že Bohu nejde v prvom rade o to mať čo možno najviac detí, ale chce mať poslušné deti, ktoré žijú život zameraný na Božiu svätosť. Božou vôľou nie je v prvom rade kvantita, ale kvalita. Je tu tiež napísané, že Otec **bude bez ohľadu na osobu súdiť každého podľa jeho diela!** To sa týka jeho detí, aj všetkých ostatných. Peter zrozumiteľne hovorí, že súd sa začína od Božieho domu! Apoštol Peter varuje pred tým, aby si nikto nenahováral niečo o tom, že je „dieťaťom“, ako kedysi Izraeliti, ktorí hovorili: „Boh je naším Otcom“ a Ježiš im musel povedať:

„Vaším otcom je diabol a chcete plniť žiadosti svojho otca.“ (Jn 8,44)

Mnohí ľudia hovoria o tom, že Boh je ich Otcom. Otázkou je: Si poslušným dieťaťom? Peter úplne jasne hovorí: „Ak vzývate ako Otca toho, čo súdi nestrannne každého podľa jeho skutkov, žite v bázni počas svojho pobytu v cudzine.“ Pre Božie dieťa už neexistuje žiadny priestor na bezstarostné hrešenie! Boh zrozumiteľne povedal, koho prijme za svoje dieťa.

„...Aký má podiel veriaci s neveriacim? Ako patrí k sebe Boží chrám a modly? My sme predsa chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem

v nich prebývať a medzi nimi prechádzať sa, a budem ich Bohom a oni budú mojím ľudom. Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa, hovorí Pán, nečistého sa nedotýkajte a ja vás prijem a budem vám Otcom a vy mi budete synmi a dcérami, hovorí všemohúci Pán. Milovaní, keďže máme takého prislúbenia, očistíme sa od všetkých škvrn tela i ducha a v Božej bázni završíme svoje posvätenie.“ (2Kor 6,14–7,1)

My máme toto Božie zaslúbenie! Boh nás chce prijať a chce byť naším Otcom. Ale toto zaslúbenie je úplne jasne viazané na podmienky! U Boha nie je milosť pre všetkých.

Čo teda musíme robiť, aby sme sa stali omilostenými a zostali omilostení?

Po prvé, musíme uznať Božiu svätosť a spravodlivosť.

Po druhé, musíme uznať svoju vinu.

Po tretie, musíme akceptovať Boží trest.

Po štvrté, musíme veriť tomu, že Ježiš zástupne vytrpel tento trest.

Po piate, musíme prosiť o milosť.

Po šieste, musíme sa obrátiť a prežiť zmenu k lepšiemu.

Po siedme, Boh nás musí konkrétne omilostiť.

Čo musíme robiť, aby sme zostali pod touto milosťou? Musíme poslúchať Svätého Ducha a zostávať v posvätení. **Boží duch nám pri tom pomáha, preto žiadny omilostený nemusí vypadnúť z milosti!**

DUCH SVÄTÝ AKO POMOCNÍK V PODMIENKE

KAPITOLA 26

V súčasnosti sa veľa hovorí o Duchu Svätom, ale pretože väčšina „kresťanov“ prehliada Božie prorocké oznámenie vo Svätých Písmach a Prorokoch, nevedia, že Duch Svätý je ohlásený ako Duch milosti (Zach 12,10) a že pisateľ Listu Hebrejom varuje pred vysmievaním sa Duchu milosti (Heb 10,29).

Dôležité je, že Duch Svätý je v Biblii ohlásený ako Osoba. Je nazvaný Utešiteľ, Radca, Pomocník, Učiteľ, dokonca Pán. Boh chce, aby sme Ducha Svätého chápali nielen ako nejakú moc, ale ako Osobu!

Ježiš nazval Ducha Svätého tiež „*Parakletos*“, čo znamená „právny poradca a zástupca“. Preto môžeme Svätého Ducha milosti v našej súvislosti bez obáv nazvať „**probačným asistentom**“!

Často sa o „*Parakletos*“ učí tak, že Duch Svätý pri nás stojí, keď nás satan obviňuje po spáchaní hriechu. To je tiež pravda. Keď nám chce satan nahovoriť, že kvôli určitému hriechu musíme ísť do zahynutia, Boží „*Parakletos*“ stojí pri nás a ukazuje nám Ježiša, takže sme si stále viac vedomí toho, že sme ospravedlnení dieľom na kríži, nie na základe našich nedokonalých skutkov a tiež nie na základe nášho svätého stavu, ktorý si môžeme len priať! Duch Svätý však vedie tiež ku konkrétnemu pokániu, aby sme

znova hľadali odpustenie a opustili hriech. To robí „Parakletos“ po spáchanom hriechu, ale to ešte nie je jeho celá úloha.

Chce pri nás stáť tak, aby sme v prvom rade vôbec nehrešili, ale viedli čím ďalej svätejší život. Čo sa stane s odsúdeným páchatelom, keď dostane milosť? Dostane probačného asistenta, ktorý mu stojí po boku a môže byť prepustený na podmienku. Probačný asistent robí všetko pre to, aby sa život omilosteného vydaril bez porušovania zákona – povzbudzuje, pomáha, dohliada, radí, učí a stojí po boku, má tiež právo a povinnosť vyžadovať a podporovať konkrétne zlepšenie. Izaiáš ohlásil takéhoto pomocníka:

*„Preto Hospodín čaká, aby sa zmiloval nad vami a vstáva, aby vás omilostil. Veď Hospodín je Bohom práva. Blahoslavení sú všetci, čo ho očakávajú. Ľud na Sione, ty, čo bývaš v Jeruzaleme, nebudeš viac plakať. Iste sa nad tebou zľutuje, keď budeš k nemu volať; keď ťa bude počuť, odpovie ti. Pán vám síce dával chlieb úzkosti a vodu útlaku, ale **tvoj učiteľ** sa už neschová. Na vlastné oči uvidíš **svojho učiteľa** a na vlastné uši budeš počuť za sebou slovo: **To je cesta, kráčajte po nej!**“ (Iz 30,18–21)*

Izaiáš hovorí o tom, že Boh vykonáva ohlásený súd, aby mohol omilostiť tých, ktorí zo srdca hľadajú jeho pomoc. Boh čaká iba na to a reaguje na volanie kajúcnych. Ihneď preukáže milosť – ale potom prichádza ten bod, na ktorý chcem upozorniť: „Tvoj učiteľ sa už neschová. Na vlastné oči uvidíš svojho učiteľa a na vlastné uši budeš počuť za sebou slovo: To je cesta, kráčajte po nej.“ Už Izaiáš ohlásil, že v momente omilostenia dostaneme k boku učiteľa, ktorý vyžaduje poslušnosť. Pisateľ Listu Hebrejom hovorí o rovnakej téme. Píše, že Duch Svätý dnes hovorí a že ho musíme počúvať, ak nechceme vypadnúť z milosti (Heb 3,7). Boh nás ako omilostených nenecháva samých, ale posielá nám Ducha Svätého, ktorého v tejto súvislosti môžeme bez obáv nazvať „probačným asistentom“. Chce nám pomôcť, aby sa náš nový život pod milosťou vydaril!

Keď však omilostený na podmienené prepustenie ignoruje probačného asistenta a namiesto neho poslúcha svojich kamarátov a využíva svoju „slobodu“ na to, aby opäť porušoval zákon, potom vypadáva z podmieneného prepustenia a milosti a opäť musí nastúpiť do výkonu trestu. Pomyslite na môjho známeho, ktorý kvôli ukradnutej škatulke cigariet vypadol z podmieneného prepustenia! Nejde tu o škatulku, ale o postoj! Človek s takým postojom ukazuje, že bol neprávom omilostený a dokazuje, že je nepolepšiteľný. Probačný asistent nemôže nič urobiť pre toho, kto ho ignoruje, **pretože zákon aj rozsudok zostávajú v platnosti – a o isté platí u Boha!**

Lehota podmieneného prepustenia je tu totiž preto, aby omilostený preukázal, že milosť mu bola udelená oprávnene. V tejto skúšobnej dobe omilostený dokazuje štátu a všetkým jeho občanom, že pozná, ctí a dodržiava zákony a že je opäť schopný života v spoločnosti! To platí aj u Boha – len s tým rozdielom, že my sa nemáme osvedčovať pre život v tomto svete, ale pre svätý život vo svätom nebi! Boh chce vidieť, či sa naozaj chceme dostať do neba, v ktorom sa neobmedzene uskutočňuje a platí Jeho svätosť a spravodlivosť.

A práve tu máme v modernej teológii problém. Téma „ospravedlnenie z viery“ je často vykresľovaná tak, že Ježiš svojou krvou vykompenzoval nespravodlivosť a že tým sme ospravedlnení. Boh chce a prijíma toto ospravedlnenie ako určité okuliare a nevidí už náš postoj, myšlienky a skutky. No práve tu je tá chyba! Už sme zistili, že „spravodlivosť“ je vzťahový pojem a že „ospravedlnenie z viery“ neznamena iba to, že naša nespravodlivosť je vykompenzovaná, ale že opäť prichádzame do osobného vzťahu s Bohom, v ktorom potom s Bohom žijeme a orientujeme sa na Neho.

„Ale vzrastajte v milosti a poznávaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.“ (2Pt 3,18)

Peter tu jasne hovorí, že ospravedlnenie nás má priviesť späť k Bohu, poslušnosťou z viery sa obraciame a meníme náš život. Uskutočnené ospravedlnenie vedie teda buď priamo do vzťahu s Bohom a do života v posvätení, alebo ten človek nie je „ospravedlnený“. Mnohí si myslia, že pod milosťou môžu pokojne ďalej občas hrešiť a pretože Boh je milostivý, prídu aj tak do neba a potom sa tam nejakým spôsobom stanú absolútne svätými. Väčšina o tom nepremýšľa a vychádza jednoducho z toho, že po zmŕtvychvstaní budú mať nejakú „implantovanú“ svätosť – tak to však nie je! Boh je láska a chce žiť s ľuďmi, ktorí ho tiež milujú a chcú s ním žiť dobrovoľne a z presvedčenia!

Zistili sme, že dokonalý človek robí dobré a správne veci dobrovoľne a z presvedčenia. V nebi bude všetko dokonalé – to znamená, že aj tam budeme konať dobrovoľne a z presvedčenia a nebudeme automaticky svätí, inak mohol Boh vypustiť celé svetové dejiny a vyrobiť si hneď svätých robotov. V nebi budú iba vykúpení ľudia, ktorí už tu na zemi svätým životom dokazujú, že patria do neba!

Pri vzkriesení z mŕtvych dostaneme nové telo, ktoré vyhovuje nárokom večnosti, ale kde v Biblii je napísané, že vzkriesením získame svätý postoj? Nikde! Boh vo svojom evanjeliu požaduje, aby sme náš postoj zmenili tu a teraz a obrátili sa! Keď nám Boh dal milosť, chce vidieť, či s ním naozaj chceme opäť žiť a či ho naozaj urobíme Bohom svojho života. Boh chce vidieť, či ho naozaj milujeme, alebo iba rečnime o „Bohu Otcovi“, a pritom zostávame takí, akí sme. Boh chce vidieť, či naozaj chceme ísť do svätého neba. **Doba medzi naším omilostením a telesnou smrťou je doba nášho podmieneného prepustenia!**

„Usiluj sa osvedčiť pred Bohom...“ (2Tim 2,15)

„Blahoslavený muž, ktorý odolá v skúške, lebo keď sa osvedčí, prijme vernosť života, ktorý Pán zaslúbil tým, čo ho milujú.“ (Jk 1,12)

„Veď máme účasť na Kristovi, pravda, len ak si zachováme až do konca také pevné rozhodnutie, aké sme mali na začiatku.“ (Heb 3,14)

„...aby vám vaša vyskúšaná viera, oveľa cennejšia ako pominuteľné zlato, ktoré sa tiež preskúšava ohňom, bola na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista.“ (1Pt 1,7)

Mnohí namietnu: Veď v Biblii je predsa napísané, že sme zachránení vierou! To je pravda. Ale v poslednom verši jasne vidíme, že nemáme iba veriť, ale naša viera sa má aj dokázať. Tu nie je reč o viere pri štartovnom výstrele, ale o maratónskej viere bežiacей až do cieľa.

Mnohí si zamieňajú vedomosť o ospravedlnení s pravým obrátením z viery! Ale to nie je to isté! Existujú dokonca kazatelia a doktori teológie, ktorí nie sú obrátení! Hovoria ako slepci o farbách, to si všimne každý, ktorého oči sú vďaka pravému obráteniu otvorené.

V Biblii nie je napísané, že Boh je spokojný s tým, keď „uveríme“ a „obrátili sme sa“. „Uverenie“ a „obrátenie“ sú skôr začiatkom skutočného života s Bohom v posvätení – a tam nás Boh chce dostať. Čo to prinesie, keď človek škrtne zápalkou a ona hneď zhasne? Boh chce, aby sme zo srdca horeli pre Neho a pre Jeho vec a boli ohňom a plameňom! Preto tiež napomína cirkev v Efeze, ktorá povolila vo svojej prvej láske a obmedzila sa na svoje znalosti.

OMILOSTENÝ A ZÁKON

KAPITOLA 27

V poslednej dobre prichádza čoraz viac ľudí s názorom, že pre Božie dieťa už „zákon“ neplatí. Ale počuli sme už niekedy o krajine, v ktorej zákon platí pre všetkých občanov, pretože je správny a dôležitý a pri prestúpení zákona dochádza k súdu a trestu, ale pri udelení milosti je to zrušené? Čože? Najprv je to také dôležité, že za prestúpenie zákona hrozia najtvrdšie tresty a potom sa to pre omilosteného ruší? Vari bude niekto odsúdený za zločin, neskôr dostane milosť a potom mu povedia: „Odteraz môžeš už pokojne páchať akékoľvek zločiny, pretože si dostal milosť“? To je šialenstvo! Tak to nie je – ani u Boha nie! Opak je pravdou! Zákon štátu stále platí a práve u omilosteného človeka v podmienke dávajú zvlášť pozor na to, či zákon ctí a dodržiava! Alebo to môžeme povedať inakšie: Veľmi rozšírenou chybou kresťanstva je myšlienka, že Desatoro je odstránené. Biblia však hovorí o tom, že odstránený je Mojžišov zákon so svojimi rituálmi, nie Desatoro!

Je zvláštne, že pravým kresťanom, ktorí sú verní v malom a odovzdávajú sa celým životom posväteniu, sa vždy znova vyčíta: „Vy ste ale zákonníci!“

Všeobecne som zistil, že pojem „zákonnícky“ väčšina z tých, ktorí sa nazývajú kresťanmi, chápe absolútne nesprávne.

Pozrime sa teraz na to, aký je rozdiel medzi zákonníckym a svätým človekom.

Zákonnícky človek sa snaží dodržiavať zákon, **aby** bol zachránený. Svätý človek dodržiava Boží zákon dobrovoľne a z presvedčenia – nie preto, **aby** bol zachránený, ale **pretože** prostredníctvom Ježiša bol ospravedlnený a omilostený, **pretože** miluje Boha, **pretože** žije v posvätení, **pretože** je skalopevne presvedčený o tom, že keď bude poslušný v malých veciach, jeho život sa vydarí.

Vidíte ten rozdiel? Zákonnícky človek nie je zachránený a márne sa snaží byť ospravedlnený svojimi skutkami. Omilostený človek naproti tomu verí, že Ježiš ho zachránil a pretože je zachránený, dobrovoľne a z presvedčenia sa usiluje o posvätenie.

Tí, ktorí si myslia, že človek pod milosťou to s hriechom nemusí brať tak vážne, majú sklon zaškatuľkovať človeka dychtiaceho po posvätení ako „zákonníckeho“ – a tu sa mýlia v oboch bodoch (!), pretože Boh každému jednotlivému človeku pod milosťou hovorí, že sa má usilovať o posvätenie a o opätovný príchod Ježiša v posvätení (Heb 12,14; 2Pt 3,11–14).

Mnohí povedia: Ale v Biblii je predsa napísané, že pre omilosteného už zákon neplatí! Často citujú nasledujúce miesta Biblie:

„...zbavil platnosti zákon prikázaní“ (Ef 2,14–15)

„Ved' cieľom zákona je Kristus.“ (Rim 10,4)

Zaujímavá a nebezpečná je však táto skutočnosť: Je pravda, že Kristus je cieľ (koniec – prekl. Roh. – pozn. prekl.) zákona – ale otázkou predsa je: Aký zákon sa tým myslí? Biblia totiž hovorí o rôznych zákonoch a kto na to nehladá, ten sa veľmi rýchlo a jednoducho nechá zvieŕť do bludu. Tu je malý zoznam týchto rozličných zákonov:

Existujú prírodné zákony.

Existuje morálny zákon (napr. Desatoro).

Existuje rituálny zákon (obete a pod.).

Existuje zákon hriechu.

Existuje zákon viery.

Existuje zákon Ducha.

Aký zákon a aké predpisy sú teraz dielom na kríži odstránené? Samozrejme, je tu reč o rituálnom zákone! Kto si myslí, že musí naďalej obetovať zvieratá za svoje hriechy, hoci bol Ježiš za nás obetovaný, ten neuznáva Ježišovú obeť a je v nebezpečenstve vypadnutia z milosti, z ktorej človek naozaj môže vypadnúť!

V modernom kresťanstve sa na tomto mieste nachádza veľmi rozšírené nedorozumenie. Moderné kresťanstvo totiž nerozlišuje medzi rôznymi zákonmi v Biblii a hádže všetky do jedného vreca. Pritom Biblia jasne rozlišuje medzi jednotlivými zákonmi. Pozrime sa teraz na to, ako Božie slovo rozlišuje medzi jednotlivými zákonmi.

Boh dal Desatoro, ktoré napísal vlastnou rukou na kameň a Mojžiš ho mal vložiť do archy (Ex 40,20; Dt 10,2–5; 1Kr 8,9; 2Par 5,10). Potom dal Boh Mojžišovi ďalší zákon, ktorý Mojžiš zapísal do knihy; tento zákon dostal iný názov, volá sa „Mojžišov zákon“ a Mojžiš ho nemal vložiť do archy k Desatoru, ale vedľa nej (Dt 31,26).

Svitá ti? Jeden zákon bol napísaný Božou rukou, druhý rukou Mojžiša. Jeden zákon bol napísaný na kameň, druhý do knihy. Jeden bol uložený do schránky, druhý vedľa nej.

Desatoro bolo uložené do schránky, lebo bude ústredným bodom pre celú večnosť a v každej Božej zmluve! Mojžišov zákon bol položený vedľa schránky, pretože mal byť neskôr na kríži odstránený. Pergamen je pominuteľný, tento zákon mal dôjsť ku svojmu koncu. Nie však Desatoro! To bolo zapísané samotným Bohom do kameňa, pretože je zjavením jeho samotného a zostáva rovnako ako Boh nemenné naveky!

Keď o tejto téme diskutovali prví kresťania, šlo jasne o hodnotenie Mojžišovho zákona, a nie Desatora (Sk 15,5–6).

Medzi prvými kresťanmi boli najmä Židia, ktorí nepoznali iný život než život s rituálnymi obetami a obriezka, o čom sa píše v Mojžišovom zákone. Ale keď uverili, tieto obete a obriezka sa stali nadbytočnými. Preto Pavol hovorí:

„Vy, čo chcete byť ospravedlnení zo zákona, ste úplne odlúčení od Krista; vypadli ste z milosti.“ (Gal 5,4)

Tu predsa nie je reč o Desatore, o zákone viery či zákone Du-cha. Ide tu o rituálny zákon (Mojžišov zákon). V prvých zbo-roch bolo mnoho ľudí z izraelského národa a tí sa cítili zaviazaní naďalej dodržiavať morálny aj rituálny zákon – **aby** si zaslúžili spásu. Pavol sa im snažil vysvetliť, že rituálny zákon už neplatí, pretože Ježiš sa stal raz navždy naším obetným baránkom – a že sme spravodliví a omilostení vierou v Ježiša! Takže morálny zá-kon nedodržiavame preto, aby sme boli zachránení, lebo sme zachránení vierou v Ježiša Krista. Morálny zákon dodržiavame preto, lebo sme zachránení a milujeme Boha! Morálny zákon zo-stáva naveky a navždy, pretože Boh je spravodlivý a zákon je vý-razom Božej svätej a spravodlivej podstaty. Kto neberie na vedo-mie tieto súvislosti, ten sa veľmi jednoducho dostáva na scestie!

Vidiš ten rozdiel? Zákonnícky človek chce dodržiavať zákon, lebo si tým chce zaslúžiť spasenie. Je to však naopak! Pravý kresťan dodržiava Desatoro a viac než len to, lebo je zachráne-ný a presvedčený o tom, že to najlepšie pre neho je poslúchať Boha. V súvislosti s rituálnym a morálnym zákonom existovalo pre Židov jedno dôležité ustanovenie a toto ustanovenie bolo tiež zrušené pre omilosteného – zostáva však v platnosti pre neveriacich:

„Ale všetci, čo sú zo skutkov zákona, sú pod kľatbou, lebo je napísané: Prekliaty každý, kto nezotrúva vo všetkom, čo je napísané v knihe záko-na, a neplní to.“ (Gal 3,10)

Tento zákon jasne ukázal, čo čaká človeka už pri jednom prestúpení zákona. Už jedno prestúpenie zákona stačí na to, aby bol človek prekliaty! To znamená, že všetci sme prekliati. Ale vďaka Bohu, Ježiš vzal to prekliatie na seba!

Galaťanom 3,13: „*Kristus nás vykúpil spod kliatby zákona tým, že sám sa stal kľatbou za nás, lebo je napísané: Prekliaty je každý, kto visí na dreve.*“

Vďaka Ježišovej smrti sme teda vykúpení z prekliatia tohto konkrétného rozsudku zákona. To znamená: Pretože Ježiš zaplatil na kríži, nemusíme už pykať v pekle – to ale neznamená, že ako omilostení sme porušovať morálny zákon – ani v budúcnosti v nebi, ani tu na zemi!

Existujú skutočne kazatelia, ktorí zvestujú toto: „Zákon je prekliaty, pretože nám zakazuje všetko, čo nás „baví“! Ježiš odstránil prekliatie a teraz je tu zábava!“

Takí ľudia sú však úplne zaslepení! Zamieňajú Desatoro s konkrétnym „zákonom“, že priestupník je prekliaty. Zamieňajú aj omnoho viac. Preto sa musíme naučiť rozlišovať medzi rôznymi zákonmi.

Ježiš naplnil trest a stal sa zástupnou obeťou, ktorú zákon požadoval – nevyhlásil však, že Desatoro je od tej chvíle zrušené. Práve naopak!

„*Nemyslite si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov. Neprišiel som zrušiť, ale naplniť. Amen, hovorím vám: Pokiaľ nepominie nebo a zem, nepominie ani najmenšie písmenko, ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane. Kto by teda zrušil čo len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, bude označený za najmenšieho v nebeskom kráľovstve. Kto ich však bude zachovávať a učiť, bude označený za veľkého v nebeskom kráľovstve.*“ (Mt 5, 17–19)

Ján povedal:

„Lebo láska k Bohu je v tom, že zachováваме jeho prikázania; a jeho prikázania nie sú ťažké.“ (1Jn 5,3)

„Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta.“ (Zj 22,14)

Jasnejšie sa to už povedať nedá! Omilostený človek sa vyznačuje tým, že dodržiava Božie slovo a dobrovoľne a z presvedčenia žije v súlade s Božou vôľou. Je to démonický blud, ktorý nám chce nahovoriť, že pokojne môžem ďalej hrešiť, pretože Boh nám je milostivý! Boh varoval pred ľuďmi s takými tendenciami:

„Vkradli sa totiž medzi vás niektorí ľudia, o ktorých bol už dávno napísaný súdny výrok. Sú to bezbožníci, ktorí zamieňajú milosť nášho Boha za výstrednosti a zapierajú jediného vládcu a nášho Pána Ježiša Krista.“ (Júd 1,4)

Kto žije s postojom „Pre jeden raz sa nič nestane“ alebo „Tento malý hriech predsa nie je taký strašný“, dokazuje tým, že nemá ani potuchu o Božej svätosti, spravodlivosti a milosti.

Mnohí sa dovolávajú tohto výroku:

„...takže teraz slúžime novým spôsobom Ducha, a nie starým spôsobom litery.“ (Rim 7,6)

Mnohí si myslia, že keď je litera, teda písmeno, niečo „malé“, nemusíme byť v posvätení tak úzkostlivo malicherní, ale môžeme pokojne „veľkoryso“ prehliadnuť ten či onen hriech. Prečítajte si však celú kapitolu, v ktorej je táto veta uvedená! Tam čítame úplne jasne, že zákon je duchovný, svätý, spravodlivý a dobrý! Čo má teda Pavol na mysli týmto výrokom, že už neslúžime pod starou literou zákona, ale v novom živote Ducha? Pavol tým mieni ten bod, ktorý sme si vysvetlili pomocou tých 10 prstov. Ako omilostení by sme už nemali zákon vidieť iba ako „literu“

a obmedzovať sa pri jeho dodržiavaní len na Desatoro, ale rozoznávať za ním Boha a v každej situácii uskutočňovať jeho svätosť. Boh očakáva od „Božieho dieťaťa“ omnoho viac, než len dodržiavanie Desatora a plnenie svojej povinnosti! Bohu ide o našu lásku! Nemali by sme dodržiavať zákon z pocitu povinnosti, ale dobrovoľne a z presvedčenia, pretože je svätý, duchovný, spravodlivý a dobrý. Mali by sme Bohu slúžiť v novom živote Ducha! Pavol tu vyučuje to, čomu sme sa už venovali, totiž že Boh chce v každom omilostenom vytvoriť svoju duchovnú a svätú podstatu – to je omnoho viac a omnoho hlbšie ako len „dodržiavať písané prikázania z povinnosti“ – ale v žiadnom prípade to neznamená menej než dodržiavať písané prikázania!

Bludári tvrdia, že týmto veršom máme rozumieť tak, že milostivý Boh nie je malicherný. Ale tým je myslený pravý opak! Boh nechal prorokom vyjadriť to, čo chce Duch Svätý spôsobiť v ľuďoch:

„Dám svojho ducha do vášho vnútra a spôsobím, aby ste chodili podľa mojich ustanovení, zachovávali a plnili moje nariadenia.“ (Ez 36,26)

Tu je jasne oznámené, k čomu povedie život v Duchu! Ako toto proroctvo zapadá do rozšíreného názoru, že Božie prikázania už nie sú dôležité? Kto to hovorí, ten musí tvrdiť, že Boh tu nechal rozšíriť falošné proroctvo, alebo že Ezechiel sa mýlil. Ale nie je to tak.

Cieľ vylitia Ducha je jasne pomenovaný. Zdôrazním to ešte raz: Zákonnícky človek dodržiava písané zákony preto, **aby** bol zachránený, a tým neuznáva dielo Ježiša na kríži. Omilostený človek dodržiava zákony nie preto, aby bol omilostený, ale **pretože** bol omilostený a pri obrátení získal presvedčenie, že to najlepšie je vo všetkom poslúchať Boha. Zákonnícky človek pociťuje dodržiavanie zákonov ako povinnosť a donútenie, omilostený dodržiava zákony dobrovoľne a z presvedčenia, lebo miluje Boha a chce s ním žiť v súlade. Omilostený koná vo svojej láske viac, než je len dodržiavanie Desatora!

„A o čokoľvek prosíme, dostaneme od neho, lebo zachovávame jeho prikázania a robíme, čo sa mu páči.“ (1Jn 3,22)

Ján koná viac, než len dodržiavanie prikázaní. Láska chce milovanému vo všetkom urobiť to, čo sa mu páči. Presne tak tomu rozumel aj Pavol.

„Písal som ti v dôvere v tvoju poslušnosť; ved'viem, že urobíš aj viac, ako hovorím.“ (Flm 21)

Láska urobí viac, než je poslušnosť z povinnosti – ale nikdy nie menej! Čo pre jedného človeka môže byť bremenom, to bude pre „zamilovaného“ radosťou a ctou, keď to smie vykonať pre milovaného. Ako môžeme hovoriť, že milujeme Boha ako nášho Otca, keď mu nechceme urobiť radosť?

„Lebo láska k Bohu je v tom, že zachovávame jeho prikázania; a jeho prikázania nie sú ťažké.“ (1Jn 5,3)

Čo má Boh z toho, keď z lásky k nemu zapálime sviečku v kostole a potom naďalej žijeme v hriechu tak ako predtým? Alebo keď sa na „bohoslužbe chvál“ emocionálne opijeme a básnime o „láske“ a potom ďalej žijeme svetsky? Nemám nič proti ľuďom, ktorí Boha zo srdca chvália, ale myslím si, že chápeme, o čo Bohu v prvom rade ide.

V súčasnosti je veľmi rozšírený názor, že teraz platí zákon lásky, a nie Desatoro. Ale čo je to za nezmysel? Ako môže niekto niekoho milovať, keď mu klame a okráda ho? Aký musí byť človek zaslepený, keď si myslí, že existuje láska na úkor Desatora! Nie, pravá láska žije v súlade s Božou morálkou, alebo si nezaslúži byť nazvaná láskou. Tu sa veľká čas moderného kresťanstva nachádza na úplne nesprávnej ceste.

OBRÁTENIE

KAPITOLA 28

Prečo Boh posielal kazateľov pravého evanjelia?

„...aby sa odvrátili od tmy k svetlu a od satanovej moci k Bohu, a tak dosiahli odpustenie hriechov a účasť medzi tými, ktorí sú posvätení vierou vo mňa.“ (Sk 26,18–19)

Boh pozýva všetkých ľudí, aby sa obrátili – a síce preč od satana a smerom k Bohu, preč od hriechu a smerom k posväteniu. Pravé obrátenie z dobrovoľného presvedčenia prežíva súčasne krst Duchom a to spolu je potom znovuzrodenie.

V Biblii sú pre slovo „obrátiť sa“ používané najmä dve slová. Význam hebrejského slova *schub* a gréckeho slova *ephistrein* sú: **odvrátiť, obrátiť, navrátiť sa, obnoviť.**

Je to zaujímavé, však? Boh chce dať opäť do poriadku vzťah medzi nami a Ním, aby sme boli jeho obrazom! Máme sa odvrátiť od satana a hriechu a navrátiť sa do úplnej orientácie na Boha tak, aby bol obnovený náš život ako obraz Boží žijúci v súlade s Bohom.

Iné slovo v Novej zmluve, ktoré sa používa v tejto súvislosti, je *metanoeo*, čo znamená: **činiť pokánie, trpieť ľútosťou.**

Kto skutočne tvárou v tvár svätému Bohu rozpozná svoje hriechy, ten vnútorne trpí. Keď niekto pochopí, že je na priamej ceste do zatratenia, tak mu nemôže byť citovo dobre! Keď niekto

verí, že Ježiš za neho zástupne trpel na kríži, srdcom mu preniká bolesť! Boží Duch privádza svojim slovom ľudí do biedy hriechu, aby hľadali spásu! Spomeň si na tých ľudí v Ninive – uvedomili si bеду hriechu! Hovorí sa o evanjelizáciách, na ktorých sa poslucháči pripúťali k stĺpom v miestnosti, pretože mali strach, že budú musieť ísť priamo do pekla, a volali o milosť. To sa pri pravom zvestovaní evanjelia dá tiež očakávať, totiž že ľudia sa dostanú do agónie hriechu!

Pravé obrátenie je vždy aj emocionálne! Boh nás totiž stvoril tak, že naše pocity vždy nasledujú našu vieru. Keď mi niekto sľúbi kufor s miliónom eur, nebude ma to vzrušovať, ak túto informáciu vezmem jednoducho na vedomie bez toho, aby som jej uveril. Keď mi však vtlačí ten kufor do ruky a ja ho otvorím a uvidím tam peniaze, potom by som bol možno ešte skeptickejší, lebo by som sa sám seba pýtal, do čoho ma to asi chce vmanipulovať? Človek musí byť opatrný! Keby som však pomaly, ale isto uveril tej skutočnosti, že to so mnou myslí vážne a dobre, potom by ste mali vidieť moje emócie! Tu jasne vidíme, že vziať na vedomie nejakú informáciu je niečo úplne iné než jej veriť – a väčšina ľudí na kresťanskej scéne berie biblické pravdy iba na vedomie – no neverí im! Boh nás stvoril tak, že naše emócie nasledujú to, čomu veríme. Keď budem veriť, že si musím robiť starosti, budem sa cítiť primerane zle. Ak verím, že mám od zajtra dovolenku, radujem sa. To sú úplne normálne procesy. Preto je tiež také prirodzené, že pravé obrátenie je niečo veľmi emocionálne. Keď niekto verí tej pravde, že je zatratený a ide v ústrety večnému trestu, bude to mať emocionálne dôsledky. Keď však pochopí, že Ježiš skutočne trpel osobne za neho, je to veľmi silné. Človek, ktorý nedochádza do bodu, že „trpí ľútosťou“ kvôli tomu, ako žil, ten ani nebude zo srdca robiť pokánie. Obrátenie znamená, že sa srdcom obrátíme k Bohu a hľadáme milosť preto, aby sme začali nový život s Ním!

Obrátenie je však tiež prelom k radosti! Aká krásna je tá chvíľa, keď Boh vypočuje úprimnú prosbu o milosť a zošle Ducha

milosti! Tu ustupuje oprávnený strach z pekla a v duši sa usídlí radosť, pokoj a láska.

Obrátenie je niečo úplne iné ako poznať biblické evanjelium. Evanjelium poznám od malička a nikdy som proti nemu nič nemal, ale nebol som obrátený! Pri jednej evanjelizácii sa mi však rozsvietilo a uvedomil som si, že so všetkými mojimi biblickými vedomosťami idem do zahynutia, ak sa okamžite neobrátim a neurobím Ježiša svojím Pánom a Spasiteľom – a zažil som ukážkové Božie zaslúbenie bez toho, aby som to vtedy vedel. Vo veľkej agónii hriechu som sa modlil k Bohu – skutočnosť okamžitého omilostenia ma však naplnila Božím Duchom a jeho láskou, radosťou a pokojom!

Koreň slova *metanoeo* (robiť pokánie, trpieť ľútosť) je: **prehodnotiť, rozmyslieť si.**

To znamená, že obrátenie vyžaduje moje premýšľanie! Pri obrátení ide o dobrovoľné rozhodnutie zo **správneho presvedčenia!** Tieto správne presvedčenia získavame iba vierou v Božie slovo, v evanjelium. To musíme počuť alebo čítať, a to tak, aby sme mu rozumeli. Mali by sme sa dobrovoľne a z presvedčenia rozhodnúť pre Boha a proti satanovi; pre Božiu pravdu a proti satanovým klamstvám; pre Božiu spravodlivosť a proti satanovej samospravodlivosti; pre svetlo a proti tme; pre život v zbore a proti životu podľa meradiel, hodnôt, priorít a cieľov sveta; pre poslušnosť a proti neposlušnosti. Vždy ide o obrat o 180 stupňov od niečoho k niečomu inému. K tomu vždy patrí uvedomiť si na jednej strane jedno a na druhej strane druhé a potom sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátiť od jedného k druhému. Preto je také dôležité, aby boli vyučované tieto biblické informácie. Ako by mali ľudia o niečom premýšľať a získať správne presvedčenie, keď nemajú žiadne alebo iba jednostranné informácie? Už apoštol Pavol povedal, že naša viera prichádza z kázania. A zadanie tohto zvestovania bolo u Pavla jasne defi-

nované, ako vidíme z vyššie uvedeného textu: preč od satana a smerom k Bohu!

Väčšina tých, ktorí sa nazývajú kresťania, odmieta veriť v satana. Ako však môže človek veriť v Boha bez toho, aby chcel veriť v satana? Ako môže niekto tvrdiť, že zažíva Boha, keď si nie je vedomý satanových pokušení? Ako si môže človek nahovárať, že je blízko Bohu, keď sa k nemu nepribližuje tak, že sa vzdaluje od satana? Je hroznou realitou, že mnohí v cirkvách na tomto mieste klamú sami seba a žijú iba s teológiu či náboženstvom, nie však v živom vzťahu s Bohom. Jakub hovorí, ako sa môžeme priblížiť k Bohu:

„Podriadte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablovi a ujde od vás. Priblížte sa k Bohu a on sa priblíži k vám.“ (Jk 4,7–8)

Ako môže niekto tvrdiť, že žije v posvätení, keď sa nepodriaďuje Bohu a nevzpiera diablovi? Peter v každom prípade veril v existenciu a pôsobenie satana. Píše:

„Buďte triezvi, bďte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral.“ (1Pt 5,8)

Nikto nebude vnímať satana, keď v neho a jeho spôsoby konania nebude chcieť veriť! Potom sa viera v Boha a jeho pravdu a život v Duchu zmenia na „intelektuálny súhlas“ s niektorými pravdami. Ako môže niekto tvrdiť, že zažíva Boha, keď, ako sa zdá, neprežíva satanov spôsob konania a moc hriechu?! To iba opäť dokazuje, že sa drží vlastných náboženských ilúzií a dáva im meno „Boh“ – a s tým sa môže človeku v súčasných zboroch celkom dobre žiť! Ale život s Bohom neexistuje, ak sa neodvrátíme od satana a neobrátime k Bohu.

V Liste Efezanom 2,1–3 je napísané, že satan v princípe ovplyvňuje a ovláda všetkých ľudí, ktorí sú „mŕtvi vo svojich prestúpeniach a hriechoch“. Nezamieňaj duševné s duchovným! Duchovne mŕtvy človek môže byť vysoko inteligentný, ale je

mŕtvy pre Boha ako slepec pre farby. Nevníma Boha, čo sa prejavuje v tom, že nevníma satana. Väčšina ľudí má problém s tým, že by satan mal byť osobou, ale potom by museli mať problém aj s Bohom, pretože aj On je osoba.

Keď je Boh k nám milostivý a prijíma nás, prežívame to živým a presvedčivým spôsobom! Vtedy je na nás vyliaty Duch milosti, tak ako to Boh zaslúbil, a prichádzame do živého vzťahu s Bohom. Ale bez rozhodného odvrátenia sa od satana a dobrovoľného rozhodnutia odteraz žiť podľa Božej vôle z toho nič nebude, pretože v ďalšom živote musíme byť bdelí, aby sme zostávali v posvätení a neupadli do hriechu. Satan sa o to bude stále znova pokúšať a my sa musíme naučiť, ako byť vytrvalí a zostávať v súlade s Bohom – ako Ježiš. Práve v tom sa máme v prvom rade stávať podobnými Ježišovi: opustiť hriech a žiť v súlade s Božou vôľou!

Niet milosti pre ľudí, ktorí neprosia o odpustenie hriechov a nechcú žiť v posvätení. Boh je však pripravený udeliť nám milosť, pretože Ježiš trpel za naše hriechy.

„No na Dávidov dom a na obyvateľov Jeruzalema zylejem Ducha milosti a úpenlivých prosieb. Potom budú hladieť na mňa, ktorého prebodli.“
(Zach 12,10)

Nejde tu o to, aby sme intelektuálne súhlasili s pravdivou teológiou milosti, ale aby sme sa úprimne obrátili. To, čo sa potom stane, je duchovná realita, vnímanie a skúsenosť, ktorá sa nedá ničím nahradiť. Boh posla Ducha milosti a omilostený človek má v srdci oprávnené omilostenie od Boha!

„V ňom ste aj vy, ktorí ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojej spáse, a uverili mu, dostali pečať prislúbeného Ducha Svätého, ktorý je zárukou nášho dedičstva...“ (Ef 1,13–14)

Omilostený človek má „svedectvo Ducha“, „pečať Ducha“, a preto vie: Som omilostený!

Duch Svätý bol ohlásený ako „Duch milosti“. Chvíľa omilostenia je tou chvíľou, keď Boh vyleje do človeka Ducha milosti, a tým sa v tom človeku uskutočňuje odpustenie hriechov a je obnovený osobný vzťah s Bohom. Človek prosil Boha o milosť a Boh mu odpovedal Svätým Duchom milosti. Potom ten človek, u ktorého Duch spôsobí presvedčenie z viery, vie: „Som omilostený!“ Táto osobná skúsenosť viery sa nedá ničím nahradiť – naopak, je počiatkom pravého vzťahu s Bohom, lebo Duch milosti je aj Duchom modlitby. Až potom máme duchovný vzťah s Bohom a modlíme sa na tom základe, na akom si to Boh želá.

Teraz však pozor: Všetko je bezcenné, ak to nevedie k vedomému posväcovaniu. Chceme to prirovnať k zápalku. Keď niekto zapáli zápalku, chce, aby sa chytilo drevko a mohol ho použiť. Samotné zapálenie síry prinesie ostrý plameň, keď sa však nechytí drevko, ale plameň ihneď zhasne, bolo to bez zmyslu a hodnoty.

Tak je to aj s omilostením. Drevko môžeme prirovnať k posväteniu a počiatočné omilostenie k síre. Prostredníctvom omilostenia nás chce Boh „zapáliť“ pre posvätenie, aby sme aj iným osvecovali cestu k svätému Bohu.

„Nebudte leniví v horlivosti. Dajte sa rozohňovať Duchom. Slúžte Pánovi.“ (Rim 12,11)

Dajte sa rozohňovať Duchom! Boží Duch nás zapaluje pre svätý život v Duchu! Rovnako ako je zapálená zápalka, aby sa od nej rozohorelo niečo iné, tak by sme aj my mali byť nákazlivým svetlom v tme sveta svojím svätým životom, aby sa ešte mnohí ďalší prebudili zo svojho náboženského poblúznenia a trafili do pravého, svätého života s Bohom!

Kto už nezažil situáciu, keď sa zápalka jednoducho nechcela zapáliť? Alebo po krátkom plameni opäť zhasla? Tak je to aj s mnohými ľuďmi. Bohoslužbu za bohoslužbou sa otierajú o treciu plochu evanjelia bez toho, aby skutočne prišli k viere

a pokániu. Iní sa nechajú krátko vznietiť pri evanjelizácii, ale potom znova zhasínajú. Ďalší sú jednu bohoslužbu za druhou spolu ako zápalky v škatuľke, spievajú krásne piesne o ohni a teple, ale nikto sa neotiera o trečiu plochu Božích výziev, a tak zostávajú chladní. Nespočetným ľuďom sa darí práve takto. Ale Boh chce, aby sme žili horúci život v posvätení, a tým dokazovali, že naozaj chceme ísť do neba, že tam patríme a že tam smerujeme!

Kto skutočne žije s Bohom, ten nemôže nič iné, než pokračovať v posväcovaní!

OMILOSTENIE VEDIE PRIAMO K POSVÄTENIU

KAPITOLA 29

Čo vlastne znamená „svätý“?

„Svätý“ je v prvom rade Boh a je tým myslená jeho čistá morálna podstata, absolútna spravodlivosť, nevyčerpatelná láska a postoj konať dobrovoľne a z presvedčenia to, čo je dobré a správne. Tie-to veci sú spolu v dokonalom súlade a tvoria Božiu svätú podstatu. V Biblii však tiež čítame, že Boh posvätil panvice a hrnce, aby sa používali v chrámovej službe. Čo sa tým myslí? V tomto prípade „svätý“ znamená „oddelený“. „Posvätené“ hrnce boli „Bohom oddelené na službu pred Bohom“. Keď teda bol ten hrniec posvätený, nesmel sa už používať na smaženie vajíčok, ale slúžil výhradne na rituálnu bohoslužbu.

Keď sa v Biblii píše, že Boh posväcuje človeka, tak to vo význame slova „svätý“ ide ešte o krok ďalej. Neznamená to len „oddelený Bohom – pre Boha“, ale „oddelený Bohom – pre Boha – aby bol ako Boh!“ Boh chce realizovať a stelesňovať svoju svätú podstatu v nás a cez nás.

„...no rovnako ako je svätý ten, čo vás povolal, aj vy buďte svätí v celom svojom počínaní. Veď je napísané: Buďte svätí, lebo ja som svätý.“ (1Pt 1,15–16)

„Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48)

Božia vôľa s ľuďmi, to nie je v prvom rade vzrušujúci či zaujímavý zbor a misijné aktivity, ale naše posvätenie. Tie najlepšie aktivity môžu vyzeráť pekne a sľubne, ale sú ako super auto, pekné na pohľad, pohodlné na sedenie, no chýba mu motor! Nie je v ňom žiadna sila, ktorá by ho rozhýbala. Rovnako tak nemôžu naše najlepšie aktivity skutočne pohnúť niečím v neviditeľnom svete, ak nežijeme v súlade s Bohom.

Boh nás chce posvätiť. To znamená, že nás oddeľuje od vlády satana a od vplyvu sveta, aby sme žili pred Ním a s Ním svätý život. Boh nás oddeľuje od života v hriechu, aby sme prostredníctvom Neho žili svätý život. Boh nás oddeľuje od trestu v pekle, aby sme s Ním mohli žiť v nebi.

Boh chce, aby:

- náš postoj
- naše postavenie
- náš stav

boli sväté.

Nie sme posväcovaní našimi skutkami, ale Ježišovou obetou, jeho preliatou krvou.

„V tejto vôli sme raz a navždy posvätení obetou tela Ježiša Krista.“ (Heb 10,10)

„No vy, čo ste boli niekedy ďalekí, stali ste sa teraz v Ježišovi Kristovi blízkymi skrze Kristovu krv.“ (Ef 2,13)

Sme posväcovaní, keď veríme evanjeliu! Čo to znamená vzhľadom na náš postoj?

Biblické evanjelium má v sebe taký potenciál, že aj ten najväčší samospravodlivý hriešnik môže ihneď zmeniť svoj postoj – ak uverí evanjeliu! Vráťme sa späť k príkladu blesku: Predstavte si, že samospravodlivý hriešnik sa pozerá vpravo, kde sú tí ešte horší a očakáva blesk. Ale blesk udrie naľavo, kde stojí Ježiš! Táto skutočnosť môže úplne zmeniť jeho postoj – a to v okamihu. Keď pochopí, že tiež si zaslúžil blesk a že Ježiš sa za neho zástupne obetoval, môže to v jeho živote všetko prevrátiť hore nohami.

Boh „posväcuje“ postoj hriešnika cez zvestovanie evanjelia – a vierou v neho. To sa môže stať v okamihu. Výsledkom je, že hriešnik sa dobrovoľne a z presvedčenia obráti k Bohu, aby odteraz žil v súlade s ním a s jeho cieľmi, hodnotami, prioritami a motívami.

Čo to znamená vzhľadom na naše **postavenie** pred Bohom?

Keď hriešnik zmení (posväťí) svoj postoj a obráti sa, Boh ho prijíma na základe zástupnej obete, a tak hriešnik získava nové, sväté postavenie pred Bohom. Stáva sa z neho Božie dieťa. Potom môžeme povedať: „Žije pod milosťou.“

Čo to znamená vzhľadom na náš **stav**?

Hriešnik môže prísť k Bohu v takom stave, v akom je, pretože tu platí krv. Ako ten zločinec vedľa Ježiša na kríži.

Pred chvíľou ešte preklínal a tupil, ale odrazu sa mu rozsvietilo a pokorne sa obracia na Ježiša. To však predpokladá, že zmenil svoj postoj, lebo inak by „opravdivo“ neprišiel, ale zostal by na mieste taký, aký je – hriešnik na širokej ceste do zotratenia.

Tento „svätý postoj“ sa v hriešnikovi dá dosiahnuť iba zvestovaním evanjelia.

Keď nejaký človek skutočne stojí pred Bohom „obrátený a pokorný“ a má taký postoj, v ktorom túži po poslušnosti Bohu, Boh

vôbec nebude váhať, či ho má prijať alebo nie. Ježiš ešte nikoho neodmietol, keď sa úprimne obrátil. Iba s týmto postojom sa bude človek v ďalšom živote naozaj chcieť vo všetkom nanovo upínať na Boha. Iba tak bude v posväcovaní stále viac premieňať aj svoj stav – to je cieľom milosti!

Keď človek verí v Boha bez tohto „svätého postoja“, potom je to viera, ktorá nezachraňuje. Je to iba „vzatie evanjelia na vedomie“ alebo číra náboženskosť bez pravého kresťanského charakteru. Je veľmi rozšíreným klamstvom, že Boh odpúšťa všetkým. To sa tak ľahko hovorí! Nedávno bol opäť v amerických voľbách jeden z kandidátov konfrontovaný pre neveru. Z celej „aféry“ sa vyvliekol klamstvom a iný kandidát nato povedal: „No jasné, Boh predsa odpúšťa ...“ ÁNO, BOH CHCE ODPUSTIŤ! Ale nič z toho nebude, ak sa človek úprimne neobráti a nehľadá odpustenie! Sme opäť pri zločincovi B. Ten si myslí, že stačí vedieť, že guvernér je milostivý. Ale nie je to tak.

Je tiež absolútnym bludom, že Boh sa pozerá iba na krv, a tým je slepý voči nášmu postoju a ľahostajný k nášmu stavu. Nesmie sme zdôrazňovať jednu pravdu na úkor druhej! Boh sa pozerá na krv, keď sa obrátíme, a nie na náš stav – ale musíme sa obrátiť! Tu jasne vidíme, že Ježišova krv, teda zvestované evanjelium, má potenciál posvätiť náš postoj, naše postavenie a náš stav a Bohu rovnako záleží na všetkých troch aspektoch!

Nemyslím si, že niekto, koho Boh omilostil, pri svojom obrátení tušil, aké hlboké a obsiahle je posvätenie. Keď teda píšem, že pri obrátení musíme mať úmysel žiť svätým životom, nemyslím tým, že pri obrátení máme plné poznanie všetkých hriechov, ktorých sme sa dopustili, alebo plné poznanie toho, čo všetko sa musí zmeniť, ale je to situácia, keď človek rozpoznáva svoju stratenosť a je pripravený zo srdca sa obrátiť k Bohu a odteraz ho poslúchať. Musí tam byť správny postoj k Bohu, pripravenosť, dôvera v Boha, pranie nasledovať Ježiša, nech ho povedie kamkoľvek – potom budeme v našom živote vždy znova narážať na veci, ktoré Boh chce posvätiť. Musíme však byť na to sústavne pripra-

vení! Boh sa pri obrátení a tiež pri posvätení díva na naše srdce, na náš postoj! Kým sú tieto veci v poriadku, sme na správnej ceste. Posvätenie je úloha na celý život, a to v dvojakom zmysle. Celý život by mal byť posväcovaný, ale je to tiež niečo, čo bude trvať celý náš život, lebo každý deň má nové výzvy, v ktorých máme uskutočňovať Božiu vôľu. Svätý stav preto neznamená nejakú „optimálnu úroveň“, kde už človek nemôže hrešiť, ale ide o to, aby sme svoj život žili podľa najlepšieho vedomia a svedomia v harmónii s Bohom – a to sa môže stále prehľbovať a zostane to vystavené protivenstvám po celý život! Celý náš život budeme pokúšaní na hriech, pretože satan nás bude stále pokúšať – a práve preto musíme byť od situácie k situácii bdieť a zostávať v Kristovi, aby sme nestratili náš svätý postoj a zostali v súlade s Božou vôľou. Na tomto svete neexistuje žiadna svätá úroveň, na ktorej už človek nie je pokúšaný, kde už nemôže urobiť chybu alebo znova padnúť do hriechu. Posvätenie nikdy nevedie k nejakému samochodu. Je to práve naopak! Pozrite sa, ako sa Ježiš modlil v záhrade, keď bol pokúšaný, aby nezostal v Božej vôli. Ani svätý Ježišov život nebol samochodom! Ale Ježiš žil v súlade s Bohom! On sa v pokušení nevzdal. To sa musíme naučiť a toto víťazstvo nie je žiadna fatamorgána. Z tohto víťazstva sa smie radosť každý nasledovník Ježiša!

V živote s Bohom môže človek prirodzene dôjsť do bodu, keď žije podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia a užíva si radosť svätého života. Nemal by si však nahovárať, že teraz je absolútne dokonalý. Nič nie je také odpudzujúce ako ľudia, ktorí ostatným hovoria, že sú absolútne dokonalí! Niečo také vedie len k podráždeniu. Každý občas niečo zabudne alebo príde neskoro na schôdzku, alebo na ňu úplne zabudne. Nikto nemá dokonalé sociálne kompetencie, aby sa pri každom stretnutí správal na 100 % správne. Kto o sebe môže tvrdiť, že je úplne spravodlivý, čo by znamenalo, že koná úplne spravodlivo vo vzťahu so všetkými ľuďmi, rastlinami a zvieratami?! Život je taký rozmanitý a komplexný, že by si nikto nemal nahovárať, že je bezchybný.

Boh však jednoducho chce, aby sme žili podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia, aby sme boli neustále pripravení zmeniť svoje myslenie, zladíť sa s Jeho slovom, aby sme zostávali otvorení pre korekciu a uznanie viny – tak si môžeme užívať ovocie svätého života.

Sám Pavol hovorí, že nie je dokonalý, čo sa týka vedomostí alebo stavu, potom však tvrdí, že je dokonalý (Fil 3). Čo tým myslel? Je to úplne jednoduché! Hovorí o svojom postoji, ktorý je dokonalý. Zabúda na to, čo je za ním, a ženie sa za ďalším. Vie, že potrebuje viac a že existuje viac! A tento dokonalý postoj chce vidieť aj u ostatných, ktorí sa nazývajú kresťanmi. Pretože to je jediná možnosť, ako môžeme rásť a dospievať. Iba s týmto postojom sme na istej ceste do neba.

Pokrstení a prijatí do spoločenstva by mali byť iba tí, u ktorých sa prejavuje tento svätý postoj. Teda ľudia, ktorí sa dobrovoľne a z presvedčenia obrátili. Iba takí ľudia chcú žiť v posvätení: kto to nechce, ten nemôže byť členom zboru. Pri krste nejde v prvom rade o „stav“ človeka, lebo ten má dosahovanie svätosti pred sebou! Pri krste ide o to, čo Ježiš vykonal, a o postoj človeka voči tomuto Ježišovmu dielu. Krstený človek musí mať duchovný postoj, a tým sväté postavenie pred Bohom prostredníctvom viery v Ježiša, potom môže byť pokrstený. Prvé ovocie tohto postoja a postavenia je už viditeľné. Obrátenie sa nedá prehliadnuť! Potom môže byť pokrstený.

K téme „posvätenie“ sa toho dá povedať ešte veľmi veľa a koho zaujíma, ako Boh uzdravuje a posväcuje našu osobnosť a charakter, tomu môžem dať do pozornosti knihu „Stelesňovať Krista – uskutočňovať Božiu vôľu“ (v nem.: „Christus verkörpern – Gottes Willen verwirklichen“).

SVÄTOSŤ V NEBI

KAPITOLA 30

Omilostený je prepustený na podmienku, aby dokázal, že sa bude držať zákonov štátu a pozitívne sa začlení do spoločnosti. Probačný asistent mu pomáha uskutočniť túto túžbu po novom živote.

Boh nám dáva milosť, pretože nás chce začleniť do svojho svätého kráľovstva. Čas na zemi je skúšobnou dobou, v ktorej smieme svätým životom a dobrými skutkami lásky k blížnemu dokázať, že naozaj chceme ísť do svätého neba.

Môže nám preto pomôcť, keď sa teraz na chvíľu zamyslíme nad zmyslom života tu na zemi.

Skôr ako Boh stvoril nebo a zem, predvídal, že svoju slobodnú vôľu zneužijeme na to, aby sme robili zlo namiesto dobra. Boh predvídal, že zo života v raji sa stane diabolský začarovaný kruh.

Keď to Boh uvidel, mal dve možnosti:

Po prvé: vôbec ľudí nestvoriť.

Po druhé: stvoriť človeka ako robota, bez svedomia, bez inteligencie, bez slobodnej vôle – ako niekoho, kto prosto funguje sväto.

Predstav si, že by Boh začal sťahovať svoje výrobky späť, ako to urobil Harley, keď sa zistilo, že sú chybné brzdy a hrozí nebezpečenstvo ohrozenia života. Predstav si, že by Boh povedal: „Ľudia, vidíte, že kvôli zneužívaniu slobodnej vôle a ignorovaniu

svedomia a mojich prikázaní vzniklo nebezpečenstvo absolútneho ohrozenia života na Zemi. Preto vás volám späť, aby som vás prerobil na sväté roboty. “ Pribehol by som ako prvý? Nie! Vieme, a Boh to vie tiež, že život robota bez vôle by nestál za to, aby sa žil. To pre Boha neprichádzalo do úvahy. Boh však predtým, ako stvoril život, predvídal aj niečo iné!

Predvídal, že nespočetné množstvo ľudí na celom svete sa bude chcieť dobrovoľne a z presvedčenia obrátiť k nemu! Predvídal, že nespočetné množstvo ľudí pochopí, že bezbožný život je odsúdený na zánik, a budú opäť hľadať Boha.

Boh však tiež vedel, že toto hľadanie bude sťažené, pretože satan bude rozširovať množstvo lží o Bohu, vybuduje masové náboženské atrapy, aby ľudia už nenašli cestu späť k pravému Bohu.

Skutočnosť, že sa množstvo ľudí bude chcieť obrátiť k Bohu, Boha potešila a povzbudila ho v hľadaní riešenia. Bol tu však ešte jeden ohromný problém: vina ľudstva! Biblia hovorí: „Nikto nie je spravodlivý, niet ani jedného.“ Boh predvídal, že všetkých ľudí bude musieť najprv potrestať, keď sa k nemu obrátia. Ako mal tento problém vyriešiť?

Boh však našiel riešenie. Vo svojej láske k ľuďom bol pripravený vytrpieť trest za naše hriechy. Ježiš zástupne zomrel za naše hriechy na kríži – Ježiš zaplatil za tvoju vinu! Ježiš na kríži je tiež argumentom proti všetkým diablovým náboženským klamstvám. Boh nie je krutý a nespravodlivý, ale tak veľmi nás miluje, že zomrel na kríži za naše hriechy!

Ďalšia otázka znela: Ako to má pokračovať ďalej? Boh videl, že sa obráti pomerne málo ľudí! A tí budú ešte v priebehu tisícročí zastrášaní, prenasledovaní a zabíjaní! Boh jasne videl, že sa nebude konať žiadne nebo na zemi. Naopak, videl, ako pre našu vinu prichádza koniec sveta, a preto to aj predpovedal v Biblii. Príde čoskoro.

Život takto nemal žiadny zmysel. Preto bolo Bohu jasné, že stvorí druhú Zem, na ktorej potom bude žiť s tými, ktorí sa

k nemu v dôvere obrátia. To je cieľ života! Táto Zem je pre náš hriech okľukou na ceste do cieľa. Božím cieľom sú ľudia, ktorí svojím životom tu na tejto „okľuke“ dokazujú, že chcú žiť v novom večnom svete s Bohom! To je zmysel života: musíš sa rozhodnúť, či chceš, alebo nechceš žiť večnosť v novom svete. V novom večnom svete pod vládou Boha už nebude smrť, ani utrpenie či slzy, pretože tam sú len tí ľudia, ktorí nechajú byť Boha Bohom, a to dobrovoľne a z presvedčenia. Boh je plný lásky k tebe a chce, aby si bol pri tom. Aj teba preto volá k obráteniu. Bez obrátenia a viery v Ježiša ideme v ústrety večnému trestu za naše hriechy.

Boh už pred založením sveta vedel, že musí stvoriť druhý svet. Viac sa o tom dočítate v mojej brožúrke s názvom „Aký je zmysel života? – Prečo Boh dopúšťa všetko toto utrpenie, ak je láska?“

Ježiš zvestoval nebeské kráľovstvo! Božie Kráľovstvo! Tam to smeruje. Ježiš povedal:

*„Nebeské kráľovstvo je podobné pokladu ukrytému na poli.
Keď ho človek našiel, skryl ho, **od radosti** šiel a predal všetko čo mal,
a kúpil to pole.“ (Mt 13,44)*

Už si našiel tento poklad v evanjeliu? Nepýtam sa, či vieš o Bohu to alebo ono, ale či si rozpoznal tento poklad, o ktorom hovorí Ježiš. Máš tú radosť, o ktorej tu Ježiš hovorí? Ten, kto naozaj verí, že je na ceste do pekla, úpenlivo prosí o milosť! A kto skutočne verí tej pravde, že Ježiš za nás zástupne zomrel na kríži, aby nás uchránil od pekla a dal nám nový život, večný život a kto skutočne prijal Ducha milosti, ten prežíva radosť. Radosť! Radosť! Zdvihnuté ruky a jasavý pokrik, ktorý znie ulicami! Uvoľnená radosť z viery, že Boh ti dal milosť a prijal ťa a ty si zachránený!!! Už si sa niekedy skutočne radoval tak, ako to má Ježiš na mysli? Rozpoznal si ten poklad, ktorý ti Boh ponúka v evanjeliu o Božom kráľovstve? Dostal si skutočne svätého Ducha milosti? Alebo hovoríš ako slepec o farbách?

Mám dojem, že pre mnohých ľudí sa pojmy ako: odpustenie, ospravedlnenie, Božie dieťa, život v Duchu, večnosť, nebo atď. stali len otrepanými frázami! Zdôrazňujem to ešte raz: nezamieňaj si „vieru“ s „vedomosťou“ či „braním na vedomie“! Mnohí vedia hovoriť a diskutovať o „duchovne“ a zúčastňovať sa na kresťanských akciách, ale nevedia sa radovať touto nevysvetliteľnou radosťou z Krista a posvätenia!

Ako do nej vstúpiť?

VIERA PÔSOBÍ VĎAČNOSŤ

KAPITOLA 31

Kľúčom je „viera“, jednoduchá a úchvatná viera! Lebo pravá viera v nás pôsobí vďačnosť! Keď veríš, že ti niekto daroval niečo úžasné, potom sa pozitívnym a dobrovoľným spôsobom cítiš zaviazaný darcovi: „Ó, vďaka! Máš to u mňa!“ A máme radosť, keď zas my môžeme darcovi poskytnúť adekvátnu službu. Naša suseda v Nórsku nám napríklad dovolila občas používať svoj internet a bolo pre nás potešením urobiť niečo aj pre ňu, zaobstarať jej niečo zo susedného mesta. Ak by sa však spýtala, či jej zrekonštruujeme dom a k tomu darujeme naše auto, pozerali by sme sa na ňu, či spadla z višne, pretože to nemá žiadny vzťah s internetom a našou vďačnosťou! Naša vďačnosť a pozitívny záväzok z presvedčenia majú vždy vzťah k tomu, čo sme prijali! Keď tomu porozumieš, pozri sa, čo píše Pavol:

„Ved' nás ženie (v čes. preklade: „zaväzuje“ – pozn. prekl.) Kristova láska, nás, čo sme pochopili, že ak jeden zomrel za všetkých, všetci zomreli. A za všetkých zomrel preto, aby tí, čo žijú, nežili už viac sebe, ale tomu, ktorý za nich zomrel a bol vzkriesený.“ (2Kor 5,14–15)

Kristova láska nás zaväzuje, pretože sme presvedčení! Iné preklady hovoria o tom, že Kristova láska nás núti. Ako to navzájom súvisí? Donútenie a láska? To zdanlivo protirečí všetkému, čo sme sa doteraz naučili! Ale ide o nasledujúce: Kto verí tomu,

čo Boh ponúka v evanjeliu, ten je vďačný! Vďačný! Vďačnosť! Viera pôsobí vďačnosť – a vďačnosť v nás pôsobí pozitívny záväzok voči Bohu, takže nič nekonáme radšej ako Božiu vôľu! Si vďačný? Veríš vôbec, že Ježiš naozaj zástupne a skutočne pre teba a všetkých ostatných zomrel na kríži? Naozaj veríš tomu, že tá ušetril od večného trestu s večným zatratením a trýznou? Veríš tomu, že máš večný život s Bohom v blaženosti neba? Kto tomu skutočne verí, ten je vďačný až na prasknutie! Ten má takú vďačnosť, ktorá volá do neba a radosť, radosť, radosť!!! Veriaceho nemusíte motivovať k službe, pretože on chce, čaká, hľadá, rád by dobrovoľne a z presvedčenia vrátil Bohu niečo z toho, čo dostal, zaväzuje ho to, láska Kristova ho núti! Je zachránený až po špičky prstov! Ako veľmi je odlišný život veriaceho kresťana od života „náboženského kresťana“. Je to nebotyčný rozdiel!

Veriaci žije so „svätým záväzkom“ žiť sväto a budovať Božie kráľovstvo. Láska Kristova ho zaväzuje! Prežívaš tento záväzok? Ak nie, tak na tvoju vieru nič nedám. Prepáč, že to hovorím tak priamo, ale je to tak.

Áno, sme zachránení vierou – ale pravá viera v pravdy evanjelia v nás pôsobí radosť, vďačnosť, pozitívny záväzok a prostredníctvom tejto viery sme uvoľnení do nového, svätého života!

Zistili sme, že Boh nám dáva milosť, aby sme sa osvedčili pre sväté nebo. Pozri sa, čo Ježiš povedal:

„Odvtedy sa ohlasuje Božie kráľovstvo a každý sa doň násilne tlačí.“
(Lk 16,16)

Kto verí evanjeliu, ten sa násilne tlačí do svätého života a svätého neba! Ako odlišne oproti tomu vyzerá ten vlažný, fádny, bezmocný, nudný život kresťansky náboženských ľudí! Peter povedal:

„Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate (prekl. Prof. Roháčka: ‚a náhlite‘ – pozn. prekl.) príchod Božieho dňa, keď sa nebesia rozplynú v ohni

*a živly roztopia v pálave! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, **usilujte sa**, aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bezúhonných v pokoji. A zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spásu.“*
(1Pt 3,11–15)

Mali by sme vo svätom chodení očakávať a náhliť druhý príchod Ježiša! Nikdy som v škole nemohol vystáť „biflošov“, pretože som bol v tom čase lenivý a mal som v hlave iné veci. Ale Boh chce, aby sme im v posvätení boli podobní, inak zostaneme na mieste – a môžem vám povedať toto: Tam, kde sa veriaci začnú usilovať o posvätenie a snažia sa byť verní v malom, budú od lenivých „kresťanov“ – teda od tých, u ktorých niečo nie je v poriadku – ohovorení zo zákonníctva, z fanatizmu, budú vystavení škaredým ohováraniam, ako: „ten sa určite považuje za niečo lepšie!“ Ako v škole. Ľuďom sa nepáči, keď je letargický poriadok škatuliek od zápaliek narušený nejakým horlivým a horúcim životom! Ale to nás nemá odstrašiť! Pretože kto verí tomu mocnému evanjeliu o Božom kráľovstve, v tom bude pôsobiť moc! My kresťania by sme sa mali vyznačovať mocným životom! Ľudia okolo nás by mali hovoriť: „Pozri sa na tú mocnú skupinu ľudí!“ Viera v evanjelium nás naplňuje nesmiernou mocou Ducha. Sú v nás uvoľnené ohromné sily, pôsobí v nás radosť, vďačnosť a Božia plnosť! Dôsledkom je víťazstvo nad hriechom; nasadenie celého života sa odohráva z dobrovoľného presvedčenia, lebo láska Kristova nás zaväzuje! Boh nás nenaplní svojím Duchom preto, aby sme sa kresťansky flákali, ale aby sme boli aktivovaní pre budovanie Jeho kráľovstva. Je toľko mocných svedectiev od ľudí, ktorí druhým priniesli toto nádherné evanjelium v moci Božích divov a zázrakov, aby ľudia boli privedení k Bohu, aby ich priam vtisli do Božieho kráľovstva. Ale aby sme to dosiahli, musíme žiť v pravde.

ŽIŤ V PRAVDE

KAPITOLA 32

Posvätenie sa začína v Duchu, vierou v pravdu.

„...že si vás Boh vyvolil ako prvých na spásu a posvätil Duchom a vierou v pravdu.“ (2Tes 2,13)

Iba ten, kto tak žije, môže tiež skutočne žiť s Bohom, ako to robil Ježiš. To mal na mysli, keď povedal:

„Ale prichádza hodina – a už je tu – keď praví ctitelia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a v pravde. Ved'aj Otec hľadá takých ctiteľov. Boh je Duch, a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde.“ (Jn 4,23–24)

Iba ten, kto žije v Duchu Svätom a v pravde, môže sa modliť a žiť tak, ako žil Ježiš! Zistili sme, že pri omilostení je náš mŕtvy duch oživený Božím Duchom pre život s Bohom. Posvätenie sa teda začína v Duchu. Nezostáva však len pri tom!

„Chráňte sa zla v akejkoľvek podobe! A sám Boh pokoja nech vás celých posväťí a pri príchode nášho Pána Ježiša Krista nech zachová vášho neporušiteľného ducha, dušu i telo bez úhony.“ (1Tes 5,22–23)

Boh nás chce celých posvätiť. Naše ciele, hodnoty, priority a motívy. Je Boží nový svet tým konkrétnym cieľom, ku ktorému mieri

tvoja životná cesta? Je твоjím každodenným cieľom potešiť Boha tým, že žiješ v jeho vôli? Prispôsobil si svoje každodenné činnosti Božím hodnotám a prioritám? Robíš to, čo je dobré a správne, a tiež zo svätých motívov? Svätým motívom je napr. to, že robíš dobré a správne veci z vďačnosti za kríž, lebo si to Ježiš zaslúži. Tu sa ukazuje, čomu naozaj veríš.

V modernom kresťanstve ľudia veria mnohým veciam, ale veria pravdám, ktoré sú uvedené v Biblii? Veria v existenciu sata-
na a v jeho pokušenie? Veria tomu, že Boh má skutočne záujem o naše posvätenie? Alebo veria, že pod Božou milosťou môžu naďalej hrešiť a že Boh to s hriechom nevidí až tak úzkostlivo, alebo čomu vlastne veria? Nie je otázkou, či veríš, ale čomu veríš! To, čo naozaj nemôžem pochopiť, je skutočnosť, že vo všetkých cirkvách sa nájdu ľudia s Bibliou v ruke, ktorí v skutočnosti veria pravému opaku toho, čo je v nej napísané. Prečo jednoducho nepovedia, že biblické poslanstvo odmietajú? Prečo sa nazývajú kresťanmi, keď si zostavujú vlastné náboženstvo? Tomu nerozumiem! Ak by mi obsah Biblie nebol vhod, odhodil by som ju do koša a ďalej by som šiel na vlastnú zodpovednosť, ale táto pretváрка je nad moje chápanie! Povedz predsa úprimne, že ti je z obsahu Biblie na vracanie, ak je to tak! Aj Ježiš je taký odvážny, keď hovorí, že mu je na vracanie z polovičatých ľudí. On má na to odvalu! Môžem nám všetkým iba povedať: polovičatý kresťan je úplný hnoj! Buď celkom odovzdaný, alebo to nechaj tak! Kto číta Bibliu, ten v nej jasne vidí, že Boh necháva ohlasovať poslanstvo „buď, alebo“. Všetko, alebo nič. Boh nás chce posvätiť skrz naskrz, a nie polovičato!

Posvätenie sa začína v Duchu, ale obrátením sa to nekončí. Vierou v Božiu pravdu musíme byť privedení do celej pravdy! To je jedna z hlavných úloh Ducha Svätého v omilostenom človeku. Ježiš povedal, že ako omilostení nesmieme v žiadnom prípade zostávať vo falošných predstavách a v klamstvách.

„Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy...“ (Jn 16,13)

Svätý život často stroskotáva na tom, že nás satan nakazí **nespočetnými** klamstvami a vlastnými interpretáciami, a preto máme **mylné presvedčenie** – príliš zle poznáme Božie sväté Slovo, a tak žijeme viac v klame než v Božej pravde. A keď na to príde, pochybujeme aj o tom mále, čo z Božích „právd“ poznáme. Tak sa posvätenie nemôže vydať. Musíme sa preto hlbšie a obsiahlejšie poučiť o duchovnej pravde Písma svätého, nechať sa ňou presvedčiť a potom jej duchaprítomne a detailne veriť. Iba tak budeme rásť v posvätení.

Uvediem príklad: Často sa rozprávam s ľuďmi, ktorí ma ubezpečujú o tom, že veria v Boha, ale nechcú sa nechať pokrstiť. Hovoria, že spätne uplatňujú svoj detský krst a myslia si, že Boh je s tým spokojný. Tu potrebujú pomoc. Musia počuť, že učenie o krste detí vykresľuje beštiálny obraz Boha! O tom ešte mnohí nepremýšľali. A predsa sa krst detí opiera o falošné učenie, že ak nepokrstené bábätká zomrú, prídu priamo do večného ohnivého pekla! O tom nehovorí žiadne miesto v Biblii! Aký nespravodlivý a krutý Boh je tu krstom detí zvestovaný?! Nielen to, Boh je zobrazovaný aj ako povrchný. Berie do neba len tie bábätká, ktoré boli namočené trochou vody. Cirkev vyučuje, že vo chvíli, keď sa dieťaťka dotkne tá voda, „magicky“ sa odohrá znovuzrodenie, a tým je dieťa zachránené. Len si to predstavme! Boh je predstavovaný ako natoľko povrchný, že kontakt s vodou je rozhodujúcim bodom medzi večným trestom a večnou blaženosťou!!!

Bol som prítomný v jednej cirkvi, kde sa konal detský krst. Žiaľ, v predchádzajúcom týždni zomreli dvaja starší miestni ľudia. Farár spojil obidve tieto situácie v modlitbe nasledujúcim spôsobom: „Vďaka, Bože, že si teraz vzal obidvoch týchto ľudí do neba cez svätosť ich detského krstu.“ To použil ako premostenie k detskému krstu, v čom potom ďalej pokračoval. Premýšľajme o tom, aký obraz Boha je tu sprostredkovaný! Krutý Boh, ktorý pošle nevinné a nevedomé deti do ohnivého pekla, povrchný Boh, ktorý namočené deti berie do neba, ľahostajný a igno-

rantský Boh, pretože do neba berie aj obidvoch tých starých ľudí, ktorí zomreli, a je úplne jedno, ako žili, to Boh celkom ignoruje, On sa pozerá iba na to, že boli ako deti pokropení vodou – a pojmy ako viera, obrátenie, posvätenie, nič z toho už nie je dôležité! Taký obraz Boha sa podáva detským krstom! Keď niekto hovorí, že trvá na svojom detskom krste, potom vlastne hovorí, že trvá na tomto Božom obraze. Ale tento Boží obraz je modla, a nie ten Boh, ktorý sa zjavuje v Biblii! Je to náboženská predstava o Bohu, ktorá sa zaviedla v stredoveku, aby sa ľuďom vytiahli peniaze z vrečka. Mohol by som o tom napísať ešte viac, ale nie je to našou hlavnou témou. Ide mi len o to, že ľuďom sa musí vysvetliť pravda, inak budú trvať na svojich falošných tradíciách. Pravda nás vyslobodí!

Musíme poznať celé Písmo v súvislostiach.

*„Celé Písmo je Bohom vnuknuté
a užitočné na učenie, karhanie,
nápravu a výchovu v spravodlivosti,
aby Boží človek bol dokonalý a pripravený
na každé dobré dielo.“ (2Tím 3,16–17)*

Samozrejme, že nikto nebude žiť sväto, ak uprednostňuje všetko ostatné pred čítaním Biblie, alebo ak dáva prednosť cirkevnej tradícii pred Bibliou. Kto dobrovoľne a z presvedčenia neštuduje Písmo sväté, ten nikdy nebude môcť žiť svätým životom. Bude možno členom nejakej cirkvi, ktorá medzitým možno odpadla a je na míle vzdialená od skutočných Božích požiadaviek. Svätý človek sa však nezaväzuje nejakej cirkvi a jej dogmám a tradíciám, ale nasleduje Ježiša Krista! Úprimné nasledovanie nás vždy dovedie na miesta, kde musíme viac poslúchať Boha ako ľudí. Vtedy sa ukáže, aký postoj skutočne máme. Keď Luther študoval Bibliu, musel protestovať proti katolíckemu učeniu a tradícii, a to právom. Ale čo urobili mnohí jeho prívrženci? Nazvali sa

protestanti a prestali protestovať. Zabetónovali učenie Luthera, žijú však svoju vieru s typicky katolíckym postojom. To znamená, že keď s nimi niekto hovorí napríklad o bludnom učení detského krstu, radšej sa držia svojej tradície, ako by mali byť poslušní pravde. Takíto „typickí katolíci“ existujú vo všetkých denomináciách. Neodovzdali sa Bohu a pravde, ale tradícii! Mnohí sú hrdí na to, že sú protestanti, a pritom sú v skutočnosti typickými katolíkmi, lebo majú postoj práve tých, ktorí stavajú tradíciu nad Božie slovo.

„Reformácia“ znamená „nanovo formovať“! Presne to chce Boh! Mali by sme svoj život stále nanovo formovať podľa Božieho slova. S Lutherom to bol začiatok pohybu, ale v Biblii je viac právd ako tie, ktoré Martin Luther vyniesol na svetlo!

Žiaľ, súčasne sa šíri aj stále viac klamstiev, preto nesmieme nič prijímať dôverčivo! Všetko treba preskúmať a to sa dá iba vtedy, keď čítaš Bibliu denne, najlepšie v súvislostiach, nie jeden verš sem a druhý tam, ale všetko! Pri čítaní budeš pozorovať, ako k tebe Boží Duch hovorí.

Ak skutočne veríme, že Biblia je Božie slovo, potom budeme pri horlivom štúdiu Písma rozpoznávať a uznávať pravdy a zároveň sa zriekať vlastných interpretácií Božích výrokov a samospravodlivých postojov Božím meradlom, a tak získame slobodu. Uvedom si toto: Práve vyššie citovaný text (2Tím 3,16) sa vzťahuje na to, čo nazývame „Starý zákon“ (SZ). To, čo nazývame „Nový zákon“ (NZ), vtedy ešte vôbec neexistovalo! Pozri sa na to, za aký dôležitý považuje Pavol SZ a premýšľaj o tom, ako je dnes SZ ponechávaný bokom! Ježiš to, čo nazývame Starý zákon alebo Stará zmluva, nikdy tak nenazval, ale použil výrazy ako „Žalmy, písma a proroci“ a „Sväté Písma“. Pomenovania „Starý zákon“ alebo „Stará zmluva“ vznikli neskôr. Čo to v nás vyvoláva? „Ale veď to je už staré, to čítať nemusím, to už neplatí, teraz platí Nový zákon alebo Nová zmluva...“ To všetko je nezmysel! Aj tá lož, že v SZ je hnevajúci sa Boh a v NZ milostivý, je úplné nepochopenie! Vo Svätých Pís-

mach (SZ) nájdete nespočetné výroky o Božej milosti a milosrdenstve a **v NZ sú zasa najzreteľnejšie miesta o súdoch posledného času a o večnom treste!**

Nikto v Biblii nehovorí častejšie a jasnejšie o večnom zatratení a večnom ohni než sám Ježiš! Pred chvíľou sme zdôraznili, že Božie ohlásenie súdu, rovnako ako jeho vykonanie, neoddeliteľne patria k Božej milosti – to však vie len hrstka ľudí, pretože ľudia nechcú veriť Božej pravde a svätým Písmam! V mnohých zboroch sme nakazení nespočetnými klamstvami a len ak úprimne čítame Bibliu a necháme sa vyučovať a viesť Duchom Svätým, môžeme z tých klamov vyjsť a vojsť do pravdy. Inak budeme síce hovoriť o Bohu Otcovi a básniť o Duchu Svätom, ale nebudeme skutočne rozumieť Bohu a Jeho konaniu. Vždy znovu sa budeme klamať a vždy znovu budeme sklamaní. Rovnako je to aj s témou uzdravenia. Jedni hovoria: Boh uzdravuje všetkých – musíš len veriť. Iní tvrdia, že Boh neuzdravuje, a pritom nám Boh vo svojom Slove poskytuje veľkú rozmanitosť týkajúcu sa témy uzdravenia, Božích postupov a zámerov s chorobami – aj s uzdravením a kto to nevie, ten je v nebezpečenstve, že bude klamať seba i druhých a na konci bude on ten sklamaný. Viac k tomu v knihe „Božie uzdravenie“ (v nem. „Göttliche Heilung“).

Je výhodou, keď máš dobrého biblického učiteľa, ale nespoľiehaj sa iba na neho. Čítaj si Bibliu sám a skúmaj, čo bolo povedané, pretože Božie slovo jasne varuje pred bludmi, falošnými prorokmi, vlkmi v ovčom rúchu, ktorí existujú v každej denominácii. Nemôžeš predsa bez skúmania veriť všetkému tomu modrému z neba, čo ti narozprávajú dnešné „kresťanské superstar“! Mohol by som tu zaplniť celé zväzky tým, čo všetko sa dnes melie piate cez deviate, ale nikomu to neprospeje. Čítaj si Bibliu a skúmaj všetko, čo počuješ! Neobmedzuj sa pri čítaní iba na niektoré texty. V rôznych knihách je zväčša zdôraznené len to „najkrajšie“, a človek potom nepochopí súvislosti a nepriblíži sa k pravde. Pros Boha, aby ťa oslobodil a chránil od jednostranných pohľadov a bludov a aby ti pomohol

porozumieť, keď čítaš Bibliu! Ježiš nás chce oslobodiť od všetkých satanových klamstiev, aj od tých, ktoré kolujú v kresťanských kruhoch!

„Ak vás teda Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.“ (Jn 8,36)

Neverte však tomu, že máme len vyčkávať, kým nás Ježiš nejakým zázračným zásahom z neba zmení a urobí nás dokonalými, lebo Ježiš vždy znova hovoril vety, ako:

„Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ (Jn 8,32)

„Nech sa vám stane podľa vašej viery.“ (Mt 9,29)

Mnohí hovoria: „Nie, musí zasiahnuť Duch Svätý.“ Nedaj sa pomýliť a študuj Písmo sväté, uč sa rozoznávať dielo Ducha Svätého v tejto súvislosti. Ježiš hovorí:

*„Slová, ktoré som vám povedal, sú **Duch** a život.“ (Jn 6,63)*

Slová sú Duch a sú život! Duch Svätý nepôsobí v tejto súvislosti nejakou magicky, mimo našej vôle, viery a sebazaprenia, ale Ježiš hovorí, že Jeho slová sa nedajú oddeliť od Ducha Svätého. Ježišove slová spôsobujú svätý život, ak im duchapritomne veríme. Duch Svätý je preto nazývaný aj Duchom pravdy.

*„Keď však príde on, **Duch pravdy**, uvedie vás do celej pravdy.“
(Jn 16,13)*

Duch Svätý je Duchom pravdy. Jeho úlohou je odvádzať nás od vlastných lživých interpretácií, pochádzajúcich od satana a viesť do celej biblickej pravdy. Ver predsa tomu, že môžeš pravdu pochopiť natoľko, aby si mohol žiť svätým životom. Duch Svätý chce byť твоjim novým expertom na každú oblasť života.

„...*Duch Svätý,*
ktorého pošle Otec v mojom mene,
ten vás naučí všetko
a pripomenie vám všetko,
čo som vám hovoril.“ (Jn 14,26)

Duch Svätý má teda pri posväcovaní človeka dve úlohy. Po prvé: **vyučuje nás**, keď študujeme Sväté Písma alebo počúvame kázania a po druhé: **pripomína nám** v danej situácii všedného dňa naučené Slovo tak, aby sme mu mohli duchapritomne veriť.

„A preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že keď ste prijali Božie slovo, ktoré ste počuli od nás, prijali ste ho nie ako ľudské slovo, ale ako Božie slovo – akým naozaj je. Ono pôsobí vo vás veriacich.“ (1Tes 2,13)

Ak veríme Božiemu slovu, tak pôsobí! Okrem iného v nás spôsobí svätý život!

ČO ROBIŤ, KEĎ SME NAPRIEK TOMU ZNOVA ZHREŠILI

KAPITOLA 33

Zistili sme, že omilostený človek je prepustený na podmienku a že probačný asistent robí všetko, aby sa omilostený v novom živote uchytil. Sloboda Ducha nesmie byť zneužitá na hriech, lebo ak vedomými hriechmi potupujeme Ducha milosti, sme v akútnom nebezpečenstve vypadnutia z milosti. Čo môžeme teda robiť, ak sme nedopatrením a v zápale boja predsa znovu zhrešili? V žiadnom prípade sa nemáme správať, akoby sa nič nestalo! Myšlienka: „Veď Boh je predsa milostivý“ je síce pravdivá, ale uvedomte si, že satan nám môže podsúvať biblické pravdy, len aby sme nekonali správne! Najprv nás privedie do pokušenia, v ktorom nás nabáda na hriech a ak váhame, rýchlo nám našepká: „Boh je predsa milostivý, on ti znova odpustí!“ Keď potom zhrešíš, môže ti hovoriť: „To nebude také zlé, Boh je predsa milostivý.“ Tým ťa chce držať v nekajúcnosti, a tak dosiahnuť, aby si hriech nebral vážne a v najlepšom prípade v ňom pokračoval. Satan by ti však mohol tiež povedať: „Si úplne nemožný, Boh s tebou už nechce mať nič spoločné! Teraz si zhrešil, odvrhne ťa a už ťa neprijme. Vypadol si z milosti!“

Pozor! V oboch prípadoch si musíme uvedomiť, že sme zhrešili a stojíme úplne pod vplyvom satana, ktorý nás chce „dé-

monickou teológiou“ udržať pod nadvládou hriechu! Nenechaj sa ničím a nikým zadržať v činení pokánia, ak spozoruješ, že je to potrebné. Boh neodmietne kajúceho človeka.

Môžeme sa však tiež naučiť zostať v pokušení stáť. Vo chvíli pokušenia sa môžeš Boha pýtať: „Bože, ty vidíš, čo sa deje! Aký je na to tvoj názor?“ Musíme sa naučiť súhlasiť s Božou vôľou – a zostať s ňou v súlade – tak ako Ježiš v Getsemanskej záhrade, keď bol pokúšaný. Vždy znova budeme pokúšaní, aby sme už nezostávali v súlade s Božou vôľou. Životné okolnosti nás provokujú, ľudia okolo nás sú často zlí a satan sa chce realizovať v nás a cez nás! Tu sa musíme osvedčiť! Tu musíme mať na zreteli Božie sväté ciele, musíme posilniť sväté priority, upevniť biblické hodnoty, praktizovať svoje duchovné motívy – život v Duchu a vo viere je boj – pusť sa doň!

Veľmi rýchlo sa môže stať, že na ceste posvätenia napriek všetkému padneme do hriechu. Niežeby sme museli padnúť! Nemusíme padať do hriechu. Môžeme a mali by sme získať víťazstvo nad hriechom, ale môžeme aj padnúť; to prežívajú zvlášť tvrdo tí, ktorí naozaj chcú žiť sväto. Tí, ktorí vidia milosť ako plášťik na svoje hriechy a stavajú sa ľahostajne a vlažne k posväteniu, tých hriech tak nemrzí – takí ľudia argumentujú satanovými slovami: „Nikto nie je dokonalý“ alebo „každému sa to raz môže stať“, alebo „pre jeden raz sa nič nedeje“. Kto takto hovorí, s tým to nevyzerá dobre! Ten slovami dokazuje, že nie je na ceste posvätenia. Jeden cirkevný vedúci, ktorého syn žil v smilstve a neresti, prišiel za mnou s afektovaným úsmevom a povedal: „Vnuk prišiel za mojím synom a povedal: Ty máš ale peknú novú priateľku...“ Predstav si to! Takto chcel ten cirkevný vedúci predomnou ospravedlniť svojho syna! Za obrátenie človeka, ktorý zachádza takto s hriechom, nič nedám a je jedno, akú pozíciu zastáva v cirkvi. Ten má nesvätý postoj voči hriechu a posväteniu. Ale ten, kto naozaj chce žiť sväto, trpí kvôli hriechu pravou lútosťou v tom najvlastnejšom slova zmysle! Trpí, pretože vie, že teraz poslúchol satana a spôsobil Bohu bolesť.

Miluje Boha a veľmi ho bolí, že sa teraz proti nemu prehrešil a uhasil Svätého Ducha milosti.

Boh nám jasne ukazuje, čo musíme robiť v prípade hriechu. Naše hriechy musíme okamžite vyznať a bezpodmienečne sa znova zmieriť s Bohom – to sa však nedeje tak, že iba prisvedčíme na biblické pravdy, ale vedome a osobne sa obrátíme k Bohu v modlitbe, priznáme svoje hriechy a prosíme o odpustenie – a vo viere prežijeme, že Boh nám odpúšťa a prijíma nás. Život s Bohom je omnoho viac než len žiť s vedomosťami o biblických pravdách. Ak mi niekto niečo rozbije a myslí si: „Kornelius je predsa milostivý, to je v poriadku,“ a nič mi nepovie, s tým mám skutočný problém! Boh nechce iba to, aby sme o ňom poznali rôzne pravdy, ale aby sme s ním žili a rozprávali sa! Áno, je pravda, že keď sme zhrešili, platia nasledovné slová (1Jn 1):

7 „...krv Ježiša, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.“

Neexistuje žiadny hriech, ktorý je taký veľký, že ho Boh nemôže odpustiť! Ale je tiež pravda, že aj tie „najmenšie hriechy“ nás vedú preč od Boha.

8 „Ak hovoríme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a nieto v nás pravdy.“

Boh nám ukazuje, ako musíme postupovať, aby sme sa s ním opäť mohli zmieriť.

9 „Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti.“

Odpustenie prichádza tam, kde sa hriechy uznajú a vyznajú. Keď nás Duch Svätý, náš probačný asistent, konfrontuje a napomína a my neuznávame svoju vinu, potom je to nebezpečné!

10 „Ak hovoríme, že sme nezhrešili, jeho robíme klamárom a jeho slovo nie je v nás.“

Utajiť, zamlčať, zmazať, nájsť niekoho, na koho môžeme zvaliť vinu, ...to všetko je nesprávne zaobchádzanie s hriechom a robíme tým z Boha, ktorý nás volá k pokániu, klamára. Ján píše toto všetko nielen preto, aby sa nám vždy znova dostávalo odpustenie, ale preto, aby sme nehrešili!

„Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme u Otca obhajcu – Ježiša Krista, spravodlivého. On je obetou zmierenia za naše hriechy, no nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta.“
(1Jn 2,1-2)

Prečo nám Boh dáva milosť? Aby sme nehrešili! Ak v našom živote pod milosťou spadneme do hriechu, nemali by sme to vidieť ako niečo normálne. Mali by sme sa úprimne kajať a dať to do poriadku s Bohom a s ľuďmi, pretože každá recidíva má sklon smerovať k odpadnutiu! Ale vďaka Bohu, že keď úprimne prosíme o odpustenie svojich hriechov, tak nás z milosti znova neberie a nestavia pod rozsudok, pretože Ježiš je náš Príhovorca! Daj však pozor na to, aby si si nezamieňal úprimné pokánie a očistenie svedomia s teologickými myšlienkovými hračkami! Je rozdiel v tom, či žijem s Bohom a jeho Duch ma upozorňuje na hriech, robím pokánie a prežívam, že ma Boh očisťuje, alebo či si iba myslím: „Boh je predsa milostivý, takže všetko je OK!“ Zdôrazňujem to ešte raz! Boh nie je teológ! On nechce, aby sme vedeli niečo správne formulovať, ale aby sme s ním úprimne a reálne žili!

3 „Podľa toho vieme, že sme ho poznali, keď zachovávame jeho prikázania.“

Podľa toho poznáš človeka, ktorý skutočne pozná Boha. Žije v súlade s Božou vôľou.

4 „Kto hovorí: Poznám ho, ale nezachováva jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy.“

A tu máš tých, ktorí klamú sami seba a druhých svojimi náboženskými ilúziami, hovoria o Bohu a o milosti, ale nežijú v súlade s Božou vôľou a jeho hodnotami.

5 „Ale kto zachováva jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonalou.“

Dokonalá láska sa neprejaví na zážitkových konferenciách, ale v praobyčajnej každodennosti. Nakoniec ešte raz upozorním na skutočnosť: život v milosti je život v posvätení:

„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej nepravosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky. Toto hovor, takto napomínaj a karhaj so všetkou naliehavosťou.“
(Tít 2,11–15)

Boh chce mať svätý ľud a kto pozná pravé evanjelium, ten vie, že nikto nemusí zahynúť! Dokonané a zvestované dielo na kríži má potenciál posvätiť nás. Duch Svätý, náš probačný pomocník, robí všetko preto, aby sme žili svätým životom a našli miesto na pokánie, keď napriek tomu padneme do hriechu. Ale kto si myslí, že na základe milosti a kríža môže viesť hriešny život, ten by si mal poriadne prečítať nasledujúce výroky:

„Uvážte, o čo hroznejší trest si zaslúži ten, čo pošliape Božieho Syna, zneváži krv zmluvy, ktorou bol posvätený, a potupí Ducha milosti. Veď poznáme toho, ktorý povedal: Mne patrí pomsta, ja sa odplatím. A inde:

Pán bude súdiť svoj ľud. Hrozné je padnúť do rúk živého Boha.“ (Heb 10,29–31)

Mali by sme ako cirkev brať vážne Petrove slová:

„To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí. To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesá s rachotom pominú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v pállave! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, usilujte sa, aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bezúhonných v pokoji. A zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spásu.“ (2Pt 3,7–15)

Možno si myslíš: „To všetko mi je až príliš tesné!“ Ale o čom Ježiš hovoril, keď hovoril o úzkej ceste a tesnej bráne? Na druhej strane vieme: Táto úzka cesta je dosť široká na to, aby sa po nej šlo s radosťou, pokojom, láskou a blaženosťou! Na tejto ceste môžeme zažívať Božiu milosť a starostlivosť, moc Ducha v živote a službe atď. Kto ide po tejto úzkej ceste, ten má istotu večného života, pozná svoju cestu, sprievodcu a cieľ. Táto úzka cesta nie je žiadnou cestou strachu, neistoty, nátlaku, ale je to cesta, po ktorej idú ľudia dobrovoľne a z presvedčenia, s láskou k Bohu a k blížnym.

Prirodzene, že nechcem redukovať vzťah medzi Bohom a nami na vzťah medzi sudcom a odsúdeným páchatelom, ktorý sa za pomoci probačného asistenta drží rovno – Boh je naozaj naším Otcom, Ježiš je naozaj naším priateľom a o tom by sa dalo napísať ešte mnoho ďalšieho. Nám ani iným to však

neposlúži, ak budeme ignorovať tie skutočnosti, o ktorých sme tu písali.

Súčasný stav moderného kresťanstva robí obsah tejto knihy nevyhnutným. Je mojou nádejou, že nás láska k Bohu a k ľuďom opäť privedie k tomu, aby sme druhým nezamlčovali pravé evanjelium. Evanjelista alebo kazateľ by mal zvestovať Božie slovo! Beda, keď poštár prepisuje listy! Pri zvestovaní by sme mali začínať svätým a spravodlivým Bohom. Ako druhý bod by malo byť odhalené, že sme pred Bohom vinní. Tretí bod musí obsahovať rozsudok, súd a trest, lebo iba ten, kto tomu verí, bude otvorený pre dielo na kríži, milosť a posvätenie. Zástupná obet Ježiša musí stáť v centre evanjelia, ale skutočnosť, že omilostený bude iba ten, kto sa kajúcne obráti, nesmie byť zamlčaná. Kto nemá odvahu zvestovať toto poslanstvo, ten by sa mal sám seba pýtať, čo vlastne ako kazateľ chce. Byť dôležitým? Mať dobre platenú prácu? V tom prípade by si mal radšej prisadnúť k hriešnikom a počúvať.

Si omilostený a žiješ v posvätení? Je tvoj vzťah s Bohom zmierený, alebo chceš zlahčovať a zatajovať hriechy?

„Skúmaj ma, Bože, a poznaj moje srdce, skúšaj ma a poznaj moje zmýšľanie! Hľad', či som na ceste trápenia, a ved' ma cestou večnosti!“
(Ž 139,23–24)

Boh je spravodlivý. Keď trestá, nikdy nie je nespravodlivý. Je však spravodlivý, aj keď ide o našu odmenu? Preskúmaj to sám. Boh hovorí, že každý, kto podá pohár vody prorokovi, dostane odmenu proroka. Je to spravodlivé? Nie, je to prehnané, je to nesmierna dobrota a viac, ako si zaslúžime! Čo si vôbec zaslúžime? Odporne sme hrešili, Ježiš za nás zomrel, trpel za nás, vykúpil nás pre nebo a my dostávame odmenu? Za čo? Nepochopiteľná a nezmerateľná Božia dobrota! Ježiš hovorí, že keď kvôli konaniu jeho vôle opustíme dom či rodinu, aby sme kázali jeho slovo, dostaneme naspäť stokrát viac – to je nepochopiteľné. Nevyžadova-

lo by sa od nás príliš mnoho, keby sme to mali robiť iba z vďačnosti. Taký dobrý je Boh! Poďme zo srdca slúžiť tomuto Bohu.

Poznámka: Rád sprostredkujem obsah tejto knihy u vás v zbore, napríklad prostredníctvom prednášok rozdelených do večerov počas jedného týždňa. Budem rád, keď ma budete kontaktovať.

DÔLEŽITÉ INFORMÁCIE NA ZÁVER

„Ak máte záujem o evanjelizáciu u vás, alebo by ste si priali, aby sme zvestovali Slovo Božie vo vašom zbore, radi vás navštívime. A ak to bude Boh chcieť, usporiadame u vás evanjelizáciu. Ak nás chcete pozvať, jednoducho nás kontaktujte.“

– Kornelius Novak –

Koordinácia misijných aktivít evanjelistu Kornelia Novaka na Slovensku sa realizuje v rámci projektu „Dotkni sa neba“.

Telefón: +421 905 895 156

e-mail: dotknisaneba@gmail.sk

web: www.dotknisaneba.sk

Službu K. Novaka a vydávanie jeho kníh je možné podporiť aj finančným darom na číslo účtu:

11472484/0900 Slovenská sporiteľňa

Variabilný symbol: 111

Ak nám poskytnete kontaktné údaje, radi vám vystavíme potvrdenie o dare.

Objednávky kníh Kornelia Novaka a ďalšej kresťanskej literatúry na www.adventorion.sk

Kornelius Novak

Telefón: 00 46 72–701 43 00

e-mail: novak.kor@gmail.com

Kornelius Novak

Božia láska, spravodlivosť, zákon, súd, trest a milosť

Vydanie v slovenskom jazyku pripravilo Vydavateľstvo Advent-Orion, Vrútky

Preklad z českého jazyka Mária Muráňová

Redakcia slovenského textu Darina Matisová

Grafická úprava a sadzba Robert Prokopec

Fotografia na obálke shutterstock.com

Dotlač 2015

Tlač alfaPRINT, Martin

Nepredajné!